

ДЖЕЙМС
ХАДЛН
ЧЕНС

Р О М А Н

ВСИЧКО
СИ ИМА
ЦЕНА

библиотека CRIME

Джеймс Хадли Чейс

Всичко си има цена

ГЛАВА ПЪРВА

В една гореща юнска нощ се шляех пред едно от онези излъскани холивудски нощни клубчета, в които никога няма свободни места за хора без петцифрен доход, когато висок мъж в смокинг премина през въртящите се врати като че ли прострелян от пистолет.

Веднага познах по неподвижния поглед и вцепененото изражение, че е натряскан до козирката. Беше индивид на средна възраст, с гарваново черна прошарена коса, лице като презряла слива и мустак не по-дебел от добре охранена гъсеница. Трябва да е бил доста красив, преди тебът му да се влоши толкова, но тази морава кожа разваляше всички претенции, които би могъл да има за холивудски красавец.

Той слезе по шестте ниски стъпала, водещи надолу от клуба, като че ли те не съществуваша и се отправи към главната улица, претъпкана с бързо движещи се автомобили. Трябваше да си гледам работата и да го оставя да си крачи към смъртта. Ако бях постъпил така, щях да си спестя куп неприятности. Вместо това, точно когато той стигна бордюра все още на висока скорост и точно когато един огромен пакард, движещ се доста по-бързо, щеше да го размаже, ако беше направил още една крачка, аз протегнах ръка, сграбчих го и го издърпах назад.

Пакардът изсвистя с гумите си покрай нас. По опуления поглед и зяпналата уста на шофьора – дебел, мургав мъж с бакенбарди и влажни очи, разбрах, че му е напълно ясно колко близо е бил до обвинение в не-иредумишлено убийство.

Пияният се стовари върху мене с омекнали колене.

– Дявол да го вземе, малкия, – каза той, – бях на косъм. Откъде изскочи тоя смотаняк?

Аз го отблъснах, задържах го с ръка и се приготвих да си тръгна, но се спрях. Бях впечатлен от кройката на смокинга, златния часовник и всичко останало по него, което вонеше на пари. Единственото нещо, на което не мога да устоя, освен на една красива жена, това е миризмата на парите.

Ето защо аз изчаках и когато той се залюля несигурно, го задържах.

– Ти спаси живота ми – изрече той. – Тази кола щеше да ме премаже, ако не беше толкова бърз. Това е нещо, което не мога да забравя.

– Знаете ли къде отивате? – запитах аз, поемайки по-голямата част от тежестта му върху протегнатата си ръка.

– Разбира се, че знам къде отивам. Отивам си вкъщи, ако мога да си намеря колата.

– Вие ли ще карате?

– Разбира се, че аз ще карам. – Той премигна срещу мене и след това ми се ухили.

– Е, добре де, малко съм пийнал, но к'во от това?

– Не можете да карате в това състояние – казах му аз.

– Може би имаш известно право, но пък не мога и да вървя, нали? Така че какво да правя? – Той се отдръпна, като се заклатушка несигурно, задържа се и ми се усмихна широко и очарователно.

– Виж сега, малкия. Влез ми в положението. Бъди приятел. Ти ми спаси живота. Помогни ми да си намеря колата. Тя е кремавосин ролс-ройс с гюрук ръчна изработка и аз не се майтапя.

Погледнах нагоре-надолу по улицата, но не видях никакъв кремавосин ролс с гюрук.

– Къде е колата?

– Някъде отзад. Дай да се крепим един друг и да отидем да я потърсим.

Предложих му ръка и се придвижихме на къси, резки тласъци до паркинга зад нощния клуб. Почти успя да ме събори веднъж, той самият наистина падна, но накрая се добрахме до колата.

Ролс-ройсът, кремавосин, със свален гюрук, изглеждаше много лъскав. Позеленях от завист само като му хвърлих един поглед. Ако си помислиш за грижите и любещото внимание, с което го бяха обсипали производителите, си струваше цената, каквато и да беше тя.

– Ела с мен вкъщи – рече пияният, придвижвайки се като сомнамбул до мястото на шофьора. – Ела да му пийнем по едно. Това е най-малкото, което мога да направя за човек, спасил ми живота.

– Ще дойда с вас – отвърнах аз, – но няма да карате вие. Не ми се иска да олющите тази красавица.

Нещо в гласа ми го накара да се вторачи, после той се засмя.

– Сладка е, нали? И аз мисля така. Можеш ли да се справиш с нея?

Казах му, че мога.

– О'кей, малкия, води ме вкъщи.

Той се добра до другата врата, отвори я и се разля на седалката.

– Хил Крест Авеню № 256, втората отляво на булевард „Сънсет“.

Отворих масивната врата и се отпуснах върху нещо, приличащо на малко висящо облаче. Докато запаля двигателя, пияният вече беше изключил. В момента, в който главата му докосна меката тапицирана

облегалка, очите му се притвориха и животът престана да съществува за него.

На кормилото имаше регистрационна табелка. Хвърлих ѝ един поглед. Разбрах, че се казва Ърл Дестър и наистина живее на Хил Крест Авеню 256 – един от най-люксоznите жилищни райони в Холивуд. Човек не може да живее на това авеню, освен ако няма надиплени куп мангизи.

Докато промушвах ролса през изхода на паркинга, у мене започна да се оформя мисълта, че не си прахосвам напразно времето.

Ролс-ройсът си вървеше сам. Подкарах нагоре по „Сънсет“ с не повече шум от лист, подгонен от вятъра. Завих по втората пресечка наляво и изминах две-три мили нагоре по стръмната улица, като следях номерата върху табелите на различните разкошни имения.

– Портата до оня уличен стълб – каза Дестър, повдигайки глава. Късата разходка в топлия нощен въздух изглежда го беше освежила.

Аз намалих и свих във входа по една дълга виеща се алея с френски тополи от двете страни, водеща до красива къща в испански стил с издадена напред веранда и фенери от ковано желязо на входната врата. Беше твърде тъмно, за да се види нещо повече, но успях да забележа, че къщата е добре поддържана.

Угасих мотора и зачаках с ръце върху кормилото, докато разглеждах запалените фенери и се чудех какъв ще бъде следващият ход.

Дестър се надигна тежко, отвори вратата и излезе от колата. Аз също излязох.

– Ето, че сме тук, малкия, – каза той, като се подпря на колата. – Кой казващ, че си?

– Името ми е Глин Неш, сър – отвърнах аз.

– Глин Неш? Смятам, че познавам повечето хора в Холивуд, но това е ново име за мене. Както и да е, сега вече го знам. Аз съм Ърл Дестър. Може би това е ново име за тебе. Хайде, влизай, мистър Неш. Голям майтап ще падне. Когато кажа на жена си, че за малко да остане вдовица, ако не беше ти, тя ще се хвърли от възхищение върху тебе. Той се засмя, като отметна глава назад. – Ще бъде доста интересна картинка.

Той тръгна несигурно, изкачи с чист късмет стъпалата към входната врата и извади ключ. След два неуспешни опита да налучка ключалката ми подаде ключа.

– Я опитай ти. Обзалагам се, че си по-сръчен от мене. Аз отключих вратата, отворих и го последвах в едно слабо осветено преддверие. Модерният стенен часовник показваше един часа и пет минути след

полунощ.

– Жена ми трябва да си е легнала – каза Дестър. – Тя чете в леглото. Ти обичаш ли да четеш?

– Ами мога спокойно да мина и без това – отвърнах аз.

– Аз лично не давам пет пари, но Хелън чете през цялото време.

Влязохме в огромна дневна с нисък таван, която спокойно можеше да подслони петдесет-шестдесет души и пак да остане място за още доста народ. Обзавеждането беше модерно: фотьойлите и канапетата бяха тапицирани с млечнокремава кожа, а килимът и завесите бяха в златистокафяво. Имаше телевизор, скъп радиограмофон с огромен ъглов говорител и вграден бар с наредени пред него дузина високи столчета, също тапицирани с кремава кожа.

Дестър се упъти към бара като гълъб, който се връща в гнездото си, пресегна се за бутилка скоч, забърка две питиета и ги постави върху бар-плота.

– Във филмовия бизнес ли сте, мистър Неш? – запита той, като се покачи предпазливо на едно от столчетата и постави лактите си върху бара.

– Аз съм в рекламния бизнес.

– Наистина ли? Често съм мислил и аз да опитам. Предполагам, че в наши дни могат да се направят доста пари от рекламна телевизия. Вие в тая игра ли сте?

– Аз продавам място за реклами.

Той направи гримаса.

– Трябва да е тежичка работа, нали?

Съгласих се, че е доста тежичко.

Тогава той се вгледа в мене. Може би изпаренията от уискито напусаха мозъка му. Явно си личеше, че почва да изтрезнява. Можех да позная по изражението му, че ме вижда за първи път. Виждаше костюма ми, който бях носил непрекъснато през последните три години, обувките ми, с които се бях качвал и слизал по стотици стъпала, влизал и излизал от стотици офиси обикновено с празни ръце, ризата, която възнамерявах да изпера вчера, но не успях.

– Изглежда си имал трудности, малкия? Така ли е или това не е моя работа?

Почти му казах, че не е негова работа, но си спомних навреме, че това може да е шансът, който очаквах три дълги години.

– Наистина имам трудности, но това си е моя работа – казах аз. Отдавна бях разбрал, че богатите са винаги нащрек с някой, който се

опитва да направи бърз удар, а не исках да го подплаша още в началото на играта.

Той отпи малко, остави чашата и избърса устата си с бяла копринена кърпичка. Изведнъж започна да гледа отнесено. Може би изпаднаше отново в кома, или се беше замислил дълбоко. Трудно можеше да се разбере.

– Какво печелиш на седмица, ако не е тайна?

– Двайсет долара, когато имам късмет. Това е работа, която се заплаща при получаване на резултат. Имах лоша седмица и не можах да спечеля толкова, но все още се опитвам.

Той се вторачи в мене.

– Как може някой да живее с двамайсет долара? – Бръкна в джоба си и извади масивна златна табакера, взе си дебела цигара с някакъв завъртян монограм, запали я и ме загледа, като че бях някакъв екземпляр от зоологическа градина. – Виж какво, бих желал да направя нещо за теб. В края на краищата ти наистина ми спаси живота.

Насочваше се по-бързо към въпроса, отколкото се бях надявал.

– Не е необходимо да правите това. Всеки друг на мое място щеше да стори същото – казах аз.

– Щеше да е свършено с мене досега, ако не беше ти – отвърна той, мръщейки се. – Бях на косъм. Освен това ти ми харесваш. Нямам шофьор и човек, който да е полезен из къщи: да спретне някое ядене, да ме разведе наоколо, да се грижи за ролса. Желаш ли да ми помогнеш? Ще ти плащам петдесет на седмица плюс всички разходи. Как ти се струва?

Очаквах, че ще ми пхне в ръката някакви пари, придружени от красива реч за смелостта ми. Не бях се пазарил за работа, особено за шофьор и момче за всичко, което да бъде на разположение двадесет и четири часа в денонощието. Бях виждал как някои баровци се отнасят с шофьорите си. Ако трябваше да работя, исках определено работно време, а не да бъда постоянно под ръка на човек като Дестър. Отворих уста да му откажа. Мислех да направя това учтиво, надявайки се че някоя сгъната банкнота ще пристигне като утешителна награда, когато зад гърба ми се чу женски глас:

– Не ставай смешен, Ърл. Не ни трябва шофьор.

Аз се обърнах. Играли ли сте си някога с електрически ток и той да ви е удрял? Сигурно познавате това разтърсване; то не може да се контролира; разтърсване, което причинява болка, но не оставя открита рана; нещо, което те първа по мускулите и те оставя леко без дъх.

Тя беше около двамайсет и пет двамайсет и шест годишна, висока и

стройна, с медночервена коса и млечнобяла кожа, която отива на този цвят коса. Очите ѝ бяха големи, зелени, бистри и твърди като изумрудни. Не беше красива според общоприетите холивудски стандарти. Имаше твърде много индивидуалност у нея, а и устните бяха мъничко по-тънки и твърдо стиснати за една истинска красавица. У нея, обаче имаше нещо, което я отличаваше веднага от безбройните красиви жени и я правеше изключителна. Беше облечена в обикновен бял пеньоар, който я обгръщаше от шията до петите. Единственото украшение, което носеше, беше една златна верижка около талията си.

– Хелън, скъпа моя, да ти представя Глин Неш. Ще се почувстваш щастлива, като чуеш, че той ми спаси живота. Ако не беше ме сграбчил тъкмо когато пресичах улицата, щеше да си вдовица в момента. Това беше най-бързото изпълнение, което съм виждал. Доведох го, защото знаех, че ще искаш да му благодариш.

Тя се обърна и ме погледна. – Сигурна съм, че съпругът ми преуеличава – каза тя и странно бледото ѝ лице остана безизразно. – Наистина ли спасихте живота му?

– Давай Неш, кажи ѝ. Тя няма да ми повярва – изсмя се Дестър.

– Ами той наистина не гледаше къде върви – започнах да мънкам аз, чувствайки някакво стягане в гърдите, когато се взрях в тези огромни зелени изумрудени очи. – Предполагам, че щеше да бъде убит, ако аз не бях ... – Спрях заради студената, свирепа омраза, която се появи в очите ѝ. Не си въобразявах. Омразата беше там и смразяваща тръпка пропълзя по гърба ми. После зелените очи станаха безизразни като две парченца стъкло. Тя ми се усмихна бавно и хладно.

– Колко умно от ваша страна.

– Не искаш ли да му благодариш? – каза Дестър с подигравка в гласа си. – Е, нищо, не е толкова важно. Аз съм му благодарен и задължен. Той се справя великолепно с колата. Симъндс напусна, тъй че Неш може да заеме мястото му, ако желае.

Тя се приближи до бара, където светлината падаше директно върху нея. Забелязах неясните очертания на формите ѝ под гънките на прозрачния пеньоар; форми, които накараха кръвта ми да запулсира във вените. Ако приемех предложението, щях да бъда близо до нея ден и нощ, а аз исках да бъда до нея повече от всичко друго на света.

– Приемам – изрекох аз, като откъснах с усилие очи от тялото ѝ – много ще се радвам.

Ето как започна всичко това. По този начин си навлякох белята.

Думите ми сякаш увиснаха във въздуха.

Хелън – ще я наричам така, защото започнах да мисля за нея по този начин от мига, в който узнах името и – си наля един коняк, след това се обърна и подпря изящния си гръб на бара. Закръглените и сочни гърди под меките гънки на пенюара сочеха право към мене.

– Но, Ърл, няма ли да поискаш някакви препоръки, макар и да не се съмняваш, че е напълно подходящ?

– За това можем да поговорим по-късно – отвърна нетърпеливо Дестър. – Ще сторя нещо за този човек. Той ми спаси живота. – Кога можеш да започнеш?

– Когато пожелаете, ... сър.

Спомних си малко късно за обръщението „сър“. Той не забеляза, но това не убягна от вниманието и. Щеше винаги да забелязва такива малки нещица.

– Можеш да започнеш веднага, като гарираш колата. Той се пресегна през бара и откачи един ключ. – Има апартамент над гаража. Това е ключът. – Той ми го подхвърли във въздуха. – Разполагай се. Там ще намериш и униформа. Трябва да ти стане по мярка. Ако не, занеси я при Майер на Трета улица. Той ще ти я поправи. Аз хванах ключа.

– Да, сър.

– Точно в момента нямаме прислуга – продължи той. – Мисис Дестър трябва да върши всичко. Искам ти да й помагаш – да чистиш къщата, да хвърляш по едно око на градината, да миеш прозорците. Мислиш ли, че ще се справиш?

– Да, сър.

– Отлично. Ние не ядем вкъщи. Ще трябва да хапваш навън или да си купуваш някои неща и да си готвиш в апартамента. Аз ще уреждам сметките. – Той се прозя. – Е, мисля да си лягам. Беше доста емоционален ден. – Усмихна ми се уморено. – Ще се чувстваш добре при нас, малкия. Ние знаем как да се грижим за подчинените си. Грижи се за нас и ние ще се погрижим за тебе.

– Да, сър. Лека нощ. – Погледнах към Хелън. – Лека нощ, госпожо.

Тя не каза нищо. Зелените и очи ме мразеха, но това не ме безпокоеше особено; нима не казват, че от омразата до любовта има само една крачка? Бях близо до нея. Останалото зависеше от това как щях да изиграя картите си. Имал съм доста успехи с жени, настроени враждебно. Това е единственото нещо, с което мога да се похваля, че съм имал

успех досега.

Излязох от дневната в преддверието и надолу по стъпалата се отправих към гаража с три клетки, в който вкарах ролса. Зад себе си оставих атмосфера, която почти можеше да се реже с нож. В гаража имаше още две коли – един двуместен кадилак и един рудмастър буик. Дестър не беше споменавал нищо за тия двете. Изглежда ме чакаше доста миене и лъскане.

Точно сега не ми пукаше. Изкачих се по стръмните стъпала, водещи към апартамента над гаража. Не беше толкова луксозен, колкото очаквах, но не беше лош – доста по-добър от стаята, в която живеех. Последният обитател беше напуснал набързо. Не се беше погрижил да почисти, преди да тръгне. Имаше остатъци от храна на масата, а пепелниците бяха препълнени с миришещи на застоял дим фасове. Прах покриваше всичко като някакво сиво наметало.

Не се трогнах особено. Бях живял мизерно доста време, за да се впечатлявам от мръсотията и остатъците на друг човек. Махнах чаршафите и ги хвърлих на пода. Свалих си сакото и обувките, разхлабих връзката си и се приготвих да се изтегна на одеялото, което бях постлал върху дюшека, когато чух стъпки по стъпалата. В този момент Хелън отвори външната врата и влезе в хола.

Беше наметнала черен копринен шал върху белия пеньоар. Застана на вратата, като ме гледаше безизразно с огромните си зелени, изумрудени очи. Зачаках, съзнавайки добре, че едва ли е дошла, защото се е влюбила неотразимо от пръв поглед; даже и за мъж като мене беше малко бързичко.

– Да, госпожо? – запитах аз любезно и почтително.

– Виж какво, Неш, мисля, че не трябва да оставаш – отвърна тя с глас, по-леден от сибирски вятър и не по-малко пронизващ. – Мистър Дестър не се чувства добре тази нощ. Разбира се, той е признателен, но няма нужда от шофьор.

Аз се облегнах на рамката на вратата и си придадох дълбокомислен вид като че ли всичко, което казваше имаше огромно значение за мен.

– Ако ме извините, госпожо, мистър Дестър ме нае на работа. Би трябвало той да ми каже дали да остана или не.

– Да, наистина – тя ме погледна, сякаш говореше на дете идиотче, – но тази вечер той не е съвсем на себе си. Не те иска тук.

– Може би той ще ми го каже утре сутринта, когато е повече на себе си.

Зелените и очи се разшириха леко.

– Казвам ти го само за твоето собствено добро. Другият напусна, защото не му плащаха, защото въобще не спеше, защото смяташе, че е невъзможно да се работи за съпруга ми.

– Не бих могъл да знам това, госпожо. В момента съм щастлив, че имам покрив над главата си. Заплащането не ме тревожи така или иначе. Карал съм без сън доста пъти и още някой друг път няма да ми навреди, пък и сам искам да преценя дали работата е невъзможна или не.

Тя повдигна елегантните си рамене. – Не ми приличаш на глупак, но явно си такъв.

– Ще имате възможност да прецените по-добре, когато ме опознаете, госпожо.

– Казах ти – предупреди ме тя с внезапно остър глас, – не си желан тук. Съпругът ми беше пиян, когато ти предложи работа.

Тя протегна ръка. Между дългите и тънки пръсти имаше стодоларова банкнота. – Ето, вземай я и се махай!

Точно това трябваше да направя, но все още се опитвах да се правя на умник.

– Не съм спечелил парите, госпожо, – казах аз. – Благодаря ви все пак, но мистър Дестър е този, който трябва да ми каже да си ходя.

Блясъкът внезапно изчезна от очите и.

– Тъй да бъде, щом искаш да се правиш на глупак. Тя влезе в стаята.

– Тук няма нищо за тебе, Неш. Би трябвало да предположа, че за човек като тебе е естествено да очаква лесна изгода от тая работа, но грешиш. Няма никаква печалба.

– Аз просто искам работата, госпожо. Винаги съм мечтал да карам ролс-ройс. Не разбирам какво искате да кажете с тази лесна печалба.

Тя се засмя, отмятайки назад прелестната си глава и откривайки бялата си шия.

– Добре се преструваш, но няма да мине. Тук няма нищо за тебе. Ние нямаме пари. След няколко седмици мистър Дестър ще бъде безработен. Не можем повече да си разрешим прислуга. Той ти предложи тази работа само защото беше пиян. Не си въобразявай, че ще ти плати.

Това ме постресна, но същевременно възбуди любопитството ми.

– Не знам нищо за това, госпожо. Мистър Дестър ми предложи работата. Той трябва да каже дали ме иска или не.

Тя ме погледна презрително.

– Добре, щом така искаш, не казвай, че не съм те предупредила.

Тя се разходи из стаята, като избягваше най-осветените места.

Внезапно се спря и ме запита:

– Наистина ли спаси живота на мъжа ми?

– Разбира се. Един пакард щеше да го размаже, ако не бях го дръпнал. Той каза, че ако не съм бил толкова бърз, вече щяхте да сте вдовица.

Лицето и беше като изваяно от мрамор, когато се вторачи в мене.

– Това ли каза наистина?

– Да.

Замълчахме за дълго и се гледахме един друг. Аз реших да тресна един бърз удар под пояса.

– Ако знаех, че искате да умре, може би нямаше да го дръпна, госпожо.

Изречението и не се промени, но очите и засвяткаха. Може би лицето и побледня леко. Беше трудно да преценим със сенките, които лампата хвърляше върху нея.

– Наистина ли, Неш? – Гласът и беше малко по-висок от шепот, като шумоленето на сухи листа. Почувствах нещо призрачно наоколо. – Това е много интересно.

Тя се обърна и излезе безшумно.

Едно от малкото неща, които научих в армията, е никога да не подценявам противника си. Стори ми се, че Хелън има доста неотложни причини да се отърве от мене и бях много заинтригуван да разбера какви са те. Любопитно ми беше да разбера и защо толкова много мрази съпруга си, че да желае смъртта му. Ситуацията беше доста интересна. Реших, че ще бъда шофьор на Дестър около седмица. Промяната от трамбоването по улиците и напразните опити да продам някоя реклама беше добре дошла. Нищо не губех при петдесет долара на седмица плюс всички разходи, а с малко повече късмет можех много да спечеля. Дори ако Дестър нямаше никакви пари, както тя казваше, а аз много не и вярвах, поне щях да имам храна и покрив над главата си.

Станах в седем без петнайсет сутринта, почистих апартамента, сложих чисти чаршафи, които намерих в раклата на леглото, заличих повечето следи от последния обитател и изпробвах униформата му. Беше чисто нова и ми залепна сякаш беше правена за мене: светлосиво двуредно сако на диагонални райета, бричове за езда, ботуши до коленете и фуражка с кокарда. Униформата си я биваше.

В един от джобовете на сакоето намерих изцапан плик. На него беше написано с разкривен почерк: Бен Симъндс, Клифорд стрийт, 57А,

Холивуд. Спомни си, че Симъндс беше името на шофьора, напуснал Дестър. Зачудих се дали още живее на Клифорд стрийт. Хрумна ми да поговоря с него.

В осем и петнайсет отидох до къщата и заобиколих откъм вратата на кухнята. Нямаше никакви признаци на живот и никакви признаци на храна, но подуших миризмата на кафе, идваща от горния етаж. До стената имаше двуметров фризер, който можеше да побере достатъчно храна за едно голямо семейство в продължение на година.

Преди да се бях вързал със Соли и неговите рекламни далавери, изкарах две изключително досадни години, опитвайки се да пробутвам фризери на разни селяндури от фермерския пояс на Охайо. Видът на този огромен фризер ме върна към спомени, от които потръпнах, но това не ми попречи да вдигна капака и да надникна вътре. Беше свършено пуст и аз треснах капака с възмущение, фризерът струваше доста пара и беше чиста загуба да се държи празен. В килера намерих половин бутилка сметана и кана с вчерашно кафе. Тъкмо затоплях кафето, когато вратата се отвори и Хелън влезе в кухнята.

– Какво правиш тук? – запита тя остро и се втренчи в мене.

– Само търсех малко кафе, госпожо. Надявам се, че не преча.

– Не те искам в къщата, Неш – каза тя и се запъти към вратата. – Твоята работа е да откараш мистър Дестър в офиса. Стой си в твой апартамент.

Е, поне признаваше, че съм на работа. Това все пак беше някаква отстъпка.

– Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо? Ако искате да свърша нещо в къщата?

– Не желая. Стой далеч оттук – отвърна тя и излезе.

Аз изпих кафето, измих чашата и се върнах в гаража. Изкарах ролса, измих го и го излъсках. Часът вече беше малко след десет. Седнах зад кормилото и зачаках.

В десет и половина Дестър слезе по стъпалата. Беше облечен в перленосив костюм, широкопола ленена шапка и носеше дипломатическо фуфарче под мишница.

– Добро утро, Неш – поздрави той, когато се измъкнах от колата и му отворих вратата. – Тази униформа ти стои доста добре. Закуси ли?

– Да, сър.

Яркото слънце не беше милостиво към него. Кожата на лицето му имаше цвета на сурово месо, а очите бяха воднисти и кръвясали.

– Знаеш ли къде е „Пасифик студио“?

– Да, сър.

– Аз работя там. – Той влезе в колата и се отпусна на задната седалка. Въздъхна с облекчение и рече: – Побързай, малкия, малко закъснявам.

Закарах го в студиото, като натисках педала но пътя, но гледах да не прекалявам.

Пазачът отвори двойните врати. Забелязах, че не поздрави Дестър, когато минахме покрай него, и това ми се стори странно.

Дестър ми каза да карам към огромния административен блок, който беше настрана от главното студио. Спрях пред входа.

– Ела да ме вземеш в четири часа. Сега се връщай да помогнеш на мисис Дестър вкъщи.

– Тя ми каза, че не иска никаква помощ, сър.

Изглежда не ме чу. Изпратих го с поглед, докато изкачи стъпалата към входа и изчезна през двукрилите врати. Върнах се в ролса и подкарах към главния вход. Пазачът отвори вратите. Не си направи труда да ми хвърли един поглед. Зачудих се, какво ли още трябва да има човек, освен ролс-ройс, за да получи малко внимание от този приятел.

Когато се отдалечих на известно разстояние от студиото, паркирах колата, влязох в една закусвалня и си взех закуска. Имах петнайсет долара, с които трябваше да изкарам, докато Дестър снесе нещо. Изръсих се пет долара за кафе и разни хранителни припаси. Занесох ги в колата и подкарах към Клифорд стрийт, която се оказа на четири преки от моето жилище. Спрях пред номер 37 и звъннах на апартамент „А“. След малко се чу бръмчене и входната врата се отвори.

Симъндс живееше в две стаи на третия етаж. Той ме чакаше на вратата, когато изкачих последното стъпало – мъж с телосложение, подобно на моето, побеляла коса и набраздено, насмешливо лице. Като видя униформата, той се ухили широко с усмивка, обикновено предназначена за наивници. Това не ме разтревожи кой знае колко. Ухилих му се на свой ред.

– Влизай – каза той, като отвори вратата.

– Аз съм новият шофьор на Дестър, макар че едва ли трябва да ти казвам. Идвам за малко информация.

– Всяка минута се ражда по един наивник, но не си въобразявай, че си единственият. Аз също си мислех, че съм улучил шестица от тотото с тази работа, ама сега съм съвсем наясно.

Влязох в стая, покрита с прах, която миришеше по същия начин като апартамента, преди да го почистя.

– Не се самозалъгвам – отвърнах и оставих фуражката си върху най-чистото място на масата. – Знам, че нямам повод да подскачам от радост, но като временна работа бива. Казвам се Глин Неш.

Симъндс махна с ръка към един стол и влезе в другата стая. Върна се с две чаши и кана с кафе.

– Ще бъде добре временно – каза той, вземайки цигарата, която му предложих. – Обзалагам се, че ще те изхвърлят до края на седмицата. Никой не е изкарал по-дълго от мене. Аз изтраях две седмици.

– Какво и е лошо на работата? – запитах, аз като поех чашата кафе, която той ми мушна в ръката.

– Много неща – комбинация от плъхове, потъващ кораб и мисис Дестър. – Успя ли вече да се срещнеш с нея?

– Разбира се. Каза, че присъствието ми е нежелателно.

– Тогава послушай я, приятел, и изчезвай, преди да имаш неприятности. Тази дамичка е в състояние да ти докара куп бели на главата. Аз продължих да упорствам като някой балама и едва не ми натресе обвинение в кражба.

Това ме постресна.

– Я повтори пак?

Той се ухили и оголи зъбите си, пожълтели от тютюн.

– Точно така. Даде ми една банкнота от сто долара да уредя сметката за бензина. Стори ми се малко странно, защото Дестър плаща сметките, ако изобщо ги плаща. По природа съм подозрителен и добре, че е тъй. Бих и се доверил колкото на гърмяща змия. Прегледах много внимателно банкнотата. Беше избола едно кръстче по нея с карфица. Трябваша две секунди, за да разбере какъв е следващият и ход. Имах време колкото да мушна банкнотата в огъня и пристигнаха две ченгета. Преровиха навсякъде, но не намериша банкнотата. Казаха, че тя се е оплакала. Липсвали и пари от известно време и мислела, че аз пипам. Едва се отървах от тях и когато си тръгнах, си стегнах багажа и духнах набързо.

Вгледах се изпитателно в него, като си спомних как ми предлагаше снощи стодоларова банкнота.

– Каква може да е причината? Защо не иска съпругът и да има шофьор?

Той сви рамене. – Преди три месеца имаха готвач, домашен прислужник и две камериерки, а също градинар и шофьор. Изведнъж тя се отърва от всички, затвори повечето стаи в къщата и започна сама да се грижи за всичко. Дестър се опита да държи шофьор, но рано или късно

тя така нагласяше нещата, че човекът не можеше да издържи и напуснаше. Не ме питай защо, не знам.

– Тя казва, че Дестър нямал никакви пари.

– Нямам представа. Може да има право. Може би това е отговорът, но не ми изглежда на жена, която сама ще се грижи за къщата само защото той няма пари.

И на мене не ми изглеждаше на такава.

– Кой е Дестър в действителност?

– Искаш да кажеш кой е бил – поправи ме Симъндс, като изпи кафето си и си наля още една чаша. – Някога е бил главният продуцент на студио „Пасифик“, една от най-големите клечки във филмовия бизнес. Сега е изпята песен. Не са подновили договора му. Той изтича след месец и тогава Дестър ще бъде никой. Той ходи всеки ден в студиото и седи в офиса си, без да прави нищо. Никой не му обръща внимание. Просто чака да мине времето.

– Защо не си потърси друга работа?

Симъндс се засмя: – Още ли не си го разбрал? Той е алкохолик. Никой не го иска. Единственото време, през което е трезвен, е като се събуди сутринта. Започва да кърка на закуска и продължава, докато се строполи в леглото. Предполагам, че и аз щях да стана алкохолик, ако бях женен за тая червенокоса кучка. Той е луд по нея. От това, което съм чувал, тя си има своя собствена стая и той не е влизал там почти от женитбата им.

– Коя е тя и откъде е?

– Не знам. Те са женени от около една година. От тогава Дестър започна да се плъзга бързо надолу. Във филмовия бизнес не го искат повече. Когато изтече договорът му, той ще бъде разорен. Тъй че не си въобразявай, че си намерил постоянна работа. Ще имаш късмет ако изкараш и седмица.

– Не може да е разорен. Има три коли и онази къща. Само за ролса може да смъкне дванайсет бона.

– Чувам, че е до уши в дългове, но може и да греша. Обзалагам се обаче, че в момента, в който напусне студиото, глутницата ще се навърли върху него и ще го оглозга до последната кост. Много ми се иска да видя как червенокосата ще си изкарва прехраната. Ще и дойде нанасяно след всичките пари, дето Дестър изсипваше в скута и.

– Платиха ли ти? – запитах аз.

– Разбира се, но трябваше да се моля. Дестър винаги забравя такива дреболии като заплатата на прислугата. – Симъндс погледна към

евтиния будилник върху нощното шкафче. – Трябва да тръгвам. Уговарям една работа тази сутрин – да карам две стари госпожи. Ще бъде разнообразие, след като си карал един пияница. Чакат те приятни изживявания. Ако се върне в един след полунощ, смята, че се е прибрал много рано.

Симъндс се надигна.

– Не мисли, че ненавиждам тоя нещастник. Жал ми е за него. Ако го хванеш трезвен, няма по-приятен човек, за който бих работил. Бедата е, че рядко можеш да го хванеш трезвен. Не ми го побира акълът как една жена може да съсипе толкова бързо един мъж, както направи тази червенокоса кучка. Трябва да е откачена. Подреди го тъй, че и тя не може да докопа хубавите лесни парички. Говорят, че започнал да надига бутилката заради нея. Не мога да разбера каква игра върти.

Преди да се върна в резиденцията на Дестър, кривнах покрай къщи да си събера малко партакеша. Аз също не можех да разбера какво крои тя, но сега бях твърдо решен да узная.

ГЛАВА ВТОРА

Когато стигнах до гаража, видях, че кадилакът липсва. Не беше много трудно да отгатна, че красивата мисис Дестър се е изнесла да обядва. Беше дванайсет и четвърт и аз реших, че след като къщата е празна, няма да е лошо да огледам наоколо, ако мога да вляза.

Един прозорец над верандата беше отворен. Беше съвсем лесно да се покатеря, да открехна прозореца и пристъпя в един дълъг коридор, който минаваше покрай най-горната площадка на стълбището.

Имаше седем спални, три бани и две тоалетни на етаж. В пет от спалните мебелите бяха покрити с калъфи. Спалнята на Дестър беше срещу стълбището, а тази на Хелън в другия край на коридора. Не влязох в нито една от стаите. Само отворих вратите и ги разгледах от прага.

Стаята на Хелън беше просторна. Бяха хвърлени бая пари за цялата луксозна обстановка. Имаше едно от онези огромни легла, които толкова често виждаш във филмите – издигнато на подиум, с млечносива пухкава възглавница и кървавочервена покривка. Обзавеждането се допълваше от удобни фотьойли, писалище, радиоапарат, елегантна тоалетна масичка, вградени гардероби и разсеяно осветление. Беше много приятно убежище за жена, която е решила да спи сама. По безупречния разкош лесно можеше да се познае, че тук не стъпва мъж.

Стаята на Дестър беше по-малка и също толкова уютна, но изглеждаше занемарена. Дори без да влизам, видях прах по мебелите. Явно Хелън не губеше много време за поддържането и.

За по-малко от пет минути успях да видя, което исках, и слязох долу. Пропуснах дневната и разгледах останалите пет стаи. Навсякъде мебелите бяха покрити с предпазни калъфи, което без друго решаваше проблема с домашната прислуга.

Имаше достатъчно доказателства в подкрепа на това, което Симъндс ми беше казал. Явно Дестър се приближаваше към края си. Той все още се опитваше да прави стойки; отвън къщата все още носеше белези на благополучие, но затворените стаи красноречиво говореха накъде духа вятърът.

Аз се върнах в апартамента над гаража, свалих униформата си, прегледах парите си, които възлизаха на огромната сума от десет долара, и отидох до ъгъла на улицата. От там хванах автобус, който ме закара до центъра на града. Хапнах евтино в един ресторант, който често

посещавах, и след това отскочих до офиса на Джек Соли на улица „Бруър“.

През изтеклата година бях работил за Соли. Той наричаше себе си рекламен консултант и предприемач. По някое време Соли е бил търговски директор на „Херинг и Инч“ – голямата рекламна компания в Ню Йорк. Беше притежавал кадилак, шестстаен апартамент, доход, измерващ се с пет-цифрено число, и гардероб, пълен с хубави дрехи. Но той винаги си е бил човек на шанса и специалист по бързите удари. Соли се беше опитал да изкара нещо допълнително, като предложил някои от сделките на „Херинг и Инч“ на конкурентна фирма срещу солиден процент. Някой се разпял и Соли загубил работата си, дохода си и кадилака в тази последователност. Нещо по-лошо – бил включен в черния списък и скоро разбрал, че няма никаква надежда да работи отново за някоя друга рекламна агенция. Ето защо дошъл в Холивуд с това, което успял да спаси от корабкрушението, отворил офис и започнал да работи за себе си.

Сега той се занимаваше с бизнеса на дребни собственици на магазини, еднолични фирми и тем подобни и едва успяваше да свърже двата края.

Соли беше висок, слаб тип с изсечено лице, дълбоко хлътнали коравосърдечни черни очи и уста като капан за мечки. Той имаше труден характер и с течение на времето беше загубил всички остатъци от морал, който някога беше притежавал. Липсата на успех и увеличаващата се необходимост от пари го бяха докарали дотам. Соли вече беше имал на два пъти сблъсъци с полицията относно някакви тъмни сделки, подробности за които не знаех.

Той седеше зад бюрото си, забил нос в някакво долнопробно списание, когато аз блъснах вратата и влязох в опърпания и скапан кабинет.

Патси, неговата секретарка – пищна двайсет и три годишна блондинка с бебешко лице и помъдрели очи, вдигна поглед и ми се усмихна жизнерадостно. Не и беше лесно да работи със Соли. Освен че трябваше да върши цялата работа в офиса, тя оставаше до по-късно, когато жлезите на Соли се нуждаеха от облекчаване на товара. За специалните услуги не се предвиждаше добавка към заплатата и.

Патси хапваше обяда си от една хартиена кесия.

Соли остави списанието и ме погледна враждебно с черните си очи.

– Какво си въобразяваш? Виж колко е часът. Предполага се, че трябва да си тук в девет часа.

– Кротко, братле – отвърнах аз и седнах на края на бюрото. – Вече не работя за тебе.

Патси постави полуизядения си сандвич на бюрото и извъртя стола си, за да ме разгледа по-добре. Големите и сини очи се разтвориха широко.

Соли ме погледна кисело.

– Напускам – казах аз. – Джак, ще трябва да си намериш някой друг мухльо. Започвам нова кариера.

– За кого ще работиш? – облегна се той назад. – Може да ти дам повишение. Не избързвай. Нали няма да се опиташ да свиеш някоя от моите сделки?

– Ако съм достатъчно откачен, за да започна подобна работа за някоя друга акула като теб, разбира се, че ще свия колкото може повече сделки, а те не са много. Успокой се. Напускам бизнеса. Намерих си приятна лека работа за петдесет на седмица плюс всички разходи, включително униформа.

Очите на Соли изскочиха на челото му, а Патси, която беше взела сандвича си, застина с широко отворена, зяпнала уста.

– Какво искаш да кажеш – униформа? – настойчиво запита Соли.

– Шофьор съм – намигнах аз на Патси. – Шофьор на една от важните клечки в студио „Пасифик“. Как ти се струва?

– Ама ти си съвсем побъркан! – изрева Соли. – На това работа ли му казваш? Кой иска да е шофьор, освен някой откачен? Знаеш ли как се отнасят с шофьорите в този град? Все едно че имаш верига с топка на крака си. Трябва да си изпаднал в делириум, за да се хванеш на тази работа.

– Почти се бях отказал, но тъй се случи, че видях съпругата на боса.

– Съпругата му ли? – Изражението на Соли се промени. Той заприлича на ловно куче, когато господарят му се прицелва. Най-важното нещо в живота на Соли след парите са жените.

– Повръща ми се от вас мъжете – каза Патси и стана. – Отивам до тоалетната. Моля те, спести ми гадните подробности, преди да се върна.

Соли се опита да я плесне отзад, но беше правил това толкова често, че за нея не представляваше трудност да си въртне опашката извън обсега на ръцете му.

Когато тя затвори вратата, Соли извади две цигари, търкулна една по бюрото към мене и ми предложи огънче.

– Какво искаш да кажеш с това за съпругата? – запита той.

– Хубава е – описах аз с ръце формите и във въздуха. – Много

сочна, с медночервена коса, зелени очи и с фигура като реклама за сутинени. Не виждам защо да не се хвана на работа около нея, когато ми предлагат такава възможност. А освен сексуалния интерес карам кремавосин ролс – голям и скъп колкото крайцер. Това не е ли по-добре от нашата скапана работа?

– Тъй ми изглежда – каза Соли замислено. – Не искат ли иконом? Мога да си говоря с червенокосата, докато караш съпруга и на работа.

– Не искат никой друг, освен мене – ухилих се аз.

– Ама сериозно, Глин, докъде ще стигнеш? Шофьорлъкът не е начин на живот за един издигащ се като тебе мъж.

– До къде ще стигна с твоята работа, ми кажи?

– Ако работиш сериозно и осигуриш някакви сделки, мога да те направя и съдружник по-нататък – каза Соли и се усмихна самодоволно.

– Ти не си лошо момче, само дето си ужасно мързелив.

Аз се разсмях.

– Представи си от кого го чувам.

Соли тръсна пепел на килима, вдигна краката си на бюрото и махна с ръка.

– Коя всъщност е тази важна клечка?

– Казва се Ърл Дестър.

Единствената причина, заради която разправях на Соли тези глупости, беше, че той познаваше почти всички големи имена в Холивуд. Аз още събирах информация, но не можех да питам открито Соли, освен ако не исках да си платя.

Усмивката му изчезна и той се вторачи в мене.

– Дестър? Да не би да искаш да кажеш Дестър от „Пасифик“?

– Разбира се, че него имам предвид. Кой друг мислиш?

– Пресвети боже!

– Познаваш ли го?

– Дали го познавам? Тоя пияница! Аз много внимавам с кого се събирам. Ама наистина, Глин, ти съвсем си откачил. Слушай, тоя приятел е изпята песен. След два-три месеца ще бъде или напълно фалирал, или с дупка в главата. Ърл Дестър! Боже мой!

Престорих се на объркан.

– Ти не би ме излъгал, нали Джак?

– Слушай, тоя приятел е нещо повече от пияница. Той е алкохолик. Никога не е трезвен. Никой не го иска във филмовия бизнес. Договорът му изтича в края на месеца. А пък жена му! Няма да получиш нищо от нея, освен неприятности. Виждал съм я. Хубава е, признавам, но тя е

само една хубава форма, в която е обвит айсберг.

– Въпреки всичко си мисля, че мога да свърша нещо и да я поразмекна.

Соли се усмихна подигравателно.

– Сега вече здравата се заблуждаваш. Чувал съм разни неща за тази дамичка. Казват, че тя докарала Дестър до пиянство. И аз сякаш да почна да пия, ако бях женен за нея и откриех, че е буца лед. Чувал съм, че имало и друг мъж, който се хвърлил през прозореца заради нея. Приятел, много се лъжеш, ако мислиш, че ще можеш да я разтопиш. Нямах никакъв шанс и ако не искаш да свършиш като съпруга и, най-добре ще е да я зарежеш.

– Каква е била преди да се омъжи за Дестър?

– Не знам. Той я срещнал в Ню Йорк, оженил се за нея и я докарал тука. Няма значение коя е тя. Зарежи я или ще се натопиш до гуша в неприятности.

– Ъхъ, благодаря за съвета, но не можеш ме уплаши – казах аз и бутнах назад стола си. – Ако Дестър се тръшне мъртъв и мисис Дестър ми предложи да се ожена за нея, ще те покания за кръстник.

– Ега ти бляновете! – възкликна Соли с отвращение. – Стегни се, за бога! Върни се и започни работа. Ще ти кажа какво ще направя: ще увелича твоята част на петнадесет процента. По-справедливо не може и да бъде, нали?

– Заври си я тази част – казах аз весело. – Оставам с Дестър, докато се разори. Дотогава ще съм съвсем обучен и ще помоля Сам Голдуин за работа.

Соли повдигна рамене и разпери ръце.

– Хубаво де, откачен си, но както и да е. Когато се умориш от тази работа, върни се при мене. Ще ти пазя мястото.

– Единствената причина, заради която ще ми пазиш мястото, Соли, е защото знаеш дяволски добре, че няма да намериш някой друг будала. Чао. Не ме поздравявай, когато ме видиш в ролса. Аз също трябва да внимавам с познатите си.

Излязох по стълбите в горещината навън.

„Друг се хвърлил през прозореца заради нея.“

Кой мъж и защо? – запитах се аз.

Когато се върнах в резиденцията на Дестър около три следобед, кадилакът все още липсваше. Сложих си униформата, уверих се, че изглеждам безупречно и подкарах към студио „Пасифик“.

Пазачът отвори вратите, без да ме погледне, и аз се насочих към административния блок с неловкото чувство, че навлизам в чужда собственост. Паркирах ролса в едно от очертаните с тебешир места пред блока и зачаках. В четири и двайсет излязох от колата, изкачих се по стъпалата и влязох в огромното фоайе, където половин дузина пикола седяха на една пейка до голямо кръгло бюро, на което четири хубавици обработваха запитвания и посетители. Една от тях – руса, към деветнайсетина годишна, с тази свежа кожа, която само младите притежават, ме погледна въпросително.

– Да?

– Бихте ли съобщили на мистър Дестър, че колата му е тук?

Изкубаните й вежди се повдигнаха. – Мистър кой?

– Мистър Дестър: пише се Д-е-с-т-ъ-р и се произнася по същия начин.

Лека червенина пропълзя по лицето и.

– Тук няма никакъв мистър Дестър – тросна се тя. – Опитайте в студиото.

– Виж к'во, маце, мръдни се и ме остави да говоря с някого, който познава по-добре работата от теб. – Аз повиших тон, забелязвайки една черноока, елегантна млада жена, която си лъскаше ноктите с много зает вид.

– Ей, сладурче, може ли една секунда от скъпоценното ти време?

Чернооката замръзна в позата на разгневена статуя.

– Случайно да говорите на мене? – запита тя с глас, който можеше да глазира една торта.

– Разбира се. Какво трябва да направя, за да бъда обслужен в тая дупка? Искам да говоря с мистър Ърл Дестър. Къде мога да го открия?

Тя прелисти един указател, погледна ме втренчено, изобрази известно учудване на лицето си, когато намери името му и със същия смразяващ глас отвърна:

– Четиридесет и седма стая на първия етаж.

След това ми обърна гръб.

Пиколата се раздвижиха възбудено, докато слушаха и изхихикаха при тази малка сцена. Аз избрах най-дебелия от тях и го изправих на крака за дясното ухо.

– Заведи ме до четиридесет и седма стая, синко, и по-бързичко си размърдай задника.

Той се поколеба и ние се вгледахме един в друг. На върха на езика му беше да ми тегли майната. Аз свих юмрук и му се усмигнах. Накрая

пиколото реши да не приема предизвикателството ми и ме поведе по широко стълбище, докато останалите от тях и четирите хубавици се взираха в мене, като че бях първият посетител от Марс.

Шишкото ме подкара по един дълъг коридор с причудливи табелки, завинтени на всяка врата, на които имаше изписани още по-префърцунени имена. На четиридесет и седма стая нямаше табелка, макар че още си личаха следите от винтовете.

– Тук се мотае – каза момчето, като посочи презрително с палец към вратата.

– Благодаря, синко.

Точно така си представях стаята на някой важен продуцент. Мокеът беше дебел пет инча, бюрото, фотьойлите и обзавеждането бяха модерни и скъпи. Цялата обстановка беше много изисквана. На бюрото имаше седем червени, два бели и един син телефон. Всички бяха онемели в този момент и вероятно щяха да си останат така. Когато се плъзгах надолу във филмовия бизнес, първото нещо, което изчезва, са телефонните обаждания.

Дестър седеше зад бюрото си във фотьойл, тапициран със зелена кожа и достатъчно удобен, за да заспиш в него. Ръцете му почиваха на ръба на бюрото. Върху абсолютно чистата попивателна стоеше празна бутилка от скоч, а друга се търкаляше в кошчето за боклук. Очите му бяха вперени кръвнишки в една точка над главата ми. Лицето му беше зачервено и вцепенено като дъска.

– Минава четири часа, сър.

Все едно, че говорех на Великия сфинкс. Мина ми през ума, че не беше просто къркан. Беше се парализирал от пиене.

Затворих вратата, за да не би да мине някой и да надникне вътре. Махнах празната бутилка от бюрото и го потупах грубичко по рамото.

Въобщо не реагира. Продължи да се визира в точката над вратата. Опипах пулса му. Все още имаше такъв, но не беше кой знай колко здравословен. Разхлабих яката му. Продължаваше да стои в същата поза. Беше отцепен повече от всеки друг пиян, който съм виждал, а аз съм виждал доста такива в живота си.

Не можех да направя нищо. Не можех да го пренеса по коридора до колата. Трябваше да чакам докато се посвести, ако въобщо можеше, което не изглеждаше много вероятно в момента. Седнах в един от удобните фотьойли, запалих цигара и зачаках.

Струваше ми се, докато седях в тази забравена от всички стая, че ако бях на мястото на Дестър, щях също да се изкуша да му ударя едно-

две питиета. Озадачаваше ме защо трябваше той сам да бърка с пръст в раната. Нямахме никакъв смисъл да стои пиян в тази стая, след като никой не му обръща внимание и никой не го търси по телефона. Защо просто не си кажеше „майната му на всичко“ и да си остане вкъщи?

След половин час седене започнах да изпитвам клаустрофобия. Станах и започнах да шаря из стаята, търсейки нещо, с което да наруша еднообразието на чакането.

Дестър все още не даваше признаци на живот. Той продължаваше да седи неподвижно и да се взира заплашително в точката над вратата. Отидох до него и размахвах длан пред очите му, но не получих никаква реакция.

Отреща имаше зелен, огнеупорен шкаф картотека. Отидох до него и го разгледах. Отворих най-горното чекмедже. Вътре имаше подвързани с червена кожа папки, на които пишеше със златни букви: „На непосредственото внимание на мистър Дестър“, „Забележки на мистър Дестър“, „Разписание на Мистър Дестър“, „Бележки на мистър Дестър по настоящата продукция“, „Отнесете се до мистър Дестър за мнение“ и тъй нататък. Петнайсет скъпи, красиво надписани папки, които доказваха, че по някое време в студио „Пасифик“ са имали високо мнение за мистър Дестър, дори ако сега не беше така. Папките бяха празни и малко прашни. Аз затворих чекмеджето и отворих друго. Вътре лежеше дебел документ в масивна пластмасова обложка. Извадих го, обърнах го и прочетох написаното върху външната страна.

Застрахователната компания „Найшънъл Фиделити“ от Калифорния е съгласна да заплати с настоящия документ сумата от седемстотин и петдесет хиляди долара на изпълнителите, администраторите или наследниците на Ърл Дестър (застрахования) при представяне и одобрение от централния офис в Сан Франциско на доказателства, задоволяващи компанията относно настъпилата смърт на застрахования и самоличността на ищцеца.

Поех си бавно и дълбоко въздух и прочетох написаното за трети път.

Нищо чудно, че Хелън желаше смъртта му.

Тръпка, мразовита като ръката на костеливата гостенка с косата, пропълзя по гърба ми.

Едно русо парче в джинси и каубойска риза премина с поклащане

покрай прозореца, арогантно уверена, че всички мъже, шляещи се наоколо, я гледат и смятат за доста добро това, което виждат.

Аз я забелязах, но толкоз. Седемстотин и петдесет хиляди долара криеха в себе си повече прелест, отколкото някакво добре сложено русо гадже, обуто в чифт плътно прилепнали джинси.

Дестър вече не представляваше за мене един хроничен алкохолик, нуждаещ се от съжаление. Рано или късно този приятел щеше да се строполи мъртъв, прегазен от кола или паднал от някой прозорец. Не можеш да се наливаш с алкохол до вцепенение и да не попаднеш в беля най-накрая. Когато хвърлеше топа, но само тогава, трупът му щеше да струва седемстотин и петдесет хиляди долара суха пара, което си беше една тлъста сумичка, както и да я погледнеш.

Внезапно ми стана ясно защо Хелън не искаше той да има шофьор. Тя знаеше, че той ще продължи да кара ролса пиян или трезвен, с шофьор или без шофьор. Предната нощ, когато беше къркан до козирката, щеше да подкара по задръстения булевард, ако не бях взел нещата в свои ръце. Тя залагаше на това, че той ще попадне в някакво произшествие, за предпочитане с фатален край. Само така можеше да се обясни защо се беше отървала от Симъндс и защо се опитваше да се избави от мене.

Според Соли Дестър вървеше към фалит, а Соли си имаше свои начини да разбере нещо от тоя сорт. Изглежда нищо не можеше да спаси Дестър от краха, но ако умреше, съпругата му щеше да погаси дълговете и пак щяха да и останат достатъчно пари да си живее спокойно.

Лек шум зад мене ме накара да оставя застрахователната полица в чекмеджето и да погледна през рамо.

Дестър се връщаше към живот. Пръстите му се раздвижиха по повивателната, а неподвижният поглед беше изчезнал от очите му.

Аз безшумно затворих чекмеджето и бързо пристъпих към вратата.

– Готов ли сте да си ходим вкъщи, сър? – запитах високо.

– Ти ли си, Неш? – отвърна той с надебелял език. – Стана ли вече четири часа?

– Малко след четири е, сър. Чаках ви.

Учудих се колко бързо се съживи. Отмести намръщено стола и погледна часовника си.

– Имах много работа – каза Дестър. – Страшно сме заети в момента. Не съм усетил кога е станало толкова късно.

Аз се доближих до бюрото, когато той се надигна и се заклати застрашително. Протегнах ръка и го задържах.

– Изтръпнал ми е кракът – смотелеви той и се облегна на мене. Седна на ръба на бюрото и запита: – Къде е колата?

– Отпред, сър.

– Докарай я отзад – посочи той една врата. – Ще изляза от тук.

– Да, сър.

Излязох от стаята, преминах бързо по коридора и през фойето, като чувствах върху себе си погледите на четирите хубавици, които ме наблюдаваха със съсредоточен интерес. Слязох по стъпалата и отидох до колата. Закарах я отзад и излязох от нея точно когато Дестър слизаше по задното стълбище и се крепеше за парапета.

Вкарах го с известна трудност в колата и той се излегна назад с изпотено лице и полузатворени очи.

– Да ви закарам ли вкъщи, сър?

Усилието, което беше положил, за да се придвижи от офиса до колата, се оказа твърде голямо за него. Изглежда, че изпадна в кома; нито ме погледна, нито ми отговори.

Аз затворих вратата и се върнах до мястото на шофьора. Подкарах към външната порта, преминавайки покрай непрекъснат поток от хора, които също си отиваха вкъщи.

Чух едно момиче да казва:

– Ето го, Дестър си заминава, нагласен както винаги – след което се закикоти.

Увеличих леко скоростта, но не можех да карам толкова бързо, колкото ми се искаше. Другите хора ни зяпаха и правеха забележки. Бях изпотил, когато намалих, и пазачът отвори вратите.

Този път благоволи да хвърли един поглед към колата и очите му попаднаха върху Дестър, който се беше излегнал на седалката с лице, приличащо на развален домат и изцъклен поглед.

Пазачът ме погледна, направи някаква гримаса и се изплю на пътя. Може би имаше право да се чувства така, но аз изпитах изкушение да изскоча от колата и да му натикам зъбите в гърлото.

Натиснах газта, като излязохме на широкия булевард, но даже и тогава хората зяпаха ролса, когато изсвистяха покрай тях. Те знаеха, че карам вкъщи един пияница; познавах по подигравателното им хилене.

Въздъгнах с облекчение, когато навлязох в закрилата на алеята, водеща към резиденцията на Дестър. Там никой не можеше да ни види. Спрях пред къщата, излязох от колата и отворих вратата.

Дестър седеше вцепенен и неподвижен, а очите му отново бяха впени в една точка с този мъртъвешки заплашителен поглед. Почуках го

по коляното.

– Вкъщи сме, сър.

Все едно, че говорех по някакъв изключен микрофон.

Не можех да го оставя в колата. Не ми се искаше и да чакам в горещия късен следобед. Пресегнах се, издърпах го навън за реверите и го преметнах през рамо като пожарникар.

Сигурно тежеше към стотина кило, но аз съм доста як и съм вдигал по-тежки неща от Ърл Дестър, макар и не много. Заклатушках се по стъпалата, отворих входната врата и пресякох преддверието. Хелън извика от дневната: – Ти ли си, Ърл? Искам да те видя.

В гласа и се чувстваше явна подигравка, което ми подсказа, че и беше съвсем ясно в какво състояние се намира той. Поколебах се за момент, обърнах се и влязох в дневната с Дестър, преметнат през рамо като чувал зърно. Тя беше потънала в един фотьойл с поднос за чай до ръката и и списание в скута. Беше облечена в това което наричат следобедна рокля от светлобежова коприна. Изглеждаше много красива и спокойна, когато ме изгледа, повдигайки дъгообразните си вежди.

– А, ти ли си, Неш? – каза тя, без да обърне внимание на товара ми. – Мислех, че е мистър Дестър.

Изпитах желание да го изтърся от рамото си в скута и, но се съдържах навреме. В момента трябваше да изпълнявам ролята на свършения слуга, за да не ме изрита.

– Да, госпожо, чух като повикахте. Тъкмо щях да сложа мистър Дестър в леглото. Той се чувства малко зле.

– Колко мило от твоя страна. Надявах се, че днес ще е по-добре. Както и да е. Отнеси го и внимавай да не го изпуснеш. Когато го сложиш да спи можеш да се върнеш. Искам да говоря с тебе.

– Да, госпожо.

Изкачих се по стълбището и влязох в стаята на Дестър. Проснах го на леглото. Не ми отне много време да го съблека и пхна между завивките. В момента, в който главата му докосна възглавницата, той започна да хърка.

Аз го завих, дръпнах завесите, поставих бутилка с вода на нощното шкафче, където лесно можеше да я стигне, и излязох, затваряйки безшумно вратата след себе си.

Слязох по стъпалата, усещайки, че сърцето ми почва да бие ускорено и влязох в дневната. Изчаках за момент и след това запитах:

– Искахте да ме видите, госпожо.

Тя се намръщи, направи някакъв сърдит жест с ръка и продължи да

чете.

Почудих се как ли щеше да реагира, ако бях издърпал списанието и бях смачкал устните и с моите.

Започнах мълчаливо да я разглеждам с изпитателен и изучаващ поглед. Очите ми се плъзнаха по лицето и. Разгледах формата на ушите и, цвета на червилото, очертанията на тялото и по същия начин, по който би постъпил един фермер с добитък, който възнамерява да купи.

Не мисля, че и хареса много моето отношение. Кръвта нахлу в лицето и. Тя внезапно захвърли списанието и вдигна поглед към мене със святкащи очи.

– Не ме зяпай така, глупак проклет! – избухна тя яростно.

– Извинявайте, госпожо.

– Снощи ти казах, че не те искам вкъщи. Казвам ти го отново.

Тя седна изправена и ме загледа със сърдит поглед.

– Сега знаеш в какво се състои работата ти. Едва ли ти харесва. На никого не би му харесало. За моя съпруг е по-добре да не му помагат. Ако няма бавачка, той ще се стегне. Ще ти дам двеста долара вместо заплата, събери си багажа и се измитай веднага.

Нищо не казах. Тя се надигна, отиде до бюрото, извади две стодоларови банкноти от едно чекмедже и ги хвърли на масата.

– Вземай ги и се махай!

Точно това трябваше да направя, но разбира се, не го сторих.

– Получавам заповедите си от мистър Дестър, госпожо. Докато той има нужда от мене, оставам.

Обърнах се и тръгнах към изхода.

– Неш! Върни се!

Аз продължих, стигнах до предверието, отворих входната врата и излязох на слънце.

ГЛАВА ТРЕТА

Без сако, с разкопчана яка и цигара между пръстите аз лежах на леглото и си измъчвах акъла с фактите, които ми бяха известни досега.

Очевидно Хелън чакаше Дестър да умре и започваше да става нетърпелива. Можех да разбера това. Беше влудяващо да очакваш седемстотин и петдесетте хиляди долара.

Ако можех да вярвам на Симъндс и Джак Соли, Дестър щеше скоро да изпадне във финансови затруднения, ако вече не беше изпаднал. Вноските по толкова голяма застраховка „живот“ струваха бая мангизи. Сигурно връщаха назад дохода му с осем или може би десет хиляди долара годишно. Беше малко вероятно да продължи да вади толкова пари. Много ми се искаше да разгледам по-подробно застрахователната полица и да видя кога е следващата вноска.

Повече от вероятно беше, че той няма да успее да я плати и застраховката щеше да стане невалидна. Освен ако нямаше специална клауза в договора, Хелън щеше да се сбогува със седемстотин и петдесетте хиляди долара, ако той умре. Тя сигурно знаеше това и искаше да се отърве от мене по тази причина. Изглежда разчиташе, че Дестър ще се пребие с колата преди изплащането на застрахователната вноска.

Но какво щеше да прави сега, когато не успя да се отърве от мене и шансът Дестър да катастрофира беше доста далечен. Тя разполагаше с малко време преди датата на изплащането, тъй че не можеше да си разреши да чака безкрайно Дестър да се довърши с пиене.

Това, което исках да узная, беше дали тя желае тези пари толкова силно, че да ускори смъртта му.

Спомних си какво беше казал Соли: „Друг мъж се хвърлил от прозореца заради нея.“

Имах предчувствието, че този непознат може да ми даде ключа за разрешението на загадката. Ако откриех кой е той и защо се е хвърлил от прозореца, може би щях да преценя по-добре докъде би стигнала тя в стремежа си да сложи ръка на парите. Как можех да разбера това?

Дестър я срещнал в Ню Йорк. Можеше да се предположи, че този друг мъж се е хвърлил от прозореца някъде в Ню Йорк. Май щях да имам нужда от чужда помощ за тази работа. Най-лесния начин да получа информация за непознатия беше да наема частен детектив, но това щеше да струва пари.

Внезапно подскочих. Защо се интересувах толкова? Защо бях така решен да си пъхам носа в нещо, което не ме засяга. Разбира се, знаех отговора, но не исках да призная даже и пред себе си.

Когато разбрах, че Хелън ще получи седемстотин и петдесет хиляди долара след смъртта на Дестър, ме обхвана разяждаща завист. Започнах да се питам дали имам някакъв шанс да се намеся в играта и да получа част от тези пари. Знаех, че нямам право върху парите, но ми се струваше, че ако Хелън възнамерява да ускори смъртта на Дестър, тогава можех да имам известни претенции. Ако докажех, че тя е постъпила така, щях да я държа в ръцете си. Добре знаех как се нарича такава неща, но дори не трепнах от думата, защото имах огромна нужда от мангизите.

В момента бях вън от играта и само надничах вътре като театрален зрител. Завесата беше вдигната, актьорите бяха на сцената и пиесата започваше да набира скорост, но аз нямах никаква роля. Трябваше да се кача по някакъв начин на тази сцена и да се включа в действието. Мисля, че беше време да поговоря със съвестта си и да разбера докъде бих стигнал, за да получа част от тези пари. Въпросът се отнасяше само до мене и ако не можех да бъда откровен със себе си, не бих могъл да бъда откровен с никого.

Разбира се, всичко зависеше от сумата, която щях да получа. Колкото по-голям беше моят дял, толкова по-голям риск бях склонен да поема. Колко можех да изкопча без прекалено голяма съпротива? Половината, една четвърт...

Спомних си един от многобройните лозунги на Соли: „Винаги искай цена, два пъти по-голяма отколкото очакваш. Ти самият ще бъдеш безкрайно учуден, като я получиш.“

Щях да се пазаря за половината: триста и петдесет бона.

Лежах и се взирах в тавана, като се опитвах да си представя какво означава да притежаваш всичките тези пари. В живота си не бях печелил повече от четири хиляди долара годишно, и то с къртовски труд през най-добрите си години.

Триста и петдесет хиляди!

Сърцето ми заблъска лудо при мисълта за тия пари. Те щяха да променят живота ми. Докъде бих стигнал, колко бих рискувал, за да докопам толкова много пари?

Една мисъл се появи в главата ми, но аз се отдръпнах като опарен от нея. После си спомних, че съм откровен със себе си.

Убийство?

Бих ли извършил убийство за такава сума?

Едно беше да си лежиш в леглото и да обмисляш убийството на Дестър за такива пари, а съвсем друго – да го извършиш. Дори да събях достатъчно кураж да го направя, рискът си оставаше.

Ако той беше убит, Хелън щеше да бъде първият заподозрян от полицията. Знаех добре как работи мозъкът на един полицай в подобен случай. Щеше да си помисли, че Хелън е искала да се отърве от съпруга си, за да получи застраховката. Би съобразил, че тя едва ли е извършила сама убийството. Щеше да се огледа наоколо за съучастник и да ме вземе на мушка.

Освен това трябваше да мисля и за застрахователната компания. Те нямаше да изплатят така лесно всичките тия мангизи. Застрахователните ченгета бяха по-твърди, по-умни и далеч по-опасни от полицията.

Не, явно убийство беше твърде рискована работа. Далеч по-лесно беше да се инсценира нещастен случай, както го планираше Хелън. Дестър трябваше само да подкара колата, наквасен до козирката, или да се изпречи пред някой бързо движещ се автомобил. Така изглеждаше доста по-добре. Ами ако не вземеше колата, когато е отцепен? Колко време оставаше до застрахователната вноска? Въпросът беше жизнено важен.

Хелън сигурно знаеше, че времето не чака. Не беше ли по-хитро да изчакам да се отърве от Дестър, като си стоя настрана, а след това да атакувам и да я накарам да се раздели с половината пари?

Това ми напомни отново за човека, който беше паднал от прозореца. Дали имаше нещо в нейното минало, с което можех да я държа в ръцете си? Изведнъж се сетих за Соли.

Той имаше контакти в Ню Йорк. Би могъл да ми достави информацията, ако можех да го убедя да прескочи до там.

Погледнах часовника си. Едва минаваше седем. Не можех да си представя, че Дестър ще излиза тази вечер. Трябваше да говоря възможно най-бързо със Соли.

Вдигнах телефона и позвъних в апартаментата му. Той вдигна слушалката с известно закъснение.

– Джак, искам да говоря с теб – казах аз. – Може ли да се видим в бара на Сам след половин час?

– Тази вечер не мога. Имам важна среща. Какво те е бързало?

– Нищо, но ти ще се бързеш бая, ако не се домъкнеш до бара.

Той се пребори със себе си, след което го чух да въздиша.

– Добре де, ако свършим бързо ще мога да отида на срещата. Имам един час на разположение.

– След двацет минути в бара на Сам – отвърнах аз и затворих телефона.

Облякох костюма си и заситних бързо по алеята. Искаше ми се да взема назаем една от колите без разрешение, но знаех, че няма да е безопасно.

Соли ме чакаше с нетърпение, когато влязох в бара. Заведох го в крайното сепаре до стената, където никой не можеше да ни чуе и каза на сервитьора да донесе две питиета.

– Какво искаш? – запита Соли, след като сервитьорът остави питиетата пред нас и изчезна.

– Да, слушай сега. Спомняш ли си какво ми каза за мисис Дестър? За някакъв нещастник, който се хвърлил от прозореца заради нея?

Соли направи гримаса.

– Добре де, но това какво общо има с мене? Слушай, ако си ме докарал тука ...

– Кротко – потупах го аз по ръката. – Кой ти каза за него?

– Убий ме, ако знам – повдигна рамене Соли. – Хората постоянно ми казват най-различни неща. Не се сещам.

– Вярно ли е?

– Предполагам. Защо си толкова възбуден? Какво общо има мисис Дестър с твоето предложение за работа?

– Със сигурност ли знаеш, че оня е паднал от прозореца?

Соли впери поглед в мене.

– Някой знае ли нещо със сигурност? Абе, за какво става въпрос?

Аз се облегнах назад, отпих малко от питието, като му хвърлих един поглед.

– Искаш ли да спечелиш пет стотака?

Той почеса с мръсен нокът клонестия си нос.

– Майтапиш ли се?

– Нямам време за майтап. Чакаат те пет стотака ако си готов да свършиш нещо полезно.

– Това някаква далавера ли е? – запита Соли с остър поглед. – Глей сега, ако ти ...

– Знам, знам. Остави ме аз да говоря. Предлагам ти възможност да изкараш нещичко, но се приготви да рискуваш с мене и да свършиш малко предварителна работа, преди да си прибереш мангизите.

– Не ми харесва всичко това – каза бавно Соли. – Ти не можеш да докопаш пет долара, камо ли петстотин. К'во става по дяволите? Слушай, закъснявам за една приятна среща, защото си мислех, че говориш

сериозно...

– Разбирам – прекъснах го аз. – Знам, че звучи много шантаво, но в действителност не е. Въпросът е колко искаш да научиш.

Соли се размърда нетърпеливо.

– Колко искам да науча? Всичко, разбира се.

Аз се взрях изпитателно в него.

– Сигурен ли си?

– Какво искаш да кажеш?

– Искам информация за Хелън Дестър – тихо отвърнах аз. – Смятам, че ти можеш да осигуриш тази информация. Когато я получа, ще ти платя пет стотака, но не преди това. – Спрях и отново го изгледах. – Все още ли искаш да узнаеш всичко?

Той започна да казва нещо, изведнъж загра и изсеченото му лице придоби сурово изражение.

– Чакай малко, тази далавера е като динамит. Един изнудвач ...

– Затваряй си човката, безмозъчен глупак! Кой ти говори за изнудване? – казах аз, като се стараех да не повишавам тон. – Предлагам ти пет стотака, за да се разровиш в миналото на Хелън Дестър и ми предадеш това, което откриеш. Не съм казал нищо за изнудване.

– Имах една среща с ченгетата, Глин. Стига ми толкоз.

– Кой ти говори за ченгета? – срязах го аз. – Но ако се чувстваш така, мога да наема някой друг да свърши работата.

Той се взря изпитателно в мене и повдигна рамене.

– О'кей, пет стотака ще ми влязат в работа. Какво точно трябва да направя, за да ги спечеля?

– Искам пълна информация за нещастника, който паднал от прозореца, и като казвам пълна, това значи всичко известно за него. Кой е бил той, защо е паднал, заключението на съдебния лекар, кой е бил с него, когато се е случило произшествието, какво място е заемал в живота на Хелън. Загра ли? Искам подробни сведения. Освен това ми трябва всичко, което можеш да разбереш за Хелън. Ще трябва да отскочиш до Ню Йорк и да се поразровиш, но уверявам те, няма да е напразно.

– А какво ще стане с бизнеса ми, докато съм в Ню Йорк? – поиска да узнае Соли.

– Твоя работа. Патси може да се справи сама. Това е по-важно. Много добре знаеш, че ти трябва поне месец яко бачкане, за да направиш пет стотака с твоя бизнес. Предлагам ти същата сума за няколко дена работа.

– Абе, добре звучи, но кога ще получа сухото?

– Ако номерът успее, ще го получиш. Ако не стане, и двамата сме без късмет.

– А аз междувременно трябва да си платя билета до Ню Йорк.

– Боже господи! Ако мислиш тъй, по-добре се откажи.

Той опъна една голяма глътка от чашата си.

– Не ми харесва тая работа. Такава далавера може да ни натика и двамата в пандиза.

– Каква далавера? – запитах аз като се вторачих в него.

– Знаеш какво искам да кажа. Не се прави на ученичка.

– Какво се тревожиш толкова? Единственото, което искам от теб е да ми доставиш малко информация. В замяна ти давам пет стоака и това ти е печалбата. – Ти не знаеш защо искам информацията или откъде идват петте стоака. Няма опасност да си докараш някаква беля.

Той претегли всичко това в ума си и изглежда се успокои.

– Ами ти? Ти можеш...

– Аз мога да се грижа за себе си. Приемаш ли работата или не?

Соли сви рамене.

– Добре, ще видя какво мога да изровя. Ако ти доставя информацията, не искам да знам за какво ще я използваш. Не ме накисвай и мене.

– Дадено. Тръгваш ли утре? Искам бързо тая информация и като казвам бързо, имам точно това предвид.

Соли довърши питието си и стана от масата.

– Ще я получиш. Аз ще ти се обадя. Какъв ти е номерът?

– Не, не, аз ще ти се обадя в петък в девет часа на твоя телефон.

О'кей?

– Добре, но внимавай. Не мисля, че разбираш колко сериозно може да се окаже за тебе. Надявам се, че знаеш какво вършиш.

Аз му се ухилих насреща.

След като Соли си замина, хапнах набързо и се върнах с автобуса в резиденцията на Дестър. Кадилакът беше изчезнал. Помислих си, че мога да имам някаква файда, ако разбере как се чувства Дестър, след като Хелън я няма.

Той лежеше в леглото. Бутилка скоч и полупразна чаша стояха на нощното шкафче. Гледаше ме с решителен вид и кръвясали очи. Държеше автоматичен пистолет в ръката си. Видях го ясно, преди да плъзне ръката си с пистолета под чаршафа.

– Какво искаш? – запита ме той остро. – Не можеш ли да почукаш, преди да влезеш?

Видът на пистолета ме стресна и аз се учудих дали се досеща, че Хелън го чака да умре. Страхуваше ли се от нея? Дали си беше приготвил пистолета, за да се защити от нападение?

– Съжалявам, сър – извиних се аз от вратата. – Мислех, че може би спите. Само исках да разбера ще излизате ли тази вечер.

Видях облекчението му.

– Влизай, малкия – покани ме той. – Тази вечер няма да излизам. Не се чувствам много добре.

Затворих вратата и се доближих до леглото. Изпитвах странно чувство, като гледах този мъж, който струваше мъртъв три четвърти милион долара.

– Излезе ли мисис Дестър? – запита остро той и се пресегна за чашата.

– Да, сър, поне кадилакът го няма.

– Не каза ли къде отива?

– Не, сър.

Той довърши уискито и си наля още в чашата. Ръката Така трепереше, че разля малко върху чаршафа.

– Мисля, че трябва да знаете, сър. Мисис Дестър не ме иска – продължих аз. – Два пъти ми каза да се махам.

Той се усмихна горчиво и измъчено.

– Това не ме учудва, малкия. Аз ще ти нареждам какво да правиш.

– Да, сър.

– Не обръщай внимание на това, което казва. Аз искам да си тук. Искам да караш ролса.

– Да, сър.

Дестър се отпусна на възглавницата и впери поглед в мене.

– Женен ли си, малкия?

– Не, сър.

– Умен си. Никога не се жени. Нямахте да бъда един проклет пияница, ако си стоях настрана от женитбата. – Той направи някакво движение с ръката си. – Красива е, нали? Всичко, което може да пожелае един мъж. Никога не би помислил, че една толкова красива жена може да бъде по-студена от айсберг, нали? Но тя е такава. Има само едно нещо, за което мисли, и това са парите. Теб интересуват ли те парите?

Облизах устните си, преди да отговоря.

– Кой не се интересува?

– Да, но има различни степени на интерес. Аз също се интересувам от пари, но не живея заради тях. А тя живее заради парите. Дестър отпи

още малко уиски. – Чака ме да умра. Мисли си, че ще наследи много пари, когато хвърля топа. – Той се изсмя неприятно. – Направо ще получи шок, защото единственото нещо, което ще наследи, са куп дългове. Това е всичко. Аз ще се погрижа за това.

Не казах нищо, но си отворях добре ушите. Казах си, че това не може да означава нищо друго, освен че приближава датата на застрахователната вноска, и Дестър няма намерение да поднови застраховката си.

Изведнъж той като че ли осъзна какво говори. Лицето му доби твърдо изражение и изкрещя: – Не стой тука и не ме зяпай! Изчезвай, искам да бъда сам. Не влизай повече, без да чукаш.

Е, посещението ми в неговата стая може би не ми донесе полза, но със сигурност ми даде доста материал за размишления.

Точно в десет и тридесет на другата сутрин Дестър слезе от къщата до колата. Изглеждаше сравнително трезвен, но лицето му беше опънато и под очите му имаше тъмни кръгове. Движеше се бавно, като че ли се чувстваше несигурен в походката си.

– Няма да ходя в студиото тази сутрин – каза той и се качи в колата. – Закарай ме на летището. Ще взема самолета до Сан Франциско в единадесет и трийсет.

– Да, сър – отвърнах аз.

Чудех се защо ли ще ходи до Сан Франциско, докато карах към летището. Спомних си, че централният офис на застрахователната компания „Нашънъл Фиделити“ се намира там. Какво не бих дал да го попитам направо какво ще прави, но това нямаше да донесе нищо друго, освен ритник през вратата.

Спрях пред входа на летището, излязох от колата и му отворих вратата.

– Ще бъда в студиото около четири часа, малкия. Ела ме вземи от там.

Той седеше неподвижно и ме гледаше. След това продължи: – Как си с парите?

Макар че се учудих, отвърнах достатъчно бързо: – Ами, сър, малко съм закъсал точно сега. Ако можете ... Спрях и краят на изречението увисна във въздуха.

Дестър се усмихна.

– Какво казах, че ще ти плащам?

– Петдесет, сър.

Той извади чекова книжка от джоба си. Погледна ме и се усмихна горчиво.

– По-добре ще бъде да го осребриш, малкия, докато все още има нещо останало. Не след дълго останалите ще се нахвърлят върху парите.

Той написа чек и ми го подаде.

– Това е годишната ти заплата. Сега няма да напускаш, нали? Останни с мене до фалита. Още малко остава.

Погледнах чека, без да вярвам на очите си. Беше попълнил сумата две хиляди и шестстотин долара.

– Добре ще направиш, ако го осребриш бързо – продължи той. – Не го дръж много. Който дойде първи, първи го обслужват. След няколко дена няма да има и пукната пара.

– Да, сър, но се надявам, че това не означава ... – не довърших, защото се страхувах от укорителна забележка.

– Означава точно това – усмихна се той. – Договорът ми изтича в събота и няма да бъде подновен. Не четеш ли клюките във вестниците? Не е тайна. Аз съм свършен. Пияница съм, малкия, а напоследък никой не иска пияници. Това означава, че в събота си оставам вкъщи. Дълга пари на всички. Те ще ме разпродадат. Къщата, колите, всичко ще замине. Потънал съм до уши в дългове. Докато съм главен продуцент на студио „Пасифик“, кредиторите ми ще се въздържат, защото се надяват, че ще стане чудо, но като напусна в края на седмицата, ще се нахвърлят върху мене като ято лешояди.

Той излезе от колата и се взря в синьото небе, подложил лице на топлите слънчеви лъчи.

– Какво ми пука? Забавлявах се. Пътувах, притежавах ролс-ройс. Ожених се за най-красивата жена в Холивуд. Какво повече може да желае човек? Сега е време да се плаща, и правилно. Ще платя, каквото мога, а за останалото ще останат с пръст в уста.

Той постави ръка на рамото ми и леко ме разклати напред-назад, гледайки през мене с устни, изкривени в нерадостна, горчива усмивка. – Тя ще бъде между тия, които ще останат с пръст в уста. Само така мога да и го върна за това, че ме докара дотук. Дори сега бих запълзлял пред нея и бих облизал краката и за една нейна човешка дума.

Дестър ме погледна право в очите.

– Калпав диалог, а, малкия! Направо от някой второкласен филм. Никога не успях да запаля някакво пламъче у нея, нито веднъж. Какво беше казал Хемингвей? Земята никога не се върти заради нас. Знаеш ли какво искам да кажа? Да си влюбен в нея е толкова жалко и ужасяващо, все едно че обичаш труп. Той се обърна рязко и влезе в залата на летището.

Аз се върнах в колата, запалих цигара и подкарах бавно по изхода към магистралата. За да се избавя от неговия трагичен, отчаян образ, се насилих да мисля за триста и петдесетте бона, които можех да докопам, ако той умре. Това обаче не ми достави особен кеф, напротив на очакванията ми.

Бях се отървал от това настроение, когато стигнах в града. Поне бях получил нещо срещу неприятностите си. Две хиляди и шестстотин долара не бяха лошо начало. Паркирах колата, извадих чека и погледнах да видя къде е банката. Щях да го послушам и веднага да инкасирам чека.

Служителят в банката на Дестър изглеждаше учуден, когато му бутнах чека през гишето. Той влезе вътре и видях, че проверява в една счетоводна книга. Накрая се убеди и ми брои парите.

Аз ги занесох в една банка отсреща и си открих собствена сметка. Беше много приятно да притежаваш отново чекова книжка.

Върнах се в къщата, махнах си униформата и поради липса на нещо по-добро, извадих голямата сенокосачка и дълго косих моравата.

Едва към един часа, когато реших, че няма да е лошо да помисля за обяда си, видях Хелън, която идваше откъм къщата. Тя дойде до края на моравата и зачака. Аз насочих сенокосачката така, че да мина близо до нея и угасих мотора.

– Трябвам ли ви, госпожо?

– Искам да ме закараш до клуба „Палм Гроув“ тази вечер и към един часа да ме върнеш. Мистър Дестър няма да излиза.

Бях изумен, когато срещнах погледа и. Омразата, която очаквах да видя, липсваше. Вместо това, зелените очи ме гледаха топло.

– Не обичам да карам през нощта – продължи тя. – Не е необходимо да си обличаш униформата, Неш. Тъй като ще чакаш дълго, можеш да гледаш някой филм или нещо друго.

Аз бях толкова удивен, че само я гледах зяпнал.

– О, Неш, след като настояваш да останеш тук и за двамата ще бъде по-забавно, ако се сприятелим.

Бавният, продължителен поглед, който ми хвърли, можеше да означава само едно. Достатъчно дълго съм се мотал с всякакви жени, за да мога да позная в погледа и поканата, която се криеше зад него.

– Да, госпожо – отвърнах аз.

Тя се усмихна внезапно и усмивката я правеше да изглежда по-млада и още по-красива.

Сърцето ми заби лудо, като я гледах да отива към гаража.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Умея да се оправям с жените. Някои мъже могат. Това е талант – или го имаш, или го нямаш. Скоро разбираш това. Аз открих моя, когато бях петнайсетгодишен хлапак. Сега съм на трийсет и три и може да не съм бил върха в други начинания, но съм имал успех с доста мадами. Тъй че внезапната промяна в поведението на Хелън не беше абсолютна изненада. Дойде по-бързо, отколкото бях очаквал, но не се съмнявах, че рано или късно това щеше да стане. Увереността ми се подхранваше от дълъг жизнен опит. Други жени, някои също толкова враждебни колкото Хелън, бяха капитулирали в най-неочаквания момент, ето защо не изпитах подозрение към поведението и, както би могло да се очаква.

Около три часа излязох с ролса до града, паркирах го и отидох до един магазин за готови дрехи, който излагаше костюми с добра кройка и прилични цени. Изгупах се в пълен екип. Лесно ми стават готови дрехи, и сивият костюм на тънко райе, който избрах накрая, като че ли беше правен за мене. Купих си бяла найлонова риза, пъстра връзка, чорапи и чифт резервни кожени обувки. Докато ми опаковаха покупката, отидох до банката, изтеглих достатъчно пари да платя и се върнах в магазина да уредя сметката.

Поставих пакета в багажника на ролса.

Стана някъде към четири часа. Запътих се към студиото за Дестър. Не беше толкова пиан, колкото се надявах, макар че беше доста натряскан. Нямах никакъв шанс да се добера до застрахователната полица.

– Влизай, малкия – подкани ме той, когато почуках на отворената врата. В един ъгъл на стаята стояха два куфара и петнайсетина завързани с връв празни кожени папки. Когато се доближих до тях, той се обърна към картотечния шкаф, отвори второто чекмедже и извади полицата. Наблюдавах с периферното си зрение как я погледна и я сложи във вътрешния джоб на самото си. Нищо не можех да направя. Сигурно щеше да я заключи във вградения сейф, който бях забелязал в спалнята му. Шансът ми беше, когато я видях за първи път. Едва ли щях да имам друга възможност да я проуча внимателно.

Сложих куфарите в багажника до моя пакет и се върнах в офиса.

– Това ли е всичко, сър?

– Засега – отвори той големия вграден гардероб. Имаше поне три дузини пълни бутилки уиски, наредени на един от рафтовете. Върху

останалите се мъдреха празни бутилки. На око ми се струваха около стотина. – Ще взема в петък пълните – каза той. – Оставям празните. Те ще бъдат моята епитафия. Да тръгваме.

– Разбрах, че нямате нужда от мене тази вечер, сър – казах аз, като отворих вратата на колата. – Мисис Дестър ме помоли да я закарам до „Палм Гроув“.

– Така ли? – спря поглед върху мене той. – Много странно. Чудно ми е защо иска ти да я закараш до „Палм Гроув“?

Аз също се чудех.

– Спомена нещо за това, че не обича да кара в тъмното.

– Така ли каза? Добре де, няма значение. Какво от това? Не, не ми трябваш тази вечер. Имам да пиша нещо.

Когато стигнахме къщи, аз занесох куфарите в кабинета му. Той се качи горе и когато минавах през предверието, Хелън излезе от дневната.

– Моля те в осем часа, Неш – каза тя.

– Да, госпожо.

Погледите ни се срещнаха и тя се усмихна. Виждал съм такава усмивка преди и сърцето ми заби ускорено.

– Няма да си в униформа, нали?

– Вие казахте да не я обличам, госпожо.

– Да, разбира се.

В осем часа закарах кадилака пред входната врата. В продължение на час преди това се бръснах, взех душ и си сложих новите дрехи. Бях много доволен от крайния резултат. Докато се навеждах да изключа двигателя, Хелън излезе от къщата. Беше облечена в бяла обикновена рокля – тоалет, който не предполагах, че ще сложи за една такава елегантна бърлога като клуба „Палм Гроув“ и това ме учуди.

Тя слезе по стъпалата, изглеждайки много красива и влезе в колата, без дори да ме погледне.

Кадилакът беше двуместен, със сгъваеми седалки отзад и тя седна до мястото на шофьора. Аз затворих вратата, заобиколих колата и се вмъкнах до нея.

– Към „Палм Гроув“, госпожо?

– Не, промених решението си. Карай към клуб „Футхил“.

Той се намираше на булевард „Маунт Уилсън“, а това беше доста далеч. Промяната на решението и трябваше да ме накара да се замисля накъде духа вятърът, но аз някакси не успях да загрея. След това успях, де. Може би нейната близост, ръкавът на роклята и, който ме

докосваше, уханието на парфюма и и очертанията на бедрата и под гънките на полата ме изкараха от равновесие. С безшумните си мощни оръжия една жена може да направи всеки мъж на маймуна. Клубът „Футхилз“ се посещаваше предимно от любители на джайв. Бях ходил там няколко пъти със Соли, който е страстен поклонник на джайв. Преимуществата на клуба бяха евтинията, добрата храна и превъзходният оркестър. Не беше място, където мисис Дестър би отишла.

– Танцуваш ли, Неш? – запита тя внезапно, тъкмо когато завивах с колата към авенюто.

– Да, госпожо.

– За бога, престани да ме наричаш „госпожо“!

– Да, мисис Дестър.

– Така е по-добре. – Тя се полуобърна, за да ме погледне. – Не съм в настроение за „Палм Гроув“ тази вечер – продължи тя. – Искан ми се нещо с повечко живец. Чувствал ли си се някога така?

– Много често.

– Мислех си, че можем да потанцуваме. Никой от моите надути приятели няма да пожелае да го видят и мъртъв във „Футхилз“.

Нищо не казах.

Пътувахме известно време, без да говорим, после тя остро ме запита: – Кажи ми нещо за себе си. Защо прие тази работа? Един мъж като тебе сигурно може да си намери нещо по-добро.

– Защо да търся нещо по-добро? Вие сте най-красивата жена в Холивуд. Отиваме на танци. Карам нов кадилак и току-що ми платиха. Какво повече мога да желая?

Тя се разсмя, пресегна се и включи радиото. Намери Малкия Хънт, който изпълняваше своето парче на някаква джазова сбирка.

– Какво работеше, преди да станеш шофьор на мъжа ми? – запита тя, докато нагласяше копчето на радиото.

– Няма да Ви е интересно – отвърнах аз, гледайки право пред себе си. – Какво ще кажете, ако не говорим за лични неща? Вие искате да танцувате, аз искам да танцувам. Това е горе-долу всичко, нали?

– Да – промълви тя и обърна глава към потока от коли, който ни обграждаше от всички страни.

Тя танцуваше добре и удоволствието, което изпитвах от допира до гърдите и, докосването на косата и до лицето ми и дългите и бедра, прилепнали към моите, представляваше усещане, което мислех, че отдавна съм забравил.

Ресторантът беше изпълнен докрай с изтупани мацки и техните

млади приятелчета. Повечето от младежите забравиха с кого танцуват, когато видяха Хелън.

Танцувахме около половин час и Хелън обяви, че е време за по едно питие.

– Смяташ ли, че си достатъчно богат да черпиш, Неш, или аз да почерпя? – запита тя, като отидохме до бара.

– Имам пари за едно питие. Какво да бъде?

– Един коняк. Докато поръчаш, ще отида да си оправя грима. – Тя ме изгледа отново дълго и предизвикателно. – Не вярвах, че толкова много ще се забавлявам.

– Това е само началото – рекох аз – нощта е пред нас.

– Да – пръстите и стиснаха ръката ми, – нощта е пред нас.

Наблюдавах я как върви по коридора към дамската тоалетна и главата ми започна леко да се върти.

Имах чувството, че ще бъде една от тези вечери, когато всичко върви добре. В миналото ми имаше вечери, когато нещата не се развиваха добре. Имах шесто чувство за тези работи. Отидох до една маса на терасата, откъдето можех да виждам вратата на дамската тоалетна. Щракнах с пръсти на един сервитър и поръчах един коняк и едно двойно уиски. Едва след като минаха десетина минути, започнах да се чудя. След още десетина скочих на крака. Не можеше да си оправя грима половин час, нали?

Изчаках още пет минути и след това хванах една продавачка на цигари. Дадох и един долар и и казах да надникне в дамската тоалетна и да ми съобщи, ако вътре някаква червенокоса дама още се цапоти.

Това отне още пет минути.

Продавачката на цигари се върна и каза, че няма никаква червенокоса. Момичето, което се грижеше за тоалетната и казало, че червенокосата веднага излязла през задния изход. Едва сега загрех как лесно ме бяха изработили. Намирах се на около четирийсет минути яко каране от резиденцията на Дестър, ако имах кола, защото не се съмнявах и за миг, че тя е взела кадилака. Имаше добър аванс, но и аз още не се бях отказал. Изтичах до паркинга. Нямах никакъв кадилак. Един буик, модел 1945 година, се измъкваше от наредените коли. Не се подвоумих. Довтасах до колата, размахвайки неистово ръце.

Шофьорът, хлапе с бяло-зелена карирана риза с отворена яка, спря и ме зяпна.

– Виж к'во, много е важно – избълвах аз. – Трябва да стигна бързо до Хил Крест Авеню. Ще ти дам пет долара да ме закараш. Става ли?

– Дадено – отвърна той. – Аз тъкмо си отивам вкъщи. – Пресегна се и ми отвори отсрещната врата. – Влизай. За пет долара ще те закарам до Лос Анджелис и обратно.

– Ако успееш за половин час, получаваш десет долара.

Той ми се ухили. – Губиш сухото. Дръж си шапката, тръгваме.

Макар че буйкът беше произведен през четиридесет и пета, вървеше здраво, а и хлапакът умееше да кара. Беше достатъчно умен да разбере, че няма да пристигне навреме, ако кара по магистралата с натоварено движение. Сви по страничните улици. Напредваше към Хил Крест Авеню с криволичене от една задна улица в друга. Не успя да стигне до вратата на Дестър за половин час, но закъсня само с пет минути и му дадох десетте долара.

Изтичах нагоре по алеята към къщата. Когато стигнах до завоя, видях светлина в гаража. Спрях рязко и пристъпих зад едно дърво. Оттук можех да виждам какво става в гаража. Изчаках и забелязах Хелън да излиза на светло иззад колите. Какво беше намислила? Видях, че ролсът и буйкът бяха в гаража, а кадилакът беше паркиран на асфалта. Тя се спря пред буика с гръб към мене. Аз предпазливо се придвижих напред, докато стигнах на петнайсетина метра от нея. Тогава зърнах Дестър. Той лежеше по лице върху пода на гаража и за миг си помислих с уплаха, че е била достатъчно откачена да го убие.

Хелън застана над него, обърна го по гръб и аз видях, че той диша. Тя го хвана и вдигна на крака. Тъй го подмяташе, сякаш Дестър не тежеше въобще. Това ме потресе. Аз го бях домъкнал до спалнята му и знаех колко тежи. Трябваше да е силна като вол, за да го вдига така. Дестър увисна върху нея. Светлината падна на лицето му. Очите му бяха отворени и стъклени. Челюстта му беше отпусната.

– Остави ме на мира – изломоти той, като се опита да я отблъсне. – Махни си ръцете от мене. Излизам и никой не може да ме спре.

Една усмивка се появи на устните на Хелън, ужасяваща малка усмивчица, от която ме полазиха тръпки.

– Разбира се, мили – каза тя. – Аз не те спирам. Опитвам се да ти помогна.

Отвори вратата на буика. Нищо не пропускате. Защо да смачка ролса, когато имаше нещо по-евтино под ръка?

Това беше нейният замисъл. Тя възнамеряваше да го откара до шофьорското място, да постави ръцете му на кормилото и да го изстреля по авенюто. Надолу по стръмния хълм се спускаше главната магистрала, изпълнена докрай с бързо движещи се автомобили.

На пръв поглед всичко изглеждаше безпогрешно. Ако някоя от тези бързо движещи се коли по магистралата закачеше буика, който излизаше от авенюто, шансът на Десър да оцелее беше нищожен. Повечето от хората в Холивуд знаеха, че е алкохолик. Те също знаеха, че той кара, когато е пиан. Нямаше нищо в плана, което да изглежда подозрително за застрахователната компания.

Или имаше?

Спомних си, че замина за Сан Франциско тази сутрин. Дали беше уредил нещо с компанията? Мина ми през ума, че има неясни неща, а човек не може да си позволи нищичко неясно, когато си има работа със застрахователна компания.

Ами ако не се претрепеше веднага? Буикът беше голям и здрав. Трябваше доста силно да го цапардосат, за да се смачка. Ако не беше мъртъв, когато ченгетата се доберяха до него, можеше да се разпее. Ако им кажеше, че жена му му е помогнала да се качи в колата и ако по-късно разберяха, а това беше почти сигурно, че е застрахован за три четвърти милион долара, всичко отиваше по дяволите. Полицаяте щяха бързо да разберат, че Хелън и аз сме били в клуба „Футхилз“. Какво щяха да си помислят след като открият, че тя и аз – шофьорът на съпруга и – сме танцували заедно? Това щеше да ме изложи на опасност. Хлапакът щеше да им каже, че съм останал на сухо без кола и съм бил толкова настоятелен да се върна в къщата, че съм му дал десет долара за пътешествието. Полицията щеше да поиска да узнае защо; те щяха да поискат да разберат защо Хелън се е измъкнала. Ако не докажех, че съм чист, можеха да си помислят, че аз съм също в играта. Дори ако не наградиха Хелън за обвинение в опит за убийство, дори ако не се опитаха да ми го пришият и на мене, застрахователната компания щеше да е предизвестена: Хелън никога повече нямаше да се опита, а ако тя не се опиташе отново, аз нямаше да получа моя дял.

Внезапно почувствах със сигурност, че не е това начинът. Ако Десър трябваше да умре, трябваше да се измисли нещо много по-сигурно и безопасно. Твърде много се разчиташе на смъртта му, за да се поемат рискове, които бяха прекалено големи.

Аз излязох от сянката и пристъпих на светло тъкмо когато Хелън се запъти към шофьорското място.

Сигурно имаше стоманени нерви. Нито се сепна, нито извика от уплаха. Неприятният блясък на лампата освети напълно лицето и. Освен лекото присвиване на устните, изразът и не се промени.

Тръгна бавно към мене.

– А, Неш, мистър Дестър настоява да бъде откаран до клуба „Кре-сът“ – тихо промълви тя. – Аз щях да го отведа там, но след като ти си вече тук, по-добре е ти да направиш това.

Лъжата и беше безупречна. Ако не знаех какво става, щях да се хвана без съмнение.

– Да, госпожо, – отвърнах аз и си пожелах да контролирам израза на лицето си също толкова добре, колкото и тя. Гласът ми звучеше дрезгаво и сигурно си личеше колко уплашен се чувствах.

Пристъпих покрай нея към буика, влязох в колата и запалих мотора. Тя се обърна и изчезна, разтапяйки се в тъмнината.

Дестър внезапно се изправи.

– Не тръгвай – остро каза той. – Гласът му звучеше нормално и това ме учуди безкрайно. Обърнах се и се вторачих в него.

– Тя, разбира се, искаше да те разкара от пътя си. Как се добра дотук?

Продължавах да го зяпам и усетих как студени капчици пот покриват лицето ми.

Дестър ми се усмихна криво.

– Изглеждаш тъй, сякаш си видял призрак. Как се върна?

– Един човек ме докара – изкряхах аз като жаба.

– Мисля, че искаше да се отърве от мене – продължи той. – Желанието и е да докопа парите от застраховката, разбира се – разсмя се Дестър. – Не би си помислил, че една толкова красива жена може да е толкова безмилостна, нали?

Извади цигара и я запали. – Е, сега поне знам какво да очаквам. – Той отвори вратата на колата и излезе. – Мисля, че ще си легна след тези емоции. Искам тази нощ да спиш в моята тоалетна стая. Човек никога не знае. След като е започнала, може да се опита да довърши работата. Не ми се иска да ме удуши, докато спя.

Знаех, че трябва да се държа съвсем нормално, като всеки, който чува нещо подобно.

– Няма ли да се обадите на полицията? – запитах аз.

– Полицията? – изсмя се Дестър. – Разбира се, че няма. Тя иска само парите от застраховката. Взел съм добри мерки да не ги получи и като разбере това, ще ме остави на мира.

Взел съм добри мерки да не ги получи.

Почти се издадох. Какво искаше да каже?

– Да се върнем въщи – продължи той и тръгна по асфалта.

Аз изгасих осветлението в гаража, изтичах до горе, взех си

пижамата и нещата за бръснене и го последвах.

Влязохме заедно в тихата безмълвна къща. Докато се качвахме по стъпалата, Хелън се появи на вратата на стаята си.

При вида на Дестър и моя милост след него, тя се стресна, естественият цвят изчезна от лицето и, а ръката и се вдигна към устата.

– Неш ще спи в моята тоалетна стая – обяви Дестър. – Той ще ме пази. Трябва да знаеш, в случай че решиш да провериш как се чувствам през нощта.

Мина покрай нея и влезе в спалнята си. Аз се спрях на най-горното стъпало, за да я погледна.

Дълго се взирахме един в друг. Виждах нескритата омраза в очите и. После тя се въртна и трясна вратата пред носа ми.

Не спях много тази нощ. Продължавах да си мисля за мерките, които беше взел, за да не може Хелън да получи парите. Това много ме разтревожи, защото той говореше с убеждение в гласа си. Възможно ли беше да е отминала датата на застрахователната вноска? Щеше да бъде голям майтап за мене, ако полицата не струваше вече нищо, а и за нея щеше да бъде майтап.

Нямаше начин да разбере какво е направил.

Зачудих се дали да не отида при Хелън и да открия картите си. Тя знаеше повече от мене, но накрая реших, че не е време да и разкривам моята игра.

Макар че през по-голямата част от нощта си напъвах мозъка, не стигнах до никъде и се зарадвах, когато трябваше да ставам и да спра да мисля.

Закарах Дестър до студиото, както обикновено. Той не говори много по пътя и не спомена нищо за предишната нощ, но когато излезе от колата, каза: – Искам да се пренесеш въщи, малкия. Използвай тоалетната стая. Пренеси си нещата. Искам да си близо до мене през цялото време, докато съм въщи. Разбираш ли?

– Да, сър – отвърнах аз.

Не се прибрах въщи цял ден и в четири часа се върнах да го взема от студиото.

Видях, че е къркал много и изглеждаше потиснат. Влезе в колата, без да каже дума, и го откарах въщи.

Каза ми, че ще излиза за вечеря и трябва да съм готов в осем часа.

Къщата изглеждаше празна. Нямаше и следа от Хелън. Докато лежах на леглото, пуших и чаках да стане осем часа, единственият звук, който чувах, бяха тежките стъпки на Дестър, преобличащ се в спалнята

си.

Когато докарах колата пред входната врата, той слезе бавно по стъпалата, провлачвайки крака. Беше във вечерно облекло и въпреки подпухналото, зачервено лице и кръвясали очи изглеждаше внушително.

– „Кресънт“ клуб – разпреди се той. – Стой наблизо, малкия, защото тази вечер празнувам и ще трябва да бъде отнесен в леглото.

Не го питах какво ще празнува и той не ми каза. Носех книга със себе си, останах на паркинга и се зачетох. Към един часа един от надутите портиери се появи до неосветената кола.

– Ела си прибери пияницата – каза той. – Подпрели сме го на стена-та, но няма да остане дълго така.

Оставих книгата и подкарах бавно към страничния изход, докато портиерът подтичваше край колата.

Дестър беше страшно пиян и едва го вкарахме в колата с общи усилия.

– Надявам се, че виждам този пияница за последен път – тросна се портиерът, като се отдръпна и избърса с ръка лицето си. – Чувам, че са го изритали от „Пасифик“.

– Защо се тревожиш толкова? – отвърнах аз, докато влизах в колата. – Нали ваш'та дупка продава къркането?

Върнахме се в тъмната, безмълвна къща. Видях, че Хелън е взела кадилака, когато минахме край гаража. Почудих се къде ли е отишла.

Трябваше да занеса Дестър до спалнята му.

Когато го сложих в леглото, той изсумтя и потъна в дълбок, безпаметен сън.

Уверих се, че е заспал, преди да отида до стенния сейф. Пробвах дръжката, но беше заключен. Прегледах чекмеджетата на бюрото му и най-вероятните места; претърсих джобовете му, след като го съблякох, но ключът не се появи.

Продължих да търся, но не можах да го намеря и накрая угасих лампата и влязох в тоалетната стая, като оставих отворена преходната врата. Съблякох се, изгасих лампата и запалих цигара, докато лежах, гледах пълната луна и се чудех какво ли ще ми каже Соли сутринта. Цялата организация ми се изплъзваше от ръцете. Два пъти бях спасил живота на Дестър. Може би бях откачен, че попречих на Хелън да го качи в буйка и да го пусне на оживената улица. Номерът можеше да мине и ако всичко беше станало според предвижданията, сега щях да се пазаря с Хелън за своя дял.

Тогавата си спомних за всички неясни неща. Помислих си за

полицията и как щяха да ни обработят. Зарадвах се, че успях да спра изпълнението на замисъла и.

Станах малко след седем и половина на другата сутрин, погледнах в стаята на Дестър и видях, че още спи. Излязох от безмълвната къща и отидох до апартамента над гаража.

След като се обръснах и си направих чаша кафе, позвъних в апартамента на Соли.

Той отговори със закъснение.

– Боже господи – простена Соли. – Ти ме събуди, дявол да го вземе. Нали каза девет часа?

– Изрови ли нещо?

– Казах ти, че ще го направя, нали? Хайде да се видим днес по някое време. А, слушай, донеси петте стотака или нищо няма да получиш от мене.

– Ела тук. Не зная дали ще имат нужда от мене днес, тъй че трябва да се мотая наоколо. Можем да говорим тук.

Той отвърна, че първо ще закуси. Уверих го, че ще му приготвя нещо и го подканих да си изкара колата и да пристигне веднага. Соли се съгласи неохотно и след четирийсетина минути го забелязах да се изкачва пеша по алеята. Поне имаше достатъчно акъл да си остави колата там, където не се вижда.

– Ти си голям късметлия – каза той, сядайки на масата. – Тази работа можеше да ми отнеме цяла седмица, но попаднах на един журналист, когото познавам от едно време. Той разполагаше с готова информация.

Сложих пред него яйца с шунка. Не ми се ядеше, но си налях чаша кафе.

– Давай да чуем. Какво откри?

– Какво ще кажеш за малко пари, ако още не си успял да приготиш петте стотака?

– Получаваш стотарка, ако това те устройва.

Соли не очакваше такъв отговор и се опули насреща ми.

– Не си започнал нищо, нали? – запита той тревожно.

– Какво искаш да кажеш?

– Откъде взе парите? Слушай, приятел, тази работа не ми харесва. Ако смяташ да изнудваш мадамата ...

– Успокой се – нехайно казах аз, – Дестър ми плати. Даде ми аванс.

Извадих чековата си книжка. – Тъй че мога да ти отпусна стотачка.

– Не, не искам чек – забързано продума Соли. – Всичко е наред, имам ти доверие. Когато ми платиш, нека да е в брой.

– Не мисля, че имаш доверие и на собствената си майка.

– Прав си, един път направих това и тя ми измъкна петдесет долара – намръщи се той. – Не знам каква игра играеш, но всички мангизи, които получа от теб, трябва да са в малки банкноти, а не с чек.

– Добре де, добре, кажи ми сега какво научи?

– Имах късмет. Срещнах съвсем случайно този журналист. Каза се Майк Стивън и работи за „Уърлд Телеграм“. Той е кадърен репортер и си помислих, че си струва да му кажа какво ме интересува. Така и стана. Той самият се занимавал със случая. Мъжът, който паднал от прозореца, се казвал Ван Томлин. Въртял търговия с кожи – представител или нещо подобно. Самостоятелен бизнес като моя, само че той правел добри пари. Бил ерген, имал малък апартамент на Парк Авеню, карал кадилак и когато не работел, се забавлявал добре. На следствието се оказало, че срещнал твоята мисис Дестър във „Фифи клуб“; тя била там продавачка на цигари. Хванала окото на Ван Томлин и той и направил предложение. Подхвърлил, че ще я настани в апартамент в замяна на обичайните услуги. Тя се съгласила и той и взел апартамент на осмия етаж на Ривърсайд драйв. Ван Томлин не бил никакъв пикльо. Наближавал шейсетте и според Стивънс бил луд по мацката. Тя била позната тогава под името Хелън Лоусън. Струвала му бая от парите за харчлък. – Соли спря, за да довърши шунката, отмести чинията си и запали цигара. – Ван Томлин се виждал с Хелън почти всяка вечер. Те движели заедно по нощните заведения и той харчел повече отколкото печелел. Една нощ в апартамента на Хелън получил инфаркт. За известно време не се знаело дали ще устиска. Тя повикала лекар и по-късно той дал показания на следствието. Стивънс каза, че явно си личало как е обработила доктора. На следствието той се разсипал да говори в нейна полза. Неговите показания натежали на везните, когато дошло време за това.

Когато Ван Томлин се възстановил от инфаркта, направил си застраховка за двайсет хиляди долара в полза на Хелън.

Почувствах как побледнях при думите му, станах и отидох до другия край на стаята с гръб към него, като си налях още кафе. Не исках да забележи, че информацията ме разтърси от главата до петите.

Значи вече е била забъркана в далавера със застраховка! Това я правеше съвсем подозрителна. Застрахователните компании си разменяха сведения. Със сигурност можех да се обзаложа, че компанията на Дестър вече знае за набъркването на Хелън в предишно разследване, свързано със застраховка.

Соли продължи да говори:

– Ван Томлин не искал тя да остане на сухо, ако нещо се случи с него. Няма много пари, но се оправял, докато работел. Не криел за застраховката. Докарал застрахователния агент в апартамента на Хелън и тя трябва да го е обработила и него. Ван Томлин му казал, че иска да я осигури финансово и поради здравето му застрахователните вноски били бая тлъсти.

– Месец по-късно, докато бил в апартамента и, паднал от прозореца.

Аз се върнах с кафето и седнах на мястото си.

– Как е паднал? – запитих с глас, който едва успях да позная.

– Той я чакал, докато тя се къпела – продължи Соли. – На следствието казала, че го чула да извика. Изтичала в дневната гола и с капеща от нея вода точно в момента, в който той се бил вкопчил за гърлото си пред отворения прозорец. Прекатурил се и паднал навън, преди да успее да го хване.

Поех дълбоко въздух. Беше дори по-лошо, отколкото си представях.

– Какво е мислел съдебният лекар?

Соли довърши кафето си и отдръпна стола.

– Не е толкова важно какво си е помислил съдебният лекар. Тя е трябвало само да си размаха бедрата пред него и той да приеме всяка нейна дума като евангелието. Важно е какво си е помислила застрахователната компания. Стивънс изкопчил всичко това от първа ръка чрез застрахователния агент Ед Билинс. Той застраховал Ван Томлин. Билинс казал на Стивънс, че той и застрахователната компания смятат цялата работа за нередна, Ван Томлин платил само първата вноска, преди да падне от прозореца. Билинс отишъл да се срещне с Хелън, като възнамерявал да я подплаши и да я откаже от претенциите и. Номерът му не минал. Той я предупредил, че ако продължава да настоява, те ще се противопоставят. Казал и, че ако компанията изрази съмнения от резултата на следствието, има вероятност да я обвинят в убийство. Мислел си, че ще я побърка от страх, но се излъгал. Тя обвинила компанията в опит да избяга от отговорност и заплашила да повдигне въпроса на следствието. Тъй се случило, че компанията не била много стабилна финансово. Отрицателната реклама нямало да ѝ бъде от голяма полза. Въпросът бил кой държи по-силни карти.

По отношение на Хелън полицията била удовлетворена, че Ван Томлин е загинал случайно. Докторът бил готов да се закълне, че сърцето му едва мъждукало. Срещу това застрахователната компания можела

да изтъкне, че Ван Томлин е платил само първата вноска и Хелън е имала възможност да го бутне от прозореца. Билинс подчертал факта, че ако застрахователната компания откаже да изплати парите, полицията може да продължи разследването и да се натъкне на нещо. Накрая се стигнало до компромис. Хелън кандисала на седем хиляди вместо двадесет и компанията се съгласила да каже на следователя, че ще уреди застраховката. В такива случаи той престава да задава неудобни въпроси. Съдебният лекар казал, че е удовлетворен. Ясно било, че Ван Томлин се е прекаатурил през прозореца по време на инфаркт. Застрахователната компания казала, че ще уреди нещата. Хелън направила мили очи на следователя и всичко минало по мед и масло.

Тя останала три-четири месеца в апартамента и когато парите и започнали да посвършват, се огледала наоколо за някой друг баровец. Срещнала Дестър. Той бил достатъчно откачен да се ожени за нея, а останалото вече знаеш.

Запалих цигара, докато умът ми препускаше.

Хелън трябваше да е съвсем шантава, за да се опита отново да приложи същия номер. Компанията „Нашънъл Фиделити“ от Калифорния беше най-голямата и най-мощната компания по тихоокеанското крайбрежие. Едва ли само те бяха поели риска за три четвърти милион долара. Сигурно имаше намесени и други компании. Едно беше да заплашваш някаква дребна комнанийка, а съвсем друго – да се счепкаш с „Нашънъл Фиделити“.

Внезапно ми се доповръща.

– Какво те яде? – вгледа се любопитно в мене Соли.

– Нищо, просто си мислех – станах на крака. – Ами, благодаря за информацията, Джек. Може да ми свърши работа. Ще ти оставя стотачка, като мина край теб. Останалото – ако мога да използвам информацията.

– Не ми казвай – прекъсна ме той припряно. – Не искам да знам. Само ми дай парите, когато имаш възможност.

ГЛАВА ПЕТА

След като Соли си замина, аз слязох да почистя колата и докато работех, обмислях какво ми беше казал.

Ако тя се заблуждаваше, че може да се справи с „Нашънъл Фиделити“, както с другата компания, очакваше я неприятна изненада. „Нашънъл Фиделити“ щеше да я размаже като мокро петно по стената.

Сега ми се струваше, че трябва да съм доволен от две хиляди и шестстотинте долара, които Дестър ми даде, и да отпиша парите от застраховката като невъзможен риск.

Умът ми все още се занимаваше с проблема, докато карах колата до къщата.

Дестър слезе по стъпалата. Той се спря да запали цигара, преди да влезе в колата.

– Е, това е всичко, малкия – каза той. – Днес няма да се интересуваме от прогнозата за времето. Това е последното ми пътуване.

Нищо не казах, нямаше какво да се каже. Той влезе в колата.

– Свали гюрука. Ще влезем там с развято знаме. Искам да им покажа, че въобще не ми пука.

Аз свалих гюрука.

Докато карах по оживените улици към студиото, хората зяпаха Дестър. Кремавосиният ролс беше забележителност и те знаеха кой се вози в него. Те също знаеха, че това е последният му ден в студиото. Ключарските вестници бяха пълни с новината тази сутрин. Виждах го в огледалото, както седеше зад мене, и му отдадох дължимото. Той на свой ред се впери във вторачените погледи.

Пазачът май разбра този път, че случаят е изключително важен. Той беше отворил вратите предварително и когато видя Дестър, изправен в колата и изложен на показ, козирува.

– Днес сме през парадния вход – каза Дестър – и ела ме вземи оттам.

Аз го закарах до парадния вход и спрях.

– Когато се върнеш да ме вземеш, донеси два куфара – нареди той, като излезе от колата. – Трябва да пренесем малко пиячка.

– Да, сър.

Наблюдавах го как се изкачва по стъпалата като че ли притежаваше сградата и се възхитих на самообладанието му. Портриерът се поколеба,

отвори му вратата и след известно колебание докосна фуражката си.

Аз направих завои и се върнах в къщата.

Докато паркирах ролса, забелязах, че кадилакът е там, а това означаваше, че Хелън се намира някъде из къщата. Внезапно реших, че е крайно време да поговоря с нея.

Качих се до апартамента над гаража и си облякох новия костюм. Не възнамерявах да говоря с нея като шофьор; тазсутрешната конференция щеше да бъде на равни начала.

Отидох към къщата. Застанах в преддверието и се ослушах, но не чух и звук, който да ми подсказва къде е тя. Влязох в дневната, фасовете в пепелниците и чашата от уиски на бара ясно говореха, че тя още не беше влизала тук. Часът беше единайсет без двацет. Вероятно мисис Дес-тър още се мотаеше горе. Излязох от дневната и се заизкачвах по стъпалата, като се стараех да не вдигам шум. Спрях пред вратата на спалнята и и се ослушах, но не чух нищо. Завъртях леко дръжката на вратата и я бутнах навътре.

Завивките на леглото бяха отметнати назад. Върху един стол до нощното шкафче бяха небрежно захвърлени найлоновото и бельо, копирените чорапи и колана. Вратата на банята беше открената. Чувах шума на душа. Влязох в спалнята, затворих вратата, отидох до един от фотьойлите и седнах в него. Запалих цигара и си помислих, че преди две години някакъв мъж със слабо сърце също беше седял в спалнята и, чакайки, докато тя е вземала душ. Малко трудничко щеше да и бъде да ме изхвърли през прозореца, ако това и щукнеше в миловидната главица.

След пет-шест минути чух, че душът спря. Долових движенията и в банята. Още пет минути изминаха и най-после тя излезе, загърната в жълта хавлиена кърпа.

Ние се изгледахме един друг.

Тя замръзна неподвижна с ръка върху дръжката на вратата и с друга върху кърпата. Лицето и без грим беше бледо, но все така красиво. Очите и бяха студени като две късчета лед.

– Здравсти – поздравих аз и се усмигнах.

– Какво правиш тук?

– Исках да поговорим. Вече е време за това.

– Изчезвай!

– Хващам се на бас, че не си казала това на Ван Томлин, когато си излязла от банята.

Лицето и остана безизразно, но устните и се присвиха и това ми подсказа, че здравата я бях раздрусал.

Тя влезе в стаята, отиде до тоалетната масичка и седна.

– Чу какво казах – изчезвай! Тя взе един гребен и започна да се реши, полуобърната към мене.

– Не преди да поговорим. Имаме доста неща за разговор. Твоят съпруг, миналата нощ, бъдещите ти планове и други подобни работи.

– Ако не изчезнеш веднага, ще позвъня на полицията.

– Чудесно, давай, позвъни им. Ще им бъде много интересно да чуят как си се опитала да убиеш Дестър миналата вечер. Голям кеф им прави да слушат такива неща.

Тя остави гребена, обърна се бавно и ме погледна право в лицето. Беше побледняла като стената. Имаше нещо скрито зад побелялата кожа и изпъкналите скули, от което ме полазиха тръпки.

– Какво каза?

– Ти ме чу. Беше тъпо от твоя страна. Трябва да си ми благодарна за това, че те спрях. Трябва да си ми много благодарна.

– Пиян ли си? Какво искаш да кажеш?

– Знаеш какво искам да кажа. Мислиш ли, че щях да те спра, ако смятах, че всичко е точно? Но не беше.

Тя продължи да се взира в мене.

– Трябва да си пиян – каза тя. – Изчезвай отук!

– Знам, че Дестър има застраховка за три четвърти милион долара и ти искаш да докопаш парите – отвърнах аз, – толкова много искаш тия пари, че се опита да го убиеш миналата вечер.

Това я стъписа. Тя замръзна на място и лицето и доби цвета на избелели кокали. – Това е лъжа! – издума с глас, малко по-висок от шепот.

– Знаеш, че е истина – наблюдавах изражението и аз. – По-миналата нощ реши да се отървеш от него, но аз ти попречих, както и всички други прислужници, които сте имали. Не си мисли, че си ме преметнала. Знам как си освободила всички, за да останеш сама с Дестър. Мислеше, че можеш да опиташ още веднъж да го подредиш, но трябваше да си сигурна, че не съм наблизко. Остави ме загазил във „Футхилз“, както си мислеше, и се върна тук. Завари Дестър пиян и безпомощен, както очакваше. Щеше да го натовариш в колата и да го запратиш в най-оживеното движение, надявайки се, че имаш късмет. Само че аз не бях останал на сухо, Дестър не беше пиян и освен това идеята не беше превъзходна.

Тя отклони поглед, посегна за гребена си и отново започна да го прекарва през копринената си медночервена коса.

– Знаех си, че си досадник – каза тя като че на себе си, – разбрах в момента, в който те видях. Е, какво ще направиш, ще се обадиш ли в

полицията?

– Не, няма да им кажа. Аз съм на твоя страна. Ако не бях, щях да те оставя да го закараш до вратите. Не знаех, че се преструва. Ако беше къркан и се беше цапардосал някъде, щеше да си досега в пандиза.

– Така ли? – тя се погледна в огледалото, след това остави гребена, отвори една сребърна табакера и си взе цигара. – Защо?

– Защото нямаше гаранция, че ще се утрепе. Можеше само да се нарани или да се отърве без драскотина. Ами ако кажеше на полицията, че ти си го пхнала в колата? Дори и да не друснеха обвинение в убийство, щяха да изпеят на застрахователната компания и ... до там.

– Все пак не разбирам за какво говориш – замислено издуха тя дим срещу отражението си в огледалото.

– Не ме будалкай – загасих аз цигарата и запалих друга. – Хубаво, ако искаш да говоря с едносрични думи. Когато Дестър умре, ще струва седемстотин и петдесет хиляди долара. Ти си негова съпруга. Ако не е направил друго завещание, ще го наследиш. Не искаш да чакаш естествената му смърт. Може и да те надживее. Решила си да го вкараш в гроба. Добре е, ако можеш да го направиш, но изглежда не разбираш колко е сложно. Една погрешна стъпка и можеш да кажеш „чао“ на паричките. Имаш работа с най-голямата и най-мощна застрахователна компания в страната. Ти вече направи една грешка. Разкри си картите пред мъжа си.

– Как направих това? – запита тя.

– Той не беше пиян. След като ти излезе от гаража, той се надигна. Каза ми, че е искал да се увери в намеренията ти да го убиеш заради застраховката и сега бил сигурен. Каза, че щял да се погрижи никога да не получиш парите.

Тя повдигна вежди. – Така ли каза?

– Да.

Тя се замисли за миг и после присви рамене. – Ами тогава всичко е приключено, нали така? – тя ме погледна. – Много е трогателно, че ми казваш всичко това. Защо не отидеш в полицията и да им разкажеш на тях вместо на мене?

– Не ставай глупава. Казах ти, че съм на твоя страна.

– Защо си на моя страна?

Аз и се ухилих. – Погледни се в огледалото и ще си отговориш. Освен това смятах да получа половината от застраховката.

Тя започна да ме проучва с безизразна физиономия. – Защо си мислиш, че щеше да получиш тези пари?

– Ти не си глупава. Щеше да си направиш сметката, че е по-добре с

половин кифла, отколкото нищо. Ако не беше ги поделила с мене, щях да те изпея.

– Нямах да можеш да докажеш нищо.

– Да, но щях да събудя съмнения. Поразрових се в миналото ти. След като видях как се справи с Дестър, когато се преструваше на пиян, разбирам колко лесно е било да бутнеш Ван Томлин от прозореца.

– Той падна сам. Не съм го докосвала.

По предпазливия и поглед усетих, че съм улучил в целта.

– Това е твоята версия. Ако отида в „Нашънъл Фиделити“ и им кажа какво съм видял в гаража сряда вечерта и им припомня за Ван Томлин, нямаш никакъв шанс да получиш застраховката на Дестър. Те ще пуснат най-добрите си кучета след тебе. Ще разследват смъртта на Ван Томлин. Те ще те накарат да ги съдиш за парите. Ще хвърлят толкова много съмнения върху тебе и ще те обрисуват в такива тъмни краски, че никой съдия няма да отсъди в твоя полза. Могат даже да ти лепнат обвинение в убийство. Имам известен опит с големи застрахователни компании и ще бъдеш безкрайно учудена, като разбереш до какви номера прибягват само и само да не изплатят застраховката.

Тя продължаваше да ме гледа втренчено.

– Значи смяташ, че си в изгодна позиция, за да ме изнудваш?

Аз се засмях.

– Бях в изгодна позиция, но ти така оплеска нещата, че сега няма да има пари нито за тебе, нито за мене. Дестър разбра намеренията ти и ще направи всичко, за да не получиш застраховката. Трябва да ти е ясно.

– Свърши ли? – запита тя, като изгаси цигарата си.

– Да, свърших. Исках само да ти изясня ситуацията. Не прави планове да премахнеш Дестър. Единствената ти надежда сега е да го изчакаш да пукне от пиене. Може би сърцето му ще омекне и ще ти завещае парите, ако си мила с него, кой знае. Защо не опиташ? Няма да ти навреди. Поиграй си с него, спечели го. Той няма да изкара дълго при темпото, с което се налива.

– Ако ми потрѣбва съвет, ще те потърся. Сега се измитай. – Тя се изправи с лице към мене.

– Дестър каза, че си студена като айсберг – станах аз. – Аз не го вярвам. Изкушавам се да проверя колко си студена.

Тя не се помръдна, само цветът на очите и потъмня.

– Тук сме сами – продължих аз, отивайки към нея. – Има ли някаква причина, поради която не трябва да използваме тази възможност?

Стигнах на крачка от нея, протегнах ръце и ги поставих на

раменете и. Ръката и се стрелна към лицето ми, но аз бях предвидил такъв ход. Сграбчих китката и, придърпах я към мене, извих ръката зад гърба и и смачках устните и с моите. За един дълъг миг тя остана скована, без да се съпротивлява, но със стиснати и неподатливи устни. Внезапно тялото и се отпусна и ръцете и се плъзнаха зад врата ми.

Към един и двайсет влязох в банята и и си взех душ. Чувствах се великолепно. Прогнозата ми се оказа вярна. Тя не беше айсберг и ми се искаше да се бях обзаложил със Соли, че ще успее да я размекна.

Облякох се в банята и се върнах в спалнята. Тя лежеше на леглото, покрита с жълт халат, с разпиляна коса по възглавницата и затворени очи. Дишаше леко и равномерно. Лицето и беше поруменяло.

Изглеждаше по-млада и по-красива от всякога. Застанах до леглото и я загледах. Тя се протегна като доволна котка, отвори очи и погледна нагоре към мене.

– Значи наистина смяташ, че няма никаква надежда да получа тези пари? – запита Хелън.

– Това ли е всичко, за което можеш да мислиш? – отвърнах аз раздразнено. Първите думи, които тя промълви бяха за парите. До този момент не беше продумала, откакто я взех в прегръдките си.

– Защо не? Важно е, нали? Три четвърти милион. Само си помисли какво можем да направим с толкова много пари.

Е, сега поне ме включваше във финансовата картинка. Седнах на леглото близо до нея.

– Той каза, че ще направи всичко възможно, за да не ги получиш. Вчера отлетя за Сан Франциско. Обзалагам се, че е говорил с хората от застрахователната компания. Не, мисля, че трябва да се сбогуваш с паричките.

– Договорът му изтича днес – каза тя и се пресегна за цигара. Постави я между червените си устни и зачака да я запали. След това продължи: – Ще остане въщи и ще пие. Няма да има повече кредит. Ще вземат всичко. Май е по-добре да си събера багажа и да изчезна.

– И къде мислиш, че ще отидеш?

Тя сви рамене. – Сложила съм настрана малко пари. Ще намеря някой друг. Винаги има други глупаци с пари. Мисля да замина за Маями.

– Не бързай толкова – запалих аз цигара. – Стой при него, докато се сгромоляса. Никога не знаеш. Може да вземе назаем срещу застраховката и да си изплати дълговете. Три четвърти милион са бая мангизи.

– Той няма да ми даде нищо. Не, ще се измитам. Вече изгубих твърде много време. Мога сама да се грижа за себе си.

– Не съм толкова сигурен, че можеш – погледнах я аз. – Стига ти акълът да омотаеш някой нещастник, но твърде не ставаш, когато трябва да го обработиш. Загубила си тринайсет хиляди в случая с Ван Томлин. С Дестър забърка пълна каша. Каж ми, ти ли бутна Ван Томлин от прозореца?

Тя ме погледна с внезапно празни зелени очи.

– Не, той сам падна. Можех да го спася, ако го бях хванала, но не го направих. Не съм го бутнала.

Беше ми на ума, че лъже, но знаех, че ще си изгубя времето, ако я притисна. Нямах да ми каже какво се е случило в действителност.

– Добре де, не бързай толкова. Не си тръгвай днес. Изчакай да видиш какво възнамерява да прави той, като се върне. Никога не знаеш. Защо да не си промени решението? Когато се върне, бъди мила с него. Може нещо да му се откъсне от сърцето. Струва си да се опита.

Тя направи гримаса.

– Вече е твърде късно. Не мога да понасям, като ме докосва. Не, изчезвам.

– Почакай, докато се върне – предложих аз. Тя вдигна рамене. – Добре, но утре си тръгвам. – Сама?

Тя ме погледна.

– Разбира се. Да не си въобразяваш, че искам да дойдеш с мене?

– Можеше да бъде и по-лошо – казах аз. – Двамата с тебе можем да спретнем една чудесна игричка на криеница. Не казвам, че ще изтръгнем три четвърти милион. Такъв шанс човек има веднъж в живота си, но можем да се обзаведем с доста сухо. Трябва ти човек като мене, който да се занимава с финансовата страна на въпроса. С твоя външен вид и моя мозък ще смъкнем една торба пари.

Тя се усмихна.

– Ти имаш ли някакъв мозък?

– Нямах представа. Виж какво, да предположим, че и двамата отидем в Маями. Твоята работа ще бъде да изглеждаш красива и да обработваш наивниците. Моята ще бъде да се намеся в подходящия момент и да ги издоя. Ти не можеш да направиш това. Само си мислиш, че можеш, но за тая работа ти трябва мъж.

Тя погледна със замислено изражение през прозореца.

– Ще си помисля.

Аз се надигнах.

– Добре де, не тръгвай днес. Ще поговорим пак утре. Ще хапна нещо за обяд. Искаш ли да дойдеш с мене?

Тя поклати глава.

– Не, благодаря.

Вгледах се в нея. Изглеждаше отново студена и далечна; ледът се беше завърнал. Не ми пукаше. Докато можех да я размеквам, когато ми се прииска, защо трябваше да си блъскам главата как се чувства в паузите?

– Ще го взема около четири. Ще се върнем към шест часа.

– Да – погледна тя през мене. Почудих се какво става в главата и. Наведох се и се опитах да я целуна, но тя обърна глава с лека гримаса. – Остави ме на мира – тросна се Хелън. – Върви си.

– Това, което най-много ми харесва у тебе, е нежната ти природа – забелязах аз, изправяйки се. – Хубаво, както искаш, аз не се обиждам.

– Върви си, наистина – нетърпеливо ме подкани тя. – Не бъди досадник.

В този момент ми се прииска да я зашлевя през лицето. Внезапно ми светна, че съм и направил толкова впечатление, колкото гумен чук на скала.

Излязох от стаята и затръшнах вратата след себе си.

Точно в четири часа почуках на вратата на Дестър, завъртях дръжката и влязох. Той пишеше на бюрото. Вдигна глава и ми кимна. За първи път го виждах трезвен в тази стая.

– Опаковай бутилките, малкия – посочи той към шкафа. – Ей сега свършвам.

Бях донесъл два куфара със себе си. Той довърши с писането, дока-то прибирах бутилките. Извади плик, мушна вътре писмото и го запечатта. Сложи плика в портфейла си.

– Мисля, че това е горе-долу всичко – каза той и се изправи на крака. – О'кей, да се махаме отук.

Докато отиваше към вратата, се чу почукване и вратата се отвори. Едно момиче застана на прага: високо, слабо и плоско като дъска. Косата и беше сресана назад и носеше очила с рогови рамки. Беше от този тип, които никога не се омъжват и краят на дните им идва в някаква забутана дневна с две-три котки за компания.

Тя носеше букет от червени рози с дълги стъбла, завити в целофан. Държеше ги несръчно и ги предложи на Дестър.

– А-а-з, аз просто исках да ви кажа колко съжалявам, че си отивате, мистър Дестър. Ще липсват на много от нас. Желая ви щастие.

Дестър се вторачи в нея. Моравата му кожа побеля и се изпъстри с петна. Това му придаваше ужасен вид. Той взе розите и ги притисна към

гърдите си. Започна да казва нещо, но думите засядаха в гърлото му. Момичето остана срещу него за известно време, после повдигна ръце към очите си и се разплака.

Той я заобиколи, все още с рози в ръка, и се отправи към вратата. Никога няма да забравя израза на лицето му. Аз го последвах. Преминехме надолу по коридора, през фойето и по стъпалата слязохме до колата.

Дестър влезе в колата и остави розите на седалката до себе си.

– Закарай ме вкъщи – изрече той дрезгаво, – но първо вдигни тоя проклет гюрюк.

Вдигнах гюрюка. Докато стигнахме вкъщи, той вече беше възвърнал самообладанието си, но лицето му все още беше на петна. Излезе от колата с розите и ми се усмихна сковано.

– Странна работа, най-неочакваните хора се сещат за теб. Това момиче имаше някакъв дребен аганжимент в студиото. Даже не мога да си спомня името и. – Той се загледа в розите. – Много мило от нейна страна. – Остана дълго така с поглед, вперен в розите, и с усилие се откъсна от потиснатостта си. – Занеси пиенето в моята стая. Искам те в осем часа тази вечер вкъщи. Имам една работа за тебе, момчето ми, може би е последната.

Чудейки се за какво става въпрос, му отвърнах, че ще съм там.

Той се обърна, спря и повдигна ръка към вътрешния си джоб.

– Дявол да го вземе! Мислех да спрем по пътя, за да пусна това писмо. – Дестър извади плика от джоба си. – Бъди добро момче и го пусни. Вземи колата, важно е.

– Да, сър – казах аз и взех писмото. Пъхнах го в джоба си. После вдигнах куфарите и ги занесох горе, като продължавах да се чудя за какво иска да ме види в осем вечерта.

Имаше трийсетина бутилки скоч в куфарите. Подредих ги в три редици на най-горния рафт в гардероба. След това слязох долу и напълно забравяйки за писмото, което ме беше помолил да пусна, вкарах ролса в гаража. Едва когато се преоблякох, го открих в джоба си. Разгледах го с любопитство. Беше адресирано до „Мистър Едуин Бърнет и сие, адвокатска кантора, улица двадесет и осма, Лос Анджелис“. Най-близката пощенска кутия беше на четвърт миля надолу по пътя и аз си казах „майната му“. Щях да изляза, след като се отбия в къщата, и да го пусна тогава.

В осем без пет отидох в къщата. Часовникът в преддверието удари осем, когато почуках на вратата на кабинета му.

– Влез – извика той.

Отворих вратата и влязох. Дестър седеше зад голямото бюро с бутилка скоч и полупразна чаша пред него. Пепелникът беше препълнен с фасове. Беше пийнал. Познавах по капките пот на лицето му и странния блясък в очите.

– Влез и седни – нареди той. – Вземи оня стол.

Учудих се за какво е всичко това. Отидох до стола и седнах. Дестър кимна с глава към кутията цигари на бюрото.

– Вземи си. Искаш ли едно питие?

– Не, благодаря – отвърнах аз и посегнах за цигара.

– Пусна ли онова писмо?

– Да, сър – казах, без да мигна дори.

– Благодаря ти. – Той опъна една дълга глътка и си наля още уиски, преди да продължи: – Причината, заради която те повиках тук, малкия, е, че искам да си свидетел на един разговор със съпругата ми. Може да се наложи да даваш показания пред съд, тъй че събирай си акъла и се опитай да запомниш всичко.

Това ме разтревожи. Аз го загледах.

– Стой си тихо и нищо не казвай – продължи той и се изправи на крака. Отиде до вратата, като се олюляваше леко, отвори я и повишавайки тон, извика: – Хелън! Би ли слязла долу, ако обичаш?

След това се върна до стола си и седна.

Зацари дълга и тягостна тишина, после чухме Хелън да слиза по стъпалата. Малко по-късно тя влезе, погледна Дестър, след това мене и се спря.

– Какво има? – запита остро тя.

– Влез и седни – отвърна Дестър и се надигна. – Искам да говоря с тебе.

– Той какво прави тук? – поиска да знае тя, без да помръдне.

– Моля те, Хелън, влез и седни. Помолих го да дойде тук като независим свидетел на това, което искам да ти кажа.

Тя присви рамене, отиде до един стол близо до бюрото и седна. Той побутна кутията с цигари към нея.

– Пуши, ако желаеш – предложи и той.

– Не искам – озъби се Хелън. – Какво е всичко това?

Дестър седна, загледа я продължително и проучващо, после запали цигара. Тя му хвърли презрителен поглед и отмести очи.

Той се обърна към мене.

– Съжалявам, ако те карам да се чувстваш неудобно, малкия, но

има някои подробности, които трябва да чуеш, за да следиш по-нататък.

Дестър говореше бързо и виждах, че полага усилия да звучи уверено.

– Аз се ожених преди една година. Когато я срещнах за първи път, реших, че е най-прекрасната жена на света. Бях луд по нея. Дори се тревожех, че нещо може да ми се случи и тя ще остане без средства. Бях толкова влюбен, че застраховах живота си за три четвърти милион долара и направих завещание в нейна полза. Казах и какво съм направил, защото исках да знае, че е осигурена, ако нещо се случи с мене. Когато тя разбра, че за нея струвам повече мъртъв, отколкото жив, не успя да скрие истинските си чувства. Стана фригидна. Няма да се разпростирам по въпроса. До такава степен и се гадеше, че не можеше да понася, когато я докосвах. Аз стоях между нея и всичките тези пари. Трябва само да я погледнеш, да се поставиш на мое място и да си представиш какво означава жена като нея да стане студена към теб. Предполагаш как съм се чувствал. Бях глупак и започнах да надигам бутилката. Не можах да спра, след като бях започнал веднъж. Започнах да допускам сериозни грешки в работата си. Не можех да се концентрирам. Започнах да харча необмислено, когато бях пиан. Съсипах си живота заради нея.

– Нещастен глупак – намеси се Хелън. – Да не си въобразяваш, че той се интересува от тия брътвежи? За бога, стигни до същността на въпроса, ако има такава.

– Да, ще стигна до същността – каза той, – но няма да ти хареса, когато стигна до там. Както и да е, ти си опита номера и сега ще чакаш, каквото дойде. – Той погледна към мене. – Толкова много искаше парите, че реши да се отърве от мене. Не е необходимо да навлизам в подробности, но се уверих, че е готова да ме убие заради парите. Вече направи три неуспешни опита; на един от тях беше свидетел в сряда вечерта. Тя си мислеше, че съм достатъчно пиан, за да изкарам буика и се надяваше, че ще се цапардосам някъде. Не е умна убийца и опитите не успяха.

– Ти си пиан – каза тя презрително. – Не знаеш какво говориш.

– Може да съм пиан, но много добре знам какво говоря – отпи от чашата си Дестър и продължи, – няма да спорим за това. Неш видя какво се случи в сряда вечерта; достатъчно интелигентен е да прецени за себе си.

Той отново насочи вниманието си към Хелън.

– Твоите опити да се отървеш от мене бяха без каквото и да е въображение. Не ти ли мина през ума, че най-безопасният и най-сигурният

начин е да ме изчакаш да заспя, да ме застреляш в главата и да оставиш пистолета до мене? Ще се учудиш ли, ако чуеш, че половината от хората в киното очакват да се застрелям? Имам причина да сложа край на живота си. Аз съм пияница. Бракът ми е нещастен. Нямам пари и съм потънал в дългове. Никой няма да се изненада, ако се самоубия. Защо не помисли за това?

Тя се втренчи в него.

– Исках парите, а те нямаше да платят, ако мислеха, че си се застрелял.

– Мила моя, колко си глупава. Имаше възможност да прочетеш застрахователната полица. Дадох ти я, ако си спомняш. Ако застрахованият умре от собствената си ръка една година след влизането на застраховката в сила, компанията изплаща парите.

Омразата, с която тя го погледна, ме накара да настръхна.

– Не си въобразявай обаче, че сега можеш да постъпиш така – продължи той и се облегна назад. – Така уредих всичко, че ако се самоубия, няма да има изплащане на парите. Вчера отлетях до Сан Франциско и се срещнах с човека, който отговаря за изплащането на застраховките в „Нашънъл Фиделити“. Казва се Мадъкс и трябва да кажа, че останах впечатлен от него. Ползва се с висока репутация в застрахователните среди. Той е умен, твърд и изключително ефикасен. За него казват, че инстинктивно познава кой иск е фалшив и кой не. Петнадесет години е работил за „Нашънъл Фиделити“ и през това време е пратил бая народ в затвора, а осемнадесет души в килия за смъртници.

Спря, докато отпиваше и след това допълни чашата си с още уиски.

– Срещнах се с този човек с намерение да анулирам застраховката. Като се качвах обаче, ми хрумна нещо. Сигурно съм отмъстителен, но ти съсипа живота ми, а и от сценария, който ми дойде наум, би станал добър филм – не трябва да забравяш, че съм правил добри филми през живота си. Тъй като се опита да ме убиеш и никога не прояви и мъничко нежност към мене, реших, че е справедливо да бъдеш наказана.

Тя застина със стиснати юмруци.

– Не се тревожи – успокой я той, като я наблюдаваше. – Даже и да исках, не мога да предприема полицейски мерки срещу тебе. Нямам доказателства, а и не искам аз да те наказвам. Измислих как да ти дам възможност да се самонакажеш.

– Не искам повече да слушам тези глупости – извика ядосано тя.

– Трябва да слушаш, защото все още има възможност да докопаш парите с хубавите си ръчички; не е кой знае каква, но има.

Беше мой ред да застина и заслушам внимателно.

– Нека ти разкажа за интервюто си с Мадъкс – продължи Дестър. – Когато ми хрумна идеята да се самонакажеш, разбрах, че не мога да му кажа истината. Необходимо беше да променя клаузата за самоубийството, иначе нещата ставаха твърде лесни за тебе. Ето защо му казах, че съм алкохолик със склонност към самоубийство. Споменах му, че в моменти на трезвеност се тревожа да не посегна на себе си, а освен това много държа ти да получиш парите. Решил съм, че ако се анулира клаузата за самоубийство, при което се изплаща застраховката, това може да послужи като възпиращо обстоятелство. Не мисля, че повярва на обяснението, но много бързо анулира клаузата. – Спря, за да пийне и аз забелязах как трепери ръката му. – Така че положението е следното: ако аз се самоубия или ти ме убиеш и инсценираш самоубийство, компанията няма да плати. Разбираш ли?

Тя не отговори. Взираше се с намръщени вежди в отсрещната стена, но си личеше, че слуша.

– Преди няколко седмици – продължи той – реших да се самоубия, когато ми изтече договорът.

Тя реагира по същия начин както и аз. Хвърли бърз поглед към него.

– Разбрах, че нямам никакво бъдеще, след като ми изтече договорът – спокойно обясни Дестър. – Ще бъда без пари и до уши в дългове. Изтръпвам при мисълта за банкрут. Е, договорът ми изтече, нямам пари и съм много задлъжнял, тъй че ще сложа край на живота си по някое време тази нощ.

– Не ти вярвам – каза остро Хелън. – Всъщност смяташ ли, че ме е грижа какво ще направиш?

– Не, не мисля, че те е грижа – отвърна Дестър. Не е там въпросът. Много скоро аз ще се застрелям в тази стая. Едва ли някой друг ще чуе изстрела, освен Неш и ти. Сега слушай много внимателно. Ще разполагаш с няколко часа – не повече – за да представиш самоубийството като убийство. Няма да можеш да го нагласиш да изглежда като случайност: хората не се застрелват по невнимание в главата.

Тя го погледна като че ли беше откачен.

– Ако полицията каже, че съм се самоубил, застрахователната компания няма да плати. Но ако полицията реши, че съм убит, компанията трябва да изплати парите. Слушаш ли внимателно? Виждаш ли капана, който съм ти поставил? Сега разбираш какво имам предвид, като казвам, че ти давам възможност да се самонакажеш. Примамката в капана

струва три четвърти милион. Трябва само да подправиш уликите, да изречеш достатъчно лъжи, които да превърнат самоубийството ми в убийство и тогава – ако си била много умна и не си допуснала никакви грешки – ще получиш парите.

Нещо студено капна на ръката ми. Усетих, че се потя. Погледнах към Хелън. Лицето и беше тебеширено бяло и тя стоеше неподвижно като статуя.

– Не знам какво става, като умре човек – продължи Дестър, – но стават странни неща. Може да те наблюдавам, както съм мъртъв. Надявам се, че ще бъде забавно.

Той запали друга цигара и изгледа продължително Хелън. – Имам чувството, че няма да устоиш на примамката. Ще се опиташ да представиш самоубийството ми като убийство. Не мисля, че имаш достатъчно ум, за да го изпълниш успешно, не срещу човек с мозъка на Мадъкс. Предупреждавам те честно, че е изключителен. Толкова лесно можеш да направиш грешка и да се окажеш обвинена в убийството ми, което ще бъде доста смешно, като се има предвид, че вече се опита да ме убие, нали? Аз направих нещата още по-сложни, като накарах Неш да чуе всичко. Той може да не е толкова труден за убеждаване. Мъжете си падат по тебе и е напълно възможно да го убедиш да си държи устата затворена или дори да ти помогне. В края на краищата седемстотин и петдесет хиляди долара са много голяма сума и в замяна на дял от тях Неш може да реши да ти помогне.

Хелън скочи на крака.

– Не мога повече да слушам това! – възкликна гневно тя. – Пиян глупак! Нямах кураж да се самоубиеш. Дръж си мръсните пари! Не ми трябват! Има много други риби, освен тебе. Върви по дяволите и си остани там!

Тя отвори широко вратата и изфуча в преддверието. Видях как изтича нагоре по стъпалата и миг по-късно чух шумното затръшване на врата.

Аз се надигнах. Бях изпотен и треперех.

– Мисля, че и аз не искам да чувам повече – казах, без да го погледна, излязох в преддверието, дръпнах входната врата и излязох навън.

Бях по средата на пътя към гаража, когато чух изстрел. Гърмежът разтърси прозорците на къщата и ме закова на място, сякаш бях блъснат в стена.

Останах неподвижен за миг, след това се обърнах и се затичах към къщата нагоре по стъпалата и влязох в преддверието. Хелън стоеше на

най-горното стъпало с ужасно побледняло лице и широко отворени очи. Погледнах към нея.

– Върви и виж – прошепна тя дрезгаво. Аз събрах кураж, пресякох преддверието и отворих вратата на кабинета.

ГЛАВА ШЕСТА

Дестър беше паднал върху бюрото. От пробития му череп течеше кръв и образуваше уголемяваща се локвичка върху попивателната, която поглъщаше повечето от нея. Тридесет и осем милиметровият пистолет, с който вече го бях виждал, лежеше на пода до краката му.

Не беше необходимо да го докосвам, за да разбера, че е мъртъв. С такава ужасна рана трябваше да е мъртъв.

Стоях и го гледах, а главата ми беше изпразнена от ужас. Не можех да повярвам, че е сторил това, после отместих очи, отидох до вратата и излязох в преддверието.

Хелън беше слязла по стълбището. Тя застана неподвижно и се втренчи в мене.

– Мъртъв ли е? – запита с треперещ глас.

– Да – собственият ми глас трепереше не по-малко.

– Този побъркан, пиян глупак! Мислех, че няма смелост да го направи.

Тя мина покрай мене и влезе в кабинета.

Почуствах, че струйка пот се стича по бузата ми и бръкнах в джоба си за носна кърпичка. Пръстите ми докоснаха плика с писмото, което ме беше помолил да пусна. Аз го измъкнах, огледах го продължително и след това отворих плика. Прочетох писмото, като разбрах само наполовина смисъла. Прочетох го отново.

От Ърл Дестър 19 юни
Хил Крест Авеню 256
Холивуд

Уважаеми мистър Бърнет,

Имайки предвид Вашия опит като адвокат, предполагам, че няма да се шокирате твърде много от това, което Ви пиша. Стигнах до края и тази вечер възнамерявам да се самоубия. Познавате достатъчно добре моите работи, за да разберете, че нямам никакво бъдеще.

Знаете колко зле се отнасяше Хелън с мене. Не желая тя да се облагодетелства от смъртта ми. Срегнах се с Мадъкс от застрахователната компания „Нашънъл Фиделити“ и уредих с

него да анулира клаузата в полицата, покриваща самоубийството. Новата клауза е приложена към застрахователната полица, която ще намерите в най-горното дясно чекмедже на бюрото ми.

И така, застраховката ще бъде анулирана, тъй като аз се самоубивам. Хелън обаче е отчаяна за пари, а три четвърти милион е изкушаваща сума. Има вероятност да се опита да измами застрахователната компания. Може да направи това, като се опита да представи самоубийството ми като убийство. Това Ви звучи доста невероятно, нали? Но аз познавам Хелън доста по-добре от Вас. Един младок работи за мене, казва се Глин Неш. Възможно е Хелън така да нагласи самоубийството ми като че ли съм убит от него или от някой непознат. Ако тя направи това, много Ви моля да не се намесвате. Не се съмнявам, че Мадъкс ще я разкрие. Но ако тя успее или направи грешка, която застрашава живота и, тогава, разбира се, Вие ще се намесите и ще покажете това писмо на полицията.

Мисля, че една лека присъда за опит за измама ще и се отрази много добре. Смятате ли, че съм отмъстителен? Може би, но се чувствам в правото си.

За да удовлетвори Вашето юридическо мислене, ще помоля мис Ленъкс да удостовери подписа ми. Повтарям отново, че се самоубивам, и без значение какво казва Хелън, това не е убийство.

Мис Ленъкс, разбира се, не знае за съдържанието на това писмо.

Сбогом

Ърл Дестър
Свидетел: Мей Ленъкс,
Секретарка,
Марлин Авеню, 1145с,
Холивуд

– Какво правиш? – запита рязко Хелън.

Обърнах се и я погледнах. Тя стоеше на вратата и ме наблюдаваше с побледняло лице.

Аз сгънах писмото и го сложих в джоба си.

– Какво четеш? – повтори Хелън въпроса си. Почти не я чух. Спомних си думите му:

Трябва само да подправиш уликите, които да превърнат самоубийството ми в убийство и тогава – ако си била много умна и не си допуснала никакви грешки – ще получиш парите.

Три четвърти милион!

Разбрах, че неговото писмо ми предоставя защита, ако можех да измисля как да превърна самоубийството му в убийство. Ако направех грешка, ако бъдех разкрит, трябваше само да извадя писмото, което щеше да ме избави от неприятности.

– Глин!

За първи път ме наричаше с малкото ми име.

– Почакай, не прави нищо – казах и аз. – Остави ме да помисля.

– Трябва да повикаме лекар и да се обадим в полицията – отвърна Хелън. – Ще използвам телефона горе.

– Почакай! – повторих аз.

Нещо в гласа ми я закова на място. Тя впери очи в мене.

– Не се обаждай още. Не прави нищо. Върви горе и ме чакай.

– Но трябва да им кажем ...

Отидох до нея и като я хванах за ръцете, злобно я разтърсих.

– Прави каквото ти казвам! Чакай ме горе!

Май разбра по израза на лицето ми, че не е подходящо да спори.

Отидох в кабинета на Дестър и се вгледах в него. Ако можех някак си да върна часовника назад. Ако имах време да измисля съвършен план за убийство. Да знаех само, че глупакът има намерение да се самоубие, за да наглася декорите.

Три четвърти милион!

Струваше си всякакъв риск, освен обвинение в убийство, а за това не трябваше да се тревожа. Писмото му ме оневиняваше, ако оплесках нещата и полицията си помислеше, че съм го убил.

Ако можеше да остане така, само докато изработя безпогрешен сценарий. След малко щеше да настъпи вцепенението на смъртта. Един съдебен лекар би познал настъпването на смъртта с точност до час. Полицията щеше да разбере, че Хелън и аз сме били в къщата, когато той е умрял. Ако скриех пистолета, за да инсценирам убийство, щяха да си помислят, че сме се опитали да нагласим нещата или че действително сме го убили; и в двата случая нямаше да получим парите. Трябваше да имаме желязно алиби. Трябваше да докажем, че сме били на много мили разстояние, когато той е умрял.

Времето беше всичко и точно то ми липсваше.

Стоях над него, гледах как се стича кръвта му и си блъсках главата

за някаква идея.

Къщата беше безмълвна. Единствените шумове, които достигаха до мене, бяха тихото тиктакане на часовника върху бюрото и равномерните, настойчиви удари на сърцето ми. Тогава над тях, но толкова тихичко, че нямаше да го чуя, ако не стоях неподвижен, дойде лекото бумтене на мотора на фризера.

Този звук раздвижи мозъка ми. Разбрах как мога да върна часовника назад. Не бях работил напразно две години като продавач на хладилници, без да узная възможностите на хладилната техника. Преди да ме изстрелят в бизнеса, бях изкарал шестседмичен курс за принципите на замразяване. Между другото бях учил за употребата на хладилна техника в моргите и нейния ефект върху мъртвото тяло.

Веднага разбрах, че има начин да запазя Дестър в сегашното му състояние, докато изработя безпогрешен план на действие.

С малко късмет се надявах, че съм само на една стъпка от докопването на тези седемстотин и петдесет хиляди долара.

След малко повече от час се качих горе в стаята на Хелън. Тя беше дръпнала завесите. Нощната лампа светеше и хвърляше сенки наоколо. Хелън лежеше на леглото в бисерносив копринен халат, с изпито бледо лице и цигара между пръстите.

Аз се облегнах на вратата и я загледах. Тя отвърна на погледа ми, без да отрони дума и без да се помръдне.

– Къде беше досега? – запита Хелън. – Обади ли се на полицията?

Аз отидох до един от фотьойлите, поставих бутилка уиски, две чаши и бутилка минерална вода на масата и седнах.

– Не, не съм се обадил.

– Какво мислиш, че правиш? – запита тя остро и се изправи в леглото. – Трябва да позвъниш.

Аз приготвих две големи питиета, занесох и едното, поставих го на нощното шкафче и като се върнах, седнах отново и отпих дълга глътка от чашата си.

– Глин! Защо не си се обадил на полицията? – повтори тя и гласът ѝ прозвуча пискливо.

– Чу какво каза той – отвърнах аз. – Той каза, че ако сме много хитри и не допуснем грешки, ще можем да получим парите. Ти искаш пари, нали?

Хелън спусна крака от леглото и стана. Зелените и очи засвяткаха като изумруди.

– Какво искаш да кажеш? Той ни постави капан. Мислиш ли, че

съм такава глупачка и ще се опитам да се добера до парите, след като добре знам сега, че има капан?

– Слушай добре. Ние можем да получим тези пари. „Нашънъл Фиделити“ ще трябва да плати, ако докажем, че е бил убит.

– Той точно това искаше да направим. Не можем да докажем, че е бил убит, освен ако не се забъркаме и ние. Какво си представяш, че правих през цялото това време? Обмислих всичко. Ако скрием пистолета и кажем, че е бил убит, ще се захванат с нас. Ако имаме време да измислим нещо, да си организираме алиби, може и да успеем, но нямаме време. Той е мъртъв. Ще разберат кога е умрял. Трябва веднага да повикаме полицията.

– Но ние имаме време – спокойно отбелязах аз.

Тя се вторачи в мене.

– Какво искаш да кажеш?

– Каквото казвам. Имаме време. Разполагаме с цялото време на света.

– Нямаме! Той няма да остане за дълго. Сигурно знаеш. Един лекар може да познае кога е умрял.

– Сложих го във фризера – казах аз.

– Какво? – скочи тя на крака.

– Сложих го във фризера.

– Трябва да си откачил!

– Млъквай и слушай – тихичко отвърнах аз. – Не съм откачил. Това, което не знаеш, е че съм в известна степен експерт по хладилна техника. Аз продавах хладилници и фризери. Преди да започна да пробутвам стоката на ония смотаняци, изкарах един интензивен курс, за да знам всички отговори, ако смотаняците се опитат да се правят на много умни. Дестър беше толкова сигурен, че ни е заложил железен капан, защото смяташе, че няма да имаме време да си измислим алиби или някой хитър план. Той разчиташе на факта, че един лекар може да познае с точност до един-два часа кога е настъпила смъртта. Дестър умря в девет без двайсет и без съмнение полицията може да докаже, че и двамата сме били в къщата по това време. Той на това разчиташе. Мисля, че го надхитрих, като го сложих във фризера. При тази температура нормалният процес на разлагане спира. Кървенето също ще спре и вкочаняването няма да настъпи. Можем да го държим във фризера шест седмици или шест месеца и само когато го извадим, ще започне разлагането. Следих ли всичко, което ти казвам? – Аз се наведох напред и я загледах. – Когато го извадим, той ще започне да кърви отново след няколко часа и по-

късно ще се вкочаняса. Чакай да ти обясня по-просто: ако го държим вътре до следващата събота и след това захвърлим някъде тялото, съдебният лекар ще се закълне, че е умрял в събота, когато в действителност това е станало преди петнайсет дена. Виждаш ли колко просто е всичко?

Тя седеше неподвижно със стиснати юмруци. Струваше ми се, че чувам лекото туптене на сърцето и, но можеше и да е лудото блъскане на моето в гърдите ми.

– Не! – възкликна Хелън внезапно. – Не искам да имам нищо общо с това. Много е опасно и могат да разберат.

– Какво става с тебе? Не си се тревожила толкова, когато си изхвърлила Ван Томлин през прозореца, нали?

– Не съм го изхвърлила през прозореца!

– Ти го казваш. Сега си в много по-безопасно положение.

– Не, не! Ще си помислят, че аз съм го убила, сигурна съм.

– Не ставай глупачка. Това е нашият шанс да получим парите. Да не си мислиш, че щях да предприема каквото и да е, ако смятах, че ще се провали? Знам за какво говоря. Ако не можем да измислим безпогрешен план, тогава въобще няма да започваме. Всичко, което трябва да направим, е да го извадим от фризера, да го захвърлим някъде с пистолета в ръката и да съобщим на застрахователната компания, че се е самоубил. Те няма да искат друго доказателство. Ще работят за нас, ако не ни хрумне нещо хитро, а когато тези юнаци работят за тебе, си в безопасност.

Тя надигна чашата с уиски и отпи една дълга глътка.

Ръката и трепереше.

– Този Мадъкс ме безпокои.

– Какво от това? Предупредени сме, нали? О'кей, да си представим, че наистина е толкова кадърен и упорит. Имаме време. Времето е всичко в тази работа. Разполагаме с достатъчно, за да си измислим непробиваемо алиби. Няма да започваме, преди да сме премислили многократно всичко и преди да сме го репетирали, докато го научим наизуст. Няма да действаме прибързано. Ако искаме, разполагаме и с шест месеца.

– Да, но ако все пак помислят, че ние сме го извършили? Представи си, че го направим толкова добре и те докажат, че ние сме го убил и?

– И на това също имам отговор – казах аз и извадих писмото на Дестър от джоба си. – До адвоката му е. За наш късмет забравих да го изпратя. Ще ти го прочета.

Тя остана неподвижна, с побеляло красиво лице и вкаменени

зелени очи, докато и прочетох писмото. Когато свърших, си поех бавно и дълбоко дъх.

– Мръсник! – меко каза Хелън. – Значи наистина е било капан. Никога не е имал намерение да получи парите, мръсникът!

– Няма значение. Той беше умен, но не достатъчно – успокоих я аз, сгънах писмото и го сложих обратно в портфейла си. – Ако нещо се обърка, ако допуснем сериозна грешка – ние няма да направим това, разбира се, – но ако нещо стане и полицията си помисли, че ние сме го убили, това писмо ще ни предпази от килията за смъртници. Само тя ме тревожи. За три четвърти милион бих рискувал обвинение в измама, но не и обвинение в убийство.

Тя протегна ръка.

– Искам писмото.

Аз поклатих глава.

– Съжалявам, но не мога да ти го дам. Ще го задържа. Ти си великодушна като те гледам, но не мога да ти се доверя напълно. Писмото е моята гаранция срещу двойна игра. Ако двамата ще работим заедно, не ми се иска да ти дам и най-малката възможност да ме изхвърлиш през някои прозорец, след като прибереш мангизите, нито пък ми се иска да си нахлузя примка около шията. Не, аз ще го съхранявам. Ще го пазя като зеницата на окото си. Докато е в мене, ти ще трябва да се съобразяваш и когато дойде време да разделим парите, ще съм сигурен, че ще получа моя дял. Тя ме следеше изпитателно и безизразно лице.

– Мисля, че е по-добре да ми дадеш писмото, Глин – погали с глас слуха ми Хелън.

– Чу какво ти казах.

– Искам го! – заостри тон тя. – Трябва да го имам!

– Ще го задържа. Ти не се тревожи, аз ще го пазя.

Тя повдигна рамене, надигна се бавно и отиде до тоалетната масичка. Взех един гребен и го прекарах през косата си.

– Сега знаеш подробностите – казах аз, като я наблюдавах внимателно. – Искаш ли да опитаме?

– Все пак си мисля, че е опасно – отвърна Хелън и остави гребена. – Тоя тип Мадъкс може да разбере какво сме намислили.

Тя отвори едно чекмедже на тоалетната масичка. Скочих и с две крачки достигнах до нея. Бях подготвен и очаквах този ход. Сграбчих ръцете и, приковах ги към тялото и я дръпнах от масичката. Едва успях да зърна автоматичния пистолет двайсет и пети калибър, който лежеше в чекмеджето, преди тя да се извие като дъга и почти да ме събори.

Знаех, че е силна от начина, по който се беше справила с Дестър, но все пак не очаквах да е толкова яка. Тя се освободи и пръстите и, свити като ноктите на граблива птица, се устремиха към очите ми. Хванах китките и точно навреме.

Хелън се стовари върху мене и пхна крак зад моя. Опитах се да запазя равновесие и после се сгромолясах по гръб на пода, като разтърсих гръмогласно къщата. Тя падна върху мене и пръстите и обхванаха гърлото ми. Хватката и беше като стомана. Забоде коляно в гърдите ми, наведена над мене с оголени зъби. Изразът на лицето и ме смрази. Забих и един юмрук в корема. Видях болката в очите и и тя отслаби хватката си. Ударих я още веднъж. Не и хареса моето отношение. Тя ме пусна внезапно, изправи се с мъка на крака и слепешката се метна към тоалетната масичка. Аз протегнах ръка, докопах я за глезена и я съборих на пода. Хелън се извъртя и с крак, обут в домашен чехъл, ме срита толкова силно в главата, че видях звезди. Тя освободи другия си крак и се изправи на колене, докато аз обхванах с ръце кръста и и я дръпнах надолу. Счепкахме се отново и ръцете и отново затърсиха гърлото ми, но този път притиснах брадичка към гърдите си. Затиснах я с цялата си тежест под мене, но тя успя някакси да се освободи и ме отблъсна с коляно. Беше мой ред да се хвърля към тоалетната масичка. Стигнахме едновременно. Аз и теглих едно рамо и я запратах олюляваща се към стената. Бръкнах в чекмеджето, грабнах пистолета и се завъртях, насочвайки го към нея.

– Не ми се иска да те застрелям – задъхано промълвих аз, – но ще го направя, ако мръднеш.

– Дай ми това писмо – продума задавено Хелън.

– Казах не и толкоз. А сега се махай от пътя ми!

– Ще съжаляваш...

– Не чак толкова, колкото ако ти го дам. Започнах бавно да се придвижвам напред. Тя отстъпи, заобикаляйки ме, докато стигнах до вратата. Отворих я, без да свалям очи от Хелън.

– Ще поговорим пак утре. Почивай си. Аз ще се оправям с тази работа. Ти трябва само да кажеш амин.

Излязох в коридора, затръшнах вратата, обърнах се и спринтирах надолу по стъпалата, навън от къщата към гаража.

Вмъкнах се в ролса, включих двигателя и подкарах бързо по алеята. Не си отдъхнах, докато не оставих писмото и пистолета на Дестър на сигурно място в един денонощен сейф. Сложих ключа от сейфа в един плик, надрасках бележка до моя банкер да задържи ключа, докато ми потрябва. Пуснах плика с ключа в пощенската кутия на банката. След

това се върнах въщи.

Спах само няколко часа тази нощ. Трябваше да помисля и организирам много неща. Не се опитах да размисля как да представя самоубийството на Дестър като убийство. Имаше време за това. Сега ми предстоеше да обясня отсъствието му на всеки, който би се заинтересувал, и да задържа кредиторите, които сигурно щяха да нахлуят, след като вече знаеха, че е останал без работа. Чудех се как ще ги спра да не изнесат цялата къща и разбира се, най-вече фризера.

Мислех си дали бих могъл да намеря някаква отдалечена самотна къщичка, която да наема и да пренеса фризера, но реших, че рискът е твърде голям. Хелън и аз нямаше да можем да го пренесем със собствени сили. Беше твърде тежък. Ако се разбереше, че сме преместили фризера, полицията или Мадъкс можеха да надушат следа, фризерът трябваше да си остане там, където е: пред погледа на всички и аз трябваше да се надявам и да се моля на бога на никого да не му хрумне да надникне вътре.

До изгрева на зората вече бях обмислил доста добре следващите си ходове. Станах малко след шест часа и отидох до къщата. Качих се до спалнята на Хелън, завъртях дръжката и бутнах вратата.

Ранното утринно слънце надничаше през процепите на щорите. Тя лежеше по гръб, блестящата и червена коса беше разпръсната по възглавницата. Тя пушеше и ме изгледа с безизразно лице.

Затворих вратата, отидох до леглото и седнах до нея.

– Здравей – поздравих я аз. – Още ли ме мразиш?

– Какво направи с писмото? – запита тя.

– То е в един сейф, до който само аз имам достъп. Забрави за писмото. Няма смисъл да се караме. Ние сме съдружници в сделка за три четвърти милион долара. За какво да се караме?

Тя не каза нищо, но погледна настрани и неспокойно раздвижи дългите си крака под завивката.

– Е, имаше няколко часа да поразмислиш – продължих аз. – Какво е решението ти? Да започваме или не?

– Как ще го направиш?

– Не знам все още. Дори не ми се иска да помисля как ще го направя, ако не съм съвсем сигурен, че и ти ще участваш. Знаем едно: имаме почти стопроцентов шанс да успеем. Не бих го казал, ако не го мислех. С мене ли си или не?

Тя кимна с глава.

– С тебе съм.

Наведох се и я целунах. Очаквах да се дръпне, но се излъгах. Тя остана неподвижна, като гледаше в тавана, и все едно, че целувах някаква статуя. Сигурно Дестър е получавал такива целувки доста време, докато се хване за бутилката. На мене обаче ми трябваше повече от една хладна целувка, за да се превърна в пияница.

Аз и се ухилих.

– Не се сърдя, да знаеш.

Тя просто ме изгледа с празен поглед. Спомних си какво беше казал Дестър за любовта към нещо мъртво.

– О'кей, остани си в айсберга – казах аз. – Има по-важни неща, за които да мислим. Трябва да съберем малко пари. Това е първото необходимо условие. Искам всичките бижута, които имаш и каквото може да донесе пари.

Тя се съживи изведнъж.

– Няма нищо да ти дам!

– Не бъди тъпачка! Трябва да имаме средства, ако искаме да успеем. Поставям две хиляди долара в общия куп. Трябва да се разделиш с всичко, което имаш. Заминавам веднага за Сан Франциско да продам кадилака.

– Това е моята кола! Да не си я докоснал! Аз я пуснах и станах.

– Трябва ли да ти повтарям дума по дума? Днес е събота. Възможно е нищо да не се случи. За утре е сигурно, но в понеделник кредиторите ще чуят, че е напуснал студиото и ще започнат да пристигат с коли, пеша, с велосипеди и таксита. Ще прииждат на тълпи. Трябва да се приготвим. Трябва да ги накараме да повярват, че Дестър има пари. Ще изберем двама-трима от най-досадните и ще им платим. Те ще пуснат приказката и с малко късмет, другите ще се въздържат. Отсега нататък аз ще бъда личният секретар на Дестър. Предложили са му работа в рекламната телевизия: сериозна работа. В момента той е в Ню Йорк да преговаря за заплата, която ще надхвърли всички пари, заплащани в телевизията преди това. Аз уреждам работите му, докато се върне от Ню Йорк.

Тя седна и в зелените и очи проблясна учудване.

– Няма да ти повярват.

– Ще ми повярват. Не си ме виждала, като се развихря. Аз съм търговец. Стига да реша, мога да продам и сняг на ескимосите, а аз съм твърдо решен. Трябва обаче да имам пари, за да бъда убедителен. Ще платя само на един-двама, останалите ще ме молят на колене да им продължа сметките. Тези момчета са смотаняци, познавам ги. Така ще им представя нещата, че ако настояват за уреждане, Дестър ще отиде

другаде. Но трябва да имам поне шест хиляди долара, с които да оперирам. Ще взема две хиляди и петстотин долара за кадилака, ако имам късмет. Имам мои две хиляди. Сега трябва и ти да участваш.

Тя стана от леглото.

– Откъде да знам, че няма да вземеш парите и да изчезнеш завинаги?

– Не можеш да си сигурна, но ако си мислиш, че ще зарежа половината от три четвърти милион заради шепа бижута, трябва да ме смяташ за съвсем откачен.

Накрая измъкнах бижутата от нея. Все едно, че и вадех зъбите, но това с което се раздели, беше наистина добро. Не се съмнявах, че мога да получа поне три бона, ако се потрудя.

Тръгнах към седем без петнайсет. Чакаха ме четиристотин мили. Трябваше да отида до Сан Франциско и да продам колата. Ако се опитах да направя това в Лос Анджелис, щеше да се пусне приказка, че Дестър разпродава и това можеше да ни докара бая неприятности.

Кадилакът вървеше здраво и аз го натисках безмилостно. През първите два часа бях почти сам на пътя и на места достигах до деветдесет и пет мили в час. По-късно пътищата започнаха да се задръстват и не успях да наваксам. Накрая стигнах късно следобяд до града. Трябваше да отида до три пазара за употребявани коли, докато получа цената, която исках. Не ми остана много време за бижутерите, а и повечето бяха затворени през уикенда. Намерих един заложен магазин и заложих бижутата за хиляда и петстотин долара. Не беше кой знае какво, но поне можех да си ги получа обратно.

Сега разполагах с работен капитал от пет хиляди и шестстотин долара, включително моите две хиляди. Искаше ми се да имам повече, но това беше най-доброто, което можех да направя за толкова кратко време.

Имах щастието да хвана обратен самолет за Лос Анджелис с около половин час чакане и взех такси до къщата. Влязох в дневната точно когато часовникът показваше девет часа. Очаквах да видя Хелън, но вмес-то нея един нисьък, дебел тип седеше в един от фотьойлите и пушеше пура. Беше към петдесетте, с издута отпред жилетка, което идва от редовно преяждане. Беше облечен в скъп костюм, ръчно изработени обувки и игла с перла на черната си копринена връзка.

Веднага разбрах, че е кредитор, като му хвърлих един поглед. Познах по стоманения израз в очите му и широката, жизнерадостна усмивка, която беше фалшива като миглите на танцьорка в нощно заведение.

– Очаквах мистър Дестър – съобщи той и се изправи. – Мисис Дестър ми каза, че ще се върне много скоро.

– Мистър Дестър ще отсъства няколко дни – отвърнах аз. – Аз съм Глин Неш, личният му секретар. Мога ли да ви помогна с нещо? Аз се грижа за работите на мистър Дестър, когато него го няма.

Дебелакът се намръщи. – Ами, аз исках да се видя лично с мистър Дестър – недоволно каза той.

– О'кей – свих аз рамене. – Оставете си името и адреса и ще съобща на мистър Дестър, когато се върне. Ако той има време, ще ви уредя среща и ще ви уведомя.

– Казахте, че се връща в сряда?

– Не съм казал сряда. Всъщност не знам кога ще се върне. Много е зает в момента. Току-що го изпратих от Сан Франциско. Той отлетя за Ню Йорк. Може и да се върне в сряда, но не е сигурно.

– Ню Йорк? – въпросително повдигна вежди шишкото. – Може би е по-добре да се представя. Аз съм Хамърсток. – Видяха му се мостовите, като ми хвърли една от фалшивите си усмивки. – „Хамърсток и Джад“ – Вина и спиртни напитки. Дошъл съм за сметката на мистър Дестър.

Разбрах, че трябва да е един от най-големите кредитори, ако не и най-големият и вероятно най-неприятният. Ако можех да се справя с него, щях да се справя с всички останали.

– Сметката на мистър Дестър? – озадачено продумах аз. – Какво точно?

– Длъжник е от доста време – започна да рови в джоба си Хамърсток. – Писали сме му многократно ...

– Мистър Дестър беше много зает напоследък, за да се занимава с някакви дребни сметки – казах аз, отидох до масата и си взех цигара от кутията. – Какъв е проблемът? Да не би вашата фирма да няма нари?

Лицето му придоби морав цвят.

– Да нямаме пари? Мисля, че разбирате ...

– Добре де, за какво тогава е цялата дандания? Сделката, с която мистър Дестър се занимава сега, му отнема цялото време. Ето защо той ме ангажира да се занимавам с личните му въпроси. Ще ви дам чек, ако ми кажете колко ви дължи и ще съобща на мистър Дестър, че много бързате да си уредите сметката.

– С някаква сделка ли се занимава? – запита Хамърсток с внезапен интерес.

– Така мисля. След като напусна „Пасифик“, много го търсят. В края на краищата той е най-големият продуцент в Холивуд и вероятно

не след дълго ще бъде най-важният фактор в рекламната телевизия. Въпрос на споразумение.

– Рекламната телевизия?

– Да, но това едва ли представлява интерес за Вас. Колко е сметката?

– Четири хиляди долара.

Това бая ме поразтърси. Очаквах да е голяма, но не чак толкова. Недоумявам как някой може да изгълта уиски за четири хиляди долара и да остане жив.

– Не е плащана повече от година – продължи Хамърсток и извади сметката.

– Оставете я на масата. Ще му кажа. – Запалих цигарата си и се загледах замислено в Хамърсток.

– Знаете ли, внезапно ми дойде наум, че на мистър Дестър може да не му хареса вашето идване тук. Някои от тези големи клечки побесняват при най-малката дреболия. Предполагам, че все още искате да ви е клиент, или може би не?

Очите на Хамърсток се окръглиха. Аз продължих, преди той да успее да каже нещо.

– Идеята зад новия план, по който работи, е да се открият телевизионни студиа в Холивуд. Между нас казано и нека си остане тайна, една мощна корпорация, в която мистър Дестър ще бъде главният продуцент, изкупува една от главните филмови компании и нейните студиа. Сделката е почти сключена и когато това стане, мистър Дестър ще организира много по-грандиозни приеми. Сметката на фирмата, която го снабдява с пиене, ще бъде огромна.

Хамърсток преглътна с мъка.

– Хъм, аз не знаех ... – Той започна да пъха сметката в джоба си, но аз протегнах ръка и я взех.

– Можем да уредим веднага въпроса – небрежно забелязах аз. – Не е голяма и предполагам, че нямате нищо против да получите парите в брой.

Ако вземеше парите, бях загинал. Имах обаче доста опит с човешката природа и знаех, че е малко вероятно да направи това.

Очите му почти изпаднаха от орбитите, когато извадих балата с мангизите. Изглеждаше достатъчно голяма, за да се задави някой кон с нея.

Хамърсток грабна обратно сметката и каза, че е чест за него да почака. Не познавал достатъчно ситуацията. Толкова много слухове се

носели наоколо. Сега виждал, че нямал работа да идва тук. Направил грешка, като се поддал на слуховете. Щял да бъде изключително щастлив да предложи на мистър Дестър какъвто кредит той поиска. Щял да приеме като лична услуга, ако не съобщи на мистър Дестър, че е идвал. Надявал се, че този дребен инцидент няма да създаде предубеждения срещу фирмата.

Щеше да продължава още дълго, ако не го бях извел настоятелно през предверието към входната врата.

Казах, че няма да споменавам на мистър Дестър за посещенията му, но само ще го помоля да напише чек, за да уреди сметката. Хамърсток каза, че не иска да чуе за това. Не трябвало да казвам нищо за сметката. Мистър Дестър щял да я уреди, когато пожелае.

След като затворих вратата зад гърба му, аз се облегнах на нея и избухнах в смях. Още се смеех, когато Хелън се появи на най-горното стъпало и впери очи в мене.

ГЛАВА СЕДМА

Хелън слезе по стъпалата с блестящи очи и полуусмивка на устните си.

– Значи ти успя? Реших, че е по-добре да ти го оставя, защото си толкова уверен в себе си.

– Чу ли как ме молеше да не пращам чек?

– Другите може да не са толкова лесни.

– Ще се оправя с тях. Ела в дневната. Имаме още работа.

Тя запита, като влезе с мене в дневната:

– Намери ли пари?

– Събрах пет хиляди и шестстотин долара. Не са колкото ми се искаше, но с малко късмет ще стигнат.

Отидох до секцията с напитките, приготвих две питиета и седнах срещу нея.

– Доколко можеш да се довериш на самообладанието си? – отпих аз от чашата си.

– Какво искаш да кажеш?

– Виж какво, това, което замисляме изисква много здрави нерви. Рано или късно ще трябва да го извадим от фризера и да го захвърлим някъде. Няма да мога сам да направя всичко. Ще трябва да ми помогнеш. Няма да е лесно. Когато открият тялото и започнат да търсят убиеца, първият човек, заподозрян от полицията, ще си ти. Те ще те подозират, защото получаваш застраховката. Ще бъдеш подложена на сериозен разпит. Някое ченге тарикат ще се опита да те изненада. Ако запазиш самообладание, всичко ще бъде наред. Така ще нагласиш нещата, че да са убедени в невъзможността ти да си го убила, макар и да имаш сериозен мотив. Докато ги убеждаваме обаче може да ти е доста трудно.

– Нервите ми са наред – отвърна тихо тя. – Не се тревожи за мене.

– Предполагам, че е така, но все пак е добре да знаеш какво ни чака. Може да се забъркаме в сериозна каша. Не казвам, че ще стане, но е възможно. Точно тогава ще ти помогнат здравите нерви. Ако изпаднем в паника и си изгубим ума, можем да си проиграем картите. Не трябва да забравяш, че дори и да се объркат напълно нещата, винаги имаме писмото, което ще ни избави от истински неприятности.

Тя ме изглежда изпитателно със зелените си очи.

– Толкова ли е добро твоето самообладание?

– Мога да издържа на всичко с три четвърти милион като стимул. Трябва през цялото време да ни е ясно, че не сме го убили. В най-лошия случай ще получим десет години затвор за измама. Ако помним това, няма да се паникьосаме. Тъй, сега да се погрижим за следващата стъпка. Има ли някой, който би се заинтересувал къде е Дестър? Има ли той приятели?

– Не. Преди време, разбира се, тук винаги имаше хора, но когато започна да пие, те го изоставиха.

– Ами Бърнет?

– Той е адвокатът на Ърл. Те никога не се срещаха. Ърл му пишеше или му се обаждаше по телефона. Бърнет не го харесваше.

– Значи никой няма? Абсолютно сигурна ли си? Някой роднина, който може да се появи внезапно и да започне да задава въпроси?

– Няма никой.

Изглеждаше твърде хубаво, за да е вярно, но се задоволих с думата и. Това беше едно от нещата, които истински ме безпокояха.

– Трябва да сме внимателни. Този приятел Хамърсток ще пусне приказката, че Дестър се занимава с голяма сделка. Това е добре за нас, но в същото време не ни се иска да започнат да проверяват. Бърнет може да дочуе и да направи запитвания. Ще трябва да подготвим някоя правдоподобна история за него. Когато дойде време за истинската схватка, трябва да убедим полицията, че не сме пуснали ние слуха, защото сме имали възможност да съберем пари и върнем дълговете на Дестър. Ще се срещнеш с Бърнет и ще му кажеш, че няма истина в слуха за Дестър и телевизията.

Тя кимна с глава.

– Но той ще иска да знае къде е Дестър?

– Да, погрижил съм се за това. Какви са ти отношенията с Бърнет?

Хелън се усмихна.

– Много добри. Той ме харесва.

Добре разбих това.

– Ето какво ще направиш. Обади му се в понеделник и го покани тук. Кажу му, че Дестър е имал атака на делириум тременс и ти си го убедила да се подложи на лечение. Веднага след като уредиш въпроса, заминава в санаториум. Кажу на Бърнет, че наоколо се носи слух за Дестър и телевизията. Трябва да му кажеш, че няма истина в слуха, но тъй като Дестър е до уши в дългове, не си се опитала да го опровергаш, защото съдържа кредиторите му. Ти си уверена, че ако изкара успешно курса на лечение, ще се върне при парите и ще изплати дълговете си.

Засега ще запазиш в тайна отиването му в санаториум.

Тя слушаше съсредоточено с насочени към мене очи.

– Той ще поиска да знае къде отива Дестър.

– Можеш да му кажеш. Има санаториум за алкохолици близо до Санта Барбара. Ще научим името. Сигурно го има в телефонния указател.

– Бърнет може да провери.

Аз се усмигнах.

– Няма да има възможност. Ще вършим всичко стъпка по стъпка. Първо ще трябва да се оправиш с Бърнет. Ще видим как ще реагира той. Този план трябва да бъде гъвкав. Ще се движим напред само ако сме сигурни, че следващата стъпка е безопасна. Ако Бърнет е убеден и не задава твърде много въпроси, тогава ще ме включаиш и мене. Кажи му, че Дестър ме е харесал. Започнал съм като шофьор и сега ми е прехвърлил частните си работи. Той ме използва, за да се занимавам с пощата му, данъците и да служа като буфер между него и кредиторите му. След това ме извикай и ме представи.

– Трябва ли да намесваме Бърнет в тази история?

– Да. Ако не го направим, той ще бъде първият, който ще ни създаде неприятности. Полицията ще пожелае да го разпита и той трябва да знае подробностите. Трябва да ме приеме. Когато му дойде времето, е много важно той да е с нас.

– Добре, ще му се обадя в понеделник. Но ако полицията разбере, че Ърл не е бил в санаториума? Те сигурно ще проверят.

– Не се безпокой за това. Остави на мене. А, още нещо. Утре трябва да наемеш прислужница. Има една агенция на тридесет и пета улица, която осигурява такъв персонал за кратко време. Обади им се утре и ги помоли да ти пратят някое момиче, което ще ти помага да поддържаш къщата.

Хелън се втренчи в мене.

– Мога и сама да се оправям. Не искам никого.

– Поразмърдай си малко мозъка. Представяш ли си какво ще си помисли полицията, когато разбере, че живеем само двамата под един покрив? Ще разберат, че сме любовници, а това е нещо, което те не трябва да знаят. Когато започнат разследването, те ще видят, че ти, Дестър и прислужницата спите тук, а аз в апартамента над гаража. Аз идвам през деня, когато прислужницата е наоколо. Никога не затваряме вратите. Никога нямаме възможност да се любим. Разбираш ли? Трябва да го направим, иначе ще си вземем белята.

– Не ми харесва, Глин, много е опасно.

– Много по-малко опасно, отколкото ако няма прислужница. Когато тя пристигне, трябва да и се довериш. Кажй и, че Дестър не е добре. Той е в стаята си и не трябва да бъде обезпокояван. Надяваш се, че ще го преместиш другаде след ден-два. В сряда той ще замине за санаториума, ако всичко се развива според плана. Тя трябва да види, че той влиза в колата и да се закълне, че го е видяла да напуска къщата.

– Искаш да кажеш, че ще я оставиш да види трупа? – повиши рязко глас Хелън.

– Не, естествено. За бога, не бъди толкова тъпа. Тя ще види мене като слизам по стъпалата, облечен с палтото и шапката на Дестър. Осветлението ще е слабо и тя ще види един мъж, който слиза надолу. С малко късмет няма да разбере разликата, защото никога няма да е виждала Дестър.

– Твърде опасно е.

– Въобще не е опасно. Аз ще наглася всичко. Не ми възразявай, а върви и ангажирай момичето. Това е всичко, което искам от теб. Аз ще свърша останалото.

– Надявам се, че знаеш какво правиш – притеснено каза Хелън. – Ако тя е вкъщи, как ще го измъкнем от фризера?

– Ще го измисля. Едно по едно.

– Тя може да надникне във фризера.

– Може, но няма да го направи. Ще наглася нещо утре, преди да дойде тя. В момента имам достатъчно да премисля. Имах тежък ден. По-добре да поспиш малко.

– Тук ли ще спиш?

– Не. Започваме отсега да се държим така, както ще ни се наложи по-нататък.

– Ще ме оставиш тук сама?

Аз тръгнах към вратата.

– Не се страхувай от него. Той няма да стане и да те безпокои през нощта.

Излязох в предверието, отворих входната врата и излязох в тъмната, хладна нощ.

Веднага след като влязох в апартамента над гаража, заключих, съблякох се и си легнах. Запалих цигара и започнах да се боря с главния проблем: съвършения, безпогрешния план на убийството.

Рано или късно трябваше да извадя тялото от фризера и да го поставя някъде, където полицията щеше да го открие. Присъствието на

прислужница в къщата щеше да усложни нещата, но бях уверен, че е необходимо. Щеше да е голямо постижение, ако можех да го изнеса от къщи, без някой да ме види, макар че щях да скрия тялото под куп постелки в буика. Не можех да използвам ролса; беше твърде познат.

Поне имах време да съставя план. Трябваше също да си измисля алиби, докато изхвърля тялото, и алибито трябваше да издържи.

Трябваше да помисля за Хелън, за да съм сигурен, че тя също е във от опасност. Не се самозалъгах, че тя ще приеме съдбата си, ако сгреши нещо и я хванат. Щеше да ме повлече и мене. Бях напълно сигурен.

Ето защо продължих да се боря с проблема.

Малко след девет часа на другата сутрин отидох в къщата и се качих до спалнята на Дестър. Когато стигнах до вратата, Хелън се появи от нейната стая. Беше все още по нощница, върху която беше наметнала светлосивия си копринен халат. Изкушавах се да се позабавлявам. Изглеждаше много добре в тия одежди, но имаше да се върши работа. Оставих изкушението зад себе си.

– По-добре се облечи. Имаме много работа – казах аз и влязох в стаята на Дестър. Извадих от гардероба двата куфара, в които бях донесъл уискито, оставих ги на леглото, свалих бутилките от горния рафт и ги наредих в куфарите.

Хелън дойде до вратата.

– Какво правиш?

– Запечатвам фризера.

– Запечатваш какво?

Обърнах се да я погледна.

– Демонстрирам ти, че имам малко мозък. Този фризер трябва да остане затворен, но в същото време не трябва да е заключен. За да стои капакът затворен, трябва да се сложи нещо върху него, което изисква известно усилие да се премести. Ще наредя всичките бутилки отгоре.

– Няма да бъде много трудно да се махнат.

– Точно така. Няма да е трудно, но никой разумен човек няма да го направи. Ще кажеш на момичето, че фризерът е празен. Ще изглеждаш съвсем естествена. Тя няма да премести всичките тия бутилки само за да докаже, че лъжеш. Никой не може да бъде толкова тъп.

– По-безопасно е да се заключи.

– Така си мислиш. Това ще възбуди любопитството и. Чувала ли си някога за кутията на Пандора¹? Това е същото. Защо да се заключва един празен фризер? Това е най-добрият начин.

Докато отнеса бутилките в кухнята и ги наредя върху капака на фризера, Хелън, облечена в панталони и пуловер, се присъедини към мене. Застана, загледана в редиците бутилки, и напрежението започна да напуска лицето и. Разбра, че съм прав.

– Надникна ли вътре? – запита тя.

– Да, погледнах. Той е добре. Не се тревожи за него. Давай, имаме много работа. Трябва да сложим в ред къщата. Когато дойде момичето, трябва да намери един нормално функциониращ дом.

Трепахме се като роби до обяд. Почистихме, лъснахме и проветрихме стаите. Аз отидох до градината и набрах един букет цветя. Оставих ги на Хелън, качих се горе и приготвих стаята за момичето. Възнамерявах да я настаня в стаята на другия край на коридора, защото беше далеч от спалнята на Хелън и прозорецът гледаше към източния край на градината, без да се вижда гаража. Докато оправях леглото, чух звъна на телефона. Отидох до стълбището с разтуптяно сърце. Хелън излезе от столовата и погледна нагоре. Красивото и лице беше побледняло и застинало.

– Хайде, вдигни слушалката – подканих я аз.

Тя влезе в дневната.

Запалих цигара и зачаках. Чувах я да говори, но не можех да разбера какво казва. Докато слизах по стъпалата, Хелън затвори телефона и излезе от дневната.

– От „Холивуд Рекордър“ бяха – каза тя, когато отидох при нея в преддверието. – Искяха потвърждение за работата в телевизията. Казах им, че не е в града и не знам нищо за неговия бизнес.

– Точно така – замислих се аз за момент. Хамърсток сигурно беше започнал да дрънка наляво и надясно, но това не беше толкова важно, защото вече бяхме предизвестени. – Не си мисли, че те ще се задоволят с това. Ще дойдат тук. И останалите драскачи също ще се домъкнат. Не искам да ме намерят тук. Ще трябва ти да се оправяш с тях. Аз взимам буика и изчезвам до края на деня. Свържи се сега с агенцията и намери момиче. Обади се на Бърнет и му определи среща за утре. Звънни в санаториума „Белвю“ и ги попитай дали могат да приемат съпруга ти. Ако кажат, че веднага могат да направят това, започни да го усукваш. Няма да започваме нищо преди края на седмицата. Ще го направиш ли?

Тя кимна утвърдително.

– Тогава да тръгвам. Ще се върна по някое време довечера. Разбра

ли всичко?

– Какво ще правиш?

– Няма значение какво ще правя. Ти се погрижи за твоята работа, а аз ще се погрижа за моята. Ако намериш момиче, кажи и, че Дестър си е в стаята. Довери и се. Кажи и, че е болен и никой не трябва да знае, защото може да пропадне една сделка, с която той се занимава в момента.

– Тя вероятно ще каже на приятелите си – забеляза остро Хелън. – Не можем да си разрешим това.

– Нейните приятели не влизат в сметката. Стига да не каже на пресата или на кредиторите му, останалото не е важно. Както и да е, с малко късмет тя няма да има възможност да каже на никого, докато не предприемем следващия ход, а тогава вече няма да има значение. Единственото нещо, което тя трябва да знае е, че Дестър е болен и е горе в стаята си.

– Защо не ми кажеш какво замисляш? – запита нетърпеливо тя. – Защо си толкова дяволски тайнствен?

– Не съм тайнствен. Карам едно по едно. Даже и аз не знам как ще изработим нещата, но докато се върна, ще имам някаква идея.

Оставих я, отидох в гаража, извадих буика и го подкарах по авенюто. Отправих се през Глендейл към шосе номер сто и едно.

Карах внимателно. Денят беше ясен и горещ, без никакви индустриални пушеци. Движението по шосето беше доста оживено. Спрях за обяд във Вентура и към три часа преминах през Бенъм към Санта Барбара. Огледах санаториума „Белвю“, който беше на закътано място заедно с частния плаж, ограден от триметрови стени. Като гледах тези стени, имах чувството, че един пияница щеше да види бая зор, докато се измъкне, влезеше ли веднъж вътре.

Обърнах колата и се поразмотах из района като някой самотен бизнесмен, излязъл да подиша малко чист въздух в неделя. Отварях си очите на четири и привиквах с околността. Забелязах два полицейски пункта на четири мили един от друг, пред които имаше полицейски патрули, възседнали своите мотоциклети, наблюдаващи движението със студени, зорки очи. На петнайсет мили от Санта Барбара, съвсем близо до Карпинтерия, един тесен черен път, водещ настрани от шосето, привлече вниманието ми. Завих с колата по него и след около миля излязох до едно лесничейство. Имаше три големи дървени бараки и около двадесет акра млади борчета и ели. Паркирах буика, бутнах вратата от бодлива тел и се разходих наоколо. Мястото беше пусто. Надърнах през прозорците на бараките. Една от тях беше лаборатория, а другите две – офиси.

Предположих, че ще са пълни с трудолюбиви работници през седмицата, но за неделя това беше мястото, което търсех. Почти бях успял. В лесничейството се криеше разковничето.

Беше след девет и половина, когато преминах през портата и спрях пред гаража.

Видях светлина в дневната, когато погледнах към къщата. Чудех се дали Хелън се е справила, докато ме нямаше. Дали е наела момиче и как е подработила пресата. Излязох от колата, отидох до къщата, отворих входната врата и влязох в преддверието.

Застанах неподвижно за момент и се ослушах. Стори ми се, че някой прелиства страниците на книга. Пристъпих към дневната и се спрях на вратата.

Едно момиче седеше на един от фотьойлите с книга в ръка и светлината от декоративната лампа падаше изцяло върху нея. Беше мургава – черната и лъскава коса с кафяви оттенъци се спускаше на големи естествени вълни върху раменете и. Беше вероятно на двайсет и три – двайсет и четири години и хубава. Момичето вдигна очи и аз видях, че са кристално сини.

Всички жени, които познавам и които съм познавал, попадат в следните категории: ласкателки, тарикатки, търсачки на мангизи и навити мацки. Всички бяха много печени. Ако случайно се споменеше думата „девствена“, те си мислеха, че е във връзка със състоянието на почвата. Бях виждал на кино или разходка много мили, приятни момичета от колежи, но никога не се бях занимавал с тях. Бях сигурен, че няма да получа това, което искам от тях, и не желаех да си губя времето. Тъй че не ги закачах.

Това момиче, което седеше на фотьойла и ме гледаше, влизаше в категорията на добрите момичета. Беше ясно не само от откритото, естествено изражение, но и от роклята, обувките, които носеше, и начина, по който сресваше косата си.

– Здравсти – поздравих аз. – Предполагам, че сте новата помощница. – Слязох по трите стъпала в гостната и се запътих към бара. – Аз съм Глин Неш. Мисис Дестър спомена ли за мене?

– О, да, мистър Неш – отвърна момичето и остави книгата си. Изправи се на крака. – Аз съм Мариан Темпъл.

– Радвам се, че се запознахме. – Аз плиснах малко уиски в една чаша. – Ще пийнете ли, мис Темпъл?

Тя се усмихна и каза, че не пие. Имаше хубава, жизнерадостна, приятелска усмивка, без нищо двулично или престорено. Нямаше

навити мацки, нямаше секс.

Аз допълних уискито с вода, пузнах бучка лед, разбърках сместа и отпих дълга глътка.

– Тук ли е мисис Дестър? – поинтересувах се аз.

– Тя е при мистър Дестър и му прави компания. Запалих цигара и отнесох чашата си до един стол близо до нейния.

– Седнете, мис Темпъл. Не исках да прекъсна четенето ви. Нещо добро ли е?

Тя седна.

– Стигнала съм до третия том на Гибънз „Упадък и разложение“ – отвърна момичето. – Чели ли сте го?

– До третия том не съм стигал – сериозно казах аз. – Това е за Римската империя, нали?

Тя каза, че точно тази книга има предвид.

– Не е ли малко суха? Аз си падам по сензационните списания. Реймънд Чандлър е най-сериозното, което съм чел.

Тя се разсмя.

– Имам намерение да отида в Рим следващата есен. Искам да навляза в атмосферата.

– Така ли? А защо в Рим?

– О, винаги съм искала да отида там, и във Франция също.

– Какво става с Париж? Казват, че имало повече развлечения в Париж.

– Ще се задоволя с Рим.

Довърших питието си и си седях, като я гледах и премятах чашата в ръцете си. Стори ми се, че не прилича на прислужница. Това хлапе току-що беше излязло от колежа.

– Заради това ли приехте тази работа? За да пестите за Рим?

Тя кимна.

– Ще ставам архитект. Последните ми изпити са към края на следващата година. Мислех си, че тази работа ще ми донесе малко извънредни пари, докато довърша с четенето за изпитите.

– Да-а, – не бях решил как да я възприема, а и не бях напълно сигурен дали Хелън не е направила грешка. Щях да бъде по-спокоен с някоя тъпа безмозъчна патка, отколкото с това момиче, което очевидно не беше глупачка. – Е, не мисля, че мисис Дестър ще ви кара да работите до смърт.

Тя поклати глава и се засмя.

– Мисис Дестър е просто прекрасна. Каза ми, че мога да използвам

тази стая, когато не и трябва на нея. Чувствам се вече почти като у дома.

Протегнах краката си.

– Каза ли ви за мистър Дестър?

– Да. Не е ли срамота? Гледала съм всичките му филми. Мисля, че е най-добрият режисьор.

– Точно така. Виждали ли сте го някога? Тя поклати глава.

– Само снимки. Защо питате?

Аз направих недоволна гримаса.

– Ами, знаете защо. Той работеше много усилено и много се промени. Нервите му са съсипани. Тя каза ли ви, че ще го заведе в санаториум веднага щом могат да го приемат?

– Да.

Погледнах я с ъгълчето на очите си. Тя ме очароваше. Разговаряхме вече шест-седем минути и нито веднъж не се беше опитала да ми покаже коленете си или пък да изпърха с мигли срещу мене.

– Ами, добре – продължих аз и се надигнах. – Предполагам, че ще се кача горе, за да го видя как е, преди да се върна в моя апартамент. Аз живея над гаража.

– Да, мисис Дестър ми каза, че там живеете. Огромните и сини очи гледаха любопитно към мене.

– Съжалявам, ако съм ви откъснал от Гибънз.

– О, няма защо. Аз трябва да работя по него; не се чете лесно.

– Представям си.

Тя се усмихна, аз тръгнах през гостната и тя отново отвори книгата си и наведе над нея красивата си глава. Спрях се на вратата, за да я погледна. Мина ми през ума, че разликата между нея и Хелън е като разликата между перла и диамант. Хелън притежаваше твърдото, блестящо очарование на диаманта. Това хлапе имаше меката, гладка красота на бисера. Тя вдигна очи, забеляза, че я наблюдавам и се изчерви. Това за малко не ме довърши. Никое от момичетата, с които съм бил, не знаеше как да се изчервява. Аз и се ухилих, обърнах се и полетях нагоре по стъпалата, като ги вземах по три наведнъж.

Хелън беше в спалнята си, пушеше и преглеждаше куп документи, сметки и писма, разпръснати по леглото и. Тя вдигна поглед, когато влязох.

– Стари любовни писма ли четеш? – запитах аз, като затворих вратата и се облегнах на нея.

– Май че не трябваше да оставаме сами заедно, когато тя е в къщата?

– Точно така, но в момента Гибънз и тя си правят компания. Казах и, че ще поседя с Дестър. Какви са тия боклуци?

– Какво мислиш? Опитвам се да разбера колко дължи.

– Много приятна работа. Започна ли списъка с четирите хиляди на Хамърсток?

– Стигнах до двайсет и две хиляди, а има още.

– Не се тревожи. Все ще ни остане нещо, когато получим застраховката. Какво става?

– Бърнет ще дойде да ме види утре в три часа. Четирима журналисти бяха тук. За щастие Мариан пристигна преди тях и я оставих тя да се разправя.

– Оставила си я тя да се оправя?

– Да. Тя им каза, че Дестър не е в града и мене също ме няма. Нищо не можах да изкопчат от нея. Слушах в дневната. Добре се държа.

– Не съм сигурен, че си подбрала най-подходящата. Това момиче има мозък.

– Нямах друг избор. Тя беше единствената, която агенцията изпрати. Трябваше да я наема. Както и да е, може да има мозък, но е само едно хлапе.

Отидох до един фотьойл и седнах в него.

– Какво става със санаториума?

– Могат да го приемат по всяко време. Казах им, че ще се обадя.

– Кажй им, че ще пристигне около единайсет вечерта другата неделя.

Тя впери поглед в мене.

– Неделя вечерта? Защо не по-рано?

– Няма да съм готов преди това.

– Какво смяташ да правиш?

– Може би е по-добре да не говорим тук. – Погледнах часовника си.

– Ела в моя апартамент, когато тя си легне. Сега е около десет и половина. Тя няма да остане още дълго време долу. Имаш ли добра карта на района, включваща Санта Барбара?

– Мисля, че имам.

– Вземи я със себе си. Не забравяй да занесеш вечеря в стаята на Дестър, преди да си легнеш. Той трябва да се храни или тя ще започне да се чуди.

– Вече направих това.

Трябваше да призная, че не беше тъпа.

– Какво направи с вечерята? Ти ли я изяде?

- Изхвърлих я в тоалетната.
- Добре, важното е да не си помисли, че го оставяш да гладува.
- Отидох до вратата.
- Каза ли и за фризера?
- Не още. Ще и кажа утре, като и покажа кухнята.
- Ще те чакам.

Отворих леко вратата, послушах се, не чух нищо и пристъпих в коридора. Тъкмо започнах да слизам по стъпалата, Мариан излезе от дневната и погледна нагоре.

- Мисис Дестър си легна – казах аз. – Ти също ли си лягаш?
- Да.
- С Гибънз ли си лягаш?
- Тя поруменя леко и се усмихна.
- Не мисля, че ще чета в леглото.
- Аз ще угася. Лека нощ.

Тя каза „лека нощ“ и се затича нагоре по стъпалата. Обърнах се бавно и се загледах след нея. Имаше хубави стройни крака, момчешки бедра и квадратни рамене. Тя не погледна назад, докато отиваше по коридора към стаята си. Все още стоях там, виждайки я мислено, когато чух вратата и да се затваря.

Отидох до дневната, взех бутилка скоч от етажерката зад бара, изгасих лампите и се запътих към апартамента над гаража. Страшно хлапе, помислих си аз. Тя и Гибънз. Страшно хлапе.

Около дванайсет и половина Хелън влезе в моята стая. Бях облякъл пижамата си и лежах на леглото с димяща цигара. Тя пристъпи до леглото.

- Обясни ми сега – настоя тя.

Аз я изгледах. Има моменти, в които един диамант изглежда много по-възбуждащо от една перла. Сега беше един от тях.

- Ела тук – протегнах аз ръка.

Тя заобиколи леглото и седна близо до мене.

– О'кей, да ти обясня целия план. До неделя слуховете, че Дестър започва отново работа, ще станат все по-настойчиви. Репортерите няма да искат да останат назад. Даже и да не получат потвърждение, те ще започнат да намекуват, че той е по петите на голяма сделка. Точно такава ситуация ни трябва. Никой не знае къде е той, но имат идея, че отново започва да печели пари. Ако не тръгне по тоя начин, ще трябва да раздухам огъня. Има две причини да поддържаме тази представа: едната, за да задържим кредиторите му, и другата – той ще бъде отвлечен.

Тя застина.

– Отвлечен?

– Точно така. Никоой няма да го отвлече, ако няма пари, нали?

– Не разбирам за какво говориш.

– Успокой се, ще ти обясня. Искаме да създадем впечатление, че Дестър е все още жив. Искаме да се знае, когато дойде време за решителната хватка, че той е напуснал къщата следващата неделя около десет вечерта заедно с тебе, за да се лекува в санаториума „Белвю“. Тук е и мястото на Мариан. Тя ще бъде нашият свидетел. Ще си мисли, че е видяла Дестър да напуска къщата, но в действителност това ще бъде аз. Ще се представя за Дестър. Ще облека палтото му от камилска вълна и широката шапка, които са в гардероба му. По-късно ще уточним подробностите, но това ще бъде планът. Мариан трябва да ме види, когато отивам към ролса, но ще нагласим така нещата, че да види само гърба ми. Караме до портата. Ти спираш, а аз свалям шапката и палтото. Ще изчакаш, докато аз изтичам набързо до къщата, преструвайки се пред Мариан, че съм пристигнал твърде късно, за да се сбогувам с Дестър. Ще поговоря няколко минути с нея, след което ще и кажа, че отивам до моя апартамент. Ти ще и кажеш, че ще се върнеш скоро след полунощ, но да не те чака. Аз ще отида до моя апартамент, ще светна лампите и ще пусна достатъчно високо радиото, за да се чува от спалнята и. След това ще изляза от апартамента и ще се върна при тебе. Ще отидем до едно място, което аз открих. Идеята, която трябва да внушим на полицията и Мадъкс, е следната: докато си карала Дестър към санаториума, двама бандити спрели колата, закарали ви до това място, завързали те и отвлели Дестър.

Хелън се вторачи в мене.

– Завързали ме – какво искаш да кажеш?

– Каквото казах – отвърнах аз нетърпеливо. – Как да ти обясня още по-просто, докато загрееш? Не можеш да се докопаш до три четвърти милион долара, без да се потрудиш за това.

– Все още не разбирам какво искаш да кажеш. Къде е това място, за което говориш?

– Донесе ли картата? Тя извади картата и ми я даде. Открих лесничеството и й го показах.

– Мястото е идеално – казах аз. – Няма жива душа наоколо в неделя. Ти можеш да останеш в една от бараките. Ще те намерят веднага в понеделник сутринта. Ще прекараш неудобно нощта, но какво от това?

– Все пак, защо трябва да правя това? – намръщи се тя.

– Боже господи! Трябва да създадем впечатление, че Дестър е бил отвлечен – възкликнах аз, повишавайки тон. – Не можеш ли да го победеш в дебелата си глава? Гледай сега. В Холивуд отдавна не е имало някакво сериозно отвлечане. Когато плъзнат новините, всяко ченге ще стои на пръсти. Напрежението ще бъде огромно. Представи си, че наистина е отвлечен от двама бандити. Те разбират, че ченгетата свиват обръча. Какво ще направят? Ще освободят Дестър, за да направи описание пред полицията? Не, те загубват самообладание. Убиват го, захвърлят го някъде и изчезват. Само от тази позиция убийството му има смисъл. Иначе полицията ще търси мотив, а ние двамата сме единствените, които имаме мотив. За да бъдем в безопасност, убийството трябва да бъде без логично обяснение и отвлечането е отговорът.

Тя си пое бавно и дълбоко въздух.

– Искам да помисля за това. Звучи прекалено сложно.

– Имаме цяла седмица да изгладим детайлите. Ако не ни хареса към края на седмицата, ще изоставим плана. Ще вършим всичко стъпка по стъпка, ще обмисляме всеки ход, ще изчакаме да видим как реагират ченгетата, преди да пристъпим към следващия. Ако се подредят нещата, захвърляме тялото му и прибираме парите от застраховката. Ще стане, имам вътрешно предчувствие.

– Искам да помисля.

– Разбира се, помисли си, но това е планът. Не можем да губим твърде много време. Рано или късно ще поиска наистина да узнае къде е Дестър. Имаме време, но не безкрайно.

Тя започна да се надига.

– Къде мислиш, че отиваш? – запитах я аз.

Хелън стана и ме изгледа с безизразни зелени очи.

– Връщам се в стаята си.

Аз поклатих глава.

– Не още.

Сграбчих я за ръката, но тя се освободи от хватката ми и се отдръпна назад.

– Не съм ти робиня – промълви тя тихо и свирепо. – Дръж далеч мръсните си ръце!

Тя излезе от стаята и затръшна шумно вратата. Посегнах автоматично към бутилката уиски, но когато пръстите ми обхванаха гърлото, осъзнах какво правя. Единственото нещо, което нямаше да и разреши да направи, беше да ме превърне в отрепка като Дестър.

ГЛАВА ОСМА

В понеделник следобяд пристигна Едуин Бърнет. Той беше нисък, закръглен, мазен и облечен безупречно. Хелън го обработи великолепно. От моя наблюдателен пункт на върха на стълбището можех да доловя едва сдържаните сълзи в гласа и, когато му разказваше колко по-зле е Дестър и как има халюцинации.

Бърнет изглеждаше доста шокиран.

– Не можеш да останеш в същата къща с него, ако е в такова състояние. Той трябва да постъпи в лечебно заведение.

Това и предостави благоприятна възможност. Каза му, че Дестър се е съгласил да постъпи в санаториума „Белвю“. Толкова се срамувал от себе си, че я помолил да не казва на никого къде отива. Едва тогава тя стигна до слуховете и кредиторите му.

Писах и най-висока оценка. Хелън почти убеди и мене. Бърнет се съгласи, че няма смисъл да се казва на когото и да е, че Дестър отива в санаториума. Ако те са такива глупаци да вярват на слухове, това си е тяхна работа. Той продължи, за да предупреди Хелън, че има малка вероятност Дестър да бъде някога в състояние да плати дълговете си.

– Може би ще е възможно някакво уреждане за вас преди фалита – обясни Бърнет. – В случай че искате да се разведете. Ще останат няколко хилядарки и мисля, че мога да ви ги осигуря.

– Не бих могла да го изоставя, Едуин – каза Хелън. Точно сега се нуждае истински от мен. Знам, че не се спогаждахме в миналото. Той беше толкова неприятен понякога, но сега, когато е в това тежко състояние, не мога да го изоставя.

Те продължиха в същия дух половин час, след което тя подхвана и моя въпрос. Каза на Бърнет как съм спасил живота на Дестър, как ме е наел като шофьор и как съм се грижил за него.

– Той наистина е полезен, Едуин. Всъщност не знам как бих се справила без него. Ърл буйства от време на време, а Неш е толкова добър с него.

Тя ме повика да сляза и когато влязох в дневната, Бърнет ме огледа внимателно. Стоманеносивите му очи загубиха очарованието и състраданието, изписано в тях, и аз срещнах погледа, предназначен за пресъпника на подсъдимата скамейка.

Хелън ни представи един на друг и аз се държах много почтително.

Поговорихме за туй-онуй и Хелън се обади с нехаен, престорено искрен глас:

– Мистър Неш спи в апартамента над гаража. Аз съм с Мариан в къщата. Ако чуя Ърл през нощта, обаждам се по телефона на мистър Неш. Не можеш да си представиш колко съм му задължена за това, че се грижи за Ърл, но не може постоянно да си прекъсва съня през нощта. Време е Ърл да отиде в санаториума.

– Не ми пречи – скромно казах аз. – Аз го харесвам и ние добре се разбираме.

– Добре, има ли нещо, което аз да мога да направя? Искате ли да се кача горе и да поговоря с него? – предложи Бърнет, след като погледна крадешком часовника си.

– Не мисля, че желае да види някого – каза Хелън. – Другата неделя ще го отведе в „Белвию“. Надявам се, че като излезе, отново ще се чувства добре. Не мога да повярвам, че никога повече няма да прави филми. Предложих му да се преместим в Ню Йорк. Можем да започнем отново там.

Бърнет сви рамене.

– Не разчитай на това, Хелън. Мисля, че е много по-разумно да се разведеш. Той винаги ще има неприятности отсега нататък.

– Ти познаваш по-добре работите му от мен – отвърна тя, а аз се отдръпнах, за да ги оставя да си поговорят насаме. – Има ли наистина някакви останали пари, Едуин?

– Доста малко, страхувам се, няколко хиляди, но след като нахлуят кредиторите, няма да остане нищо. Имате ли някаква представа колко дължи?

– Мистър Неш вероятно знае – тя се обърна към мене.

– Можеш да кажеш на мистър Бърнет колко дължи Дестър, нали?

– Не разполагам с точни цифри – казах аз, – но трябва да са към двацет и пет хиляди.

Бърнет повдигна рамене.

– Е, ако не може да плати, ще трябва да обяви банкрут. Това няма да бъде много приятно за тебе, Хелън.

Тогава тя каза нещо, което накара кръвта ми да замръзне и аз самият да заприличам на късче лед.

– Той не е застрахован, предполагам? Нищо, срещу което могат да се вземат пари назаем?

– Мисля, че има застраховка „живот“ – отвърна Бърнет. – Знам, че спомена за нея скоро след като се ожени, но не ми е казвал за каква

сума. Разбира се, ако сумата е голяма, ще може да вземе назаем срещу нея.

– Е, това е все пак нещо – усмихна се Хелън. – Ще трябва да поговоря с него. По-добре да вземе назаем, отколкото да банкрутира.

– Не знам – Бърнет почеса върха на тлъстия си нос. – При темпото, с което пие, Хелън, няма да изкара дълго. Не искам да те разстройвам, но такова пиене ще го довърши по-бързо, отколкото предполагаш. Тогава парите ще получиш ти. Ако вземе назаем срещу застраховката, няма да остане кой знае колко, когато умре, а ти трябва да мислиш за себе си.

– О, не, аз винаги мога да се погрижа за себе си. – Тя гордо повдигна глава. Беше добре изиграно и сега разбрах защо тя намеси застраховката. – Много повече предпочитам да вземе пари назаем, вместо да банкрутира.

Бърнет я погледна одобрително.

– Прави ти чест, Хелън. Дявол да го вземе, наистина ти прави чест. Е, може да не се стигне дотам. Дръж ме в течение как е той и дали мога да направя нещо. Трябва само да ми позвъниш.

Той се здрависа достатъчно сърдечно с мене и Хелън го изпрати до вратата. Поговориха малко, после той влезе в управляваната от шофьор лимузина и отпраши.

Хелън се върна и двамата се изгледахме.

– Много хитро: любящата, жертвоготовна съпруга – казах аз. – В един момент щях да получа сърдечна атака, когато спомена за застраховката.

Тя повдигна рамене.

– Нямахше друг начин.

– Да, Е, първото препятствие е преодоляно. Сега той е на наша страна, а ние ще имаме нужда от него. Къде е Мариан?

– В градината.

– О'кей, аз ще се върна в гаража. Не трябва да ни виждат сами заедно.

Пълните и червени устни се изкривиха подигравателно.

– Тя плеви лехата с розите – каза Хелън. – Не можеш да ме заблудиш. Видях как я гледаш. Не можеш ли да оставиш на мира някоя жена?

Усетих как кръвта нахлу в лицето ми. Едва се съдържах, иначе щях да прекося стаята и да я зашлевя.

– Това е мръсното ти подсъзнание – разярено казах аз. – Не си надам по хлапета като нея.

– Разправяй ги на шапката ми – врътна се покрай мене Хелън и се

заизкачва по стъпалата.

Излязох в градината, за да се поуспокоя. Нямах нечестиви помисли по отношение на Мариан. Хубаво де, хлапето ме интересуваше. Обичах да я наблюдавам. Тя беше млада, грациозна и хубава. Обичах също да говоря с нея. Беше по-умна от всички момичета, които бях срещал. Тази сутрин нямаше много работа в къщата и имахме време да поговорим. Хлапето просто ме интересуваше. Злобният намек на Хелън ме накара да се чувствам мерзавец.

На другия ден някои вестници бяха публикували статии за Дестър, в които намекваха, че той навлиза в телевизията. Един журналист, който явно беше говорил с Хамърсток, пишеше, че Дестър скоро ще бъде между най-високоплатените режисьори в телевизията. Точно тази история исках да видя отпечатана. Бях толкова въодушевен, че занесох вестника в къщата с намерение да го покажа на Хелън, но тя беше в банята. Преприях по дългия коридор и влязох в кухнята. Мариан седеше на едно столче зад кухненската маса и бършеше сребърните прибори.

Изглеждаше много привлекателна в синьобялата си престилка. Тя вдигна очи, когато влязох, и ми се усмихна.

Имам доста опит с жените, но при тази усмивка сърцето ми подскочи. Не беше подканваща усмивка, нищо подобно. Имаше някаква стеснителност в нея, която не бях виждал преди това. Това ми подсказа, че Мариан също изпитва интерес към мене и за мое учудване изпитах удоволствие.

– Здравсти – поздравих аз и седнах на края на масата. – Дай да ти помогна. Аз съм много добър в почистването на прибори.

Тя ми подаде кърпата за полиране. Поговорихме двайсетина минути за разни неща, докато лъскахме вилиците; лъжиците и ножовете. Споменах за новия филм, който даваха тази вечер в кинотеатър „Казино“.

– Не бих имал нищо против да го гледам. Падам си по Хъмфри Богарт. Искаш ли да отидем заедно?

Тя вдигна очи, изпълнени със съжаление.

– С най-голямо удоволствие, но мисис Дестър може да има нужда от мене.

– Няма страшно. Не е необходимо да работиш двайсет и четири часа на ден. Аз ще уредя всичко и ще кажа на мисис Дестър. Да се видим в седем на вратата. Съгласна ли си?

– Благодаря, с удоволствие. Аз също мисля, че Богарт е много талантлив. Ако сте сигурен ...

Осъзнах, че съм вперил поглед покрай нея във фризера, който стоеше до стената. Испитах внезапно прилошаване, като си представих как изглеждаше Дестър последния път, когато повдигнах капака. Погледнах стройните редици бутилки върху фризера и с мъка отместих очи.

Нещо не беше наред. Не можех да реша какво точно, но имаше нещо. Изведнъж разбрах. Знаех какво не е наред. Мисълта ме халоса със силата на парен чук.

Моторът на фризера не работеше!

– Какво има?

Гласът на Мариан достигна до мене отдалеч, от дъното на дълъг, тъмен тунел. Успях да откъсна очи от фризера и я погледнах.

– Какво каза? – запитах глупаво аз.

Тя отмести столчето и стана. Лицето и беше разтревожено, а в очите и се надигна страх.

– Какво става?

Аз се окопитих. Толкова бях паникьосан, че ми се повръщаше.

– Какво има, мистър Неш? Зле ли ви е? Аз и се ухилих със скована уста.

– Не знам, много зле се чувствам. Сигурно съм ял нещо, което не ми понася. Не се плаши, ще се оправя.

Тя пристъпи бързо до мене и сложи хладна длан на челото ми. Изведнъж ми се прииска да ме прегърне, да ме избави от кошмара на Дестър, фризера и всичко, в което се бях набъркал.

– По-добре да полегнете.

Направих усилие, отдръпнах се от нея и я потупах по рамото.

– Добре съм. Ще отидеш ли до дневната да ми донесеш едно голямо уиски? Ако пийна, ще се оправя напълно.

Тя излезе бързо от кухнята и я чух как тича по коридора към дневната. Отидох бавно до фризера. Ключът за мотора беше монтиран на стената точно до него. Някой го беше изключил. Леко, с трепереща ръка, натиснах ключа и чух как моторът се връща към живот с енергично бръмчене. Колко дълго е бил изключен? Какъв ли ефект е имало това върху Дестър?

Температурата във фризера беше такава, че ако се изключи или се развали мотора, нямаше да има промяна на съдържанието поне за четири часа. Дали беше изключен по-дълго време? Дали това мистериозно изключване не беше съсипало плана ми?

Изключих го отново и тъкмо се бях отдръпнал, когато влезе Мариан с чаша неразредено уиски в ръка. Взех чашата и изсипах

съдържанието и в гърлото си. След това оставих чашата и и се усмигнах.

– Сега съм добре. Съжалявам, ако съм те уплашил. Трябва да съм ял нещо ... – не завърших думите си.

– Сигурен ли сте, че се чувствате добре?

Тя застана близо до мене, като ме гледаше тревожно с кристалносивите си очи. Мисля, че в този момент се влюбих в нея, макар че от няколко часа чувството се оформяше у мене. Не исках да я сграбча; не беше такава любов. Исках да ме обгърне с ръце и да ме накара да се чувствам желан и безметежен.

– Сега съм добре – отдръпнах се аз от нея, защото не се доверявах на себе си при тази близост. Не бях изпитвал никога подобно чувство – да бягаш от момиче, и това ме разтърси.

– Не зная какво ми стана – погледнах аз отново към фризера. – Струва ми се, че е изключен.

– Не трябва ли да е? Аз го изключих.

Прекарах език по изсъхналите си устни.

– Кога направи това?

– Ами преди около двацет минути. Мисис Дестър каза, че е празен. Струваше ми се странно да оставя мотора да работи. Аз съм такава, не обичам прахосничеството – тя се усмигна. – Ето защо го изключих.

Аз преминах през стаята и натиснах ключа.

– Сигурно не си поглеждала в някой от тези фризери. След като са работили известно време, вътрешността им се покрива с дебел слой скреж. Ако изключиш мотора, скрежът се разтопява и фризерът се покрива с вода. Това не е добре за него. Ето защо оставяме мотора да работи, защото никога не знаем предварително кога ще сложим нещо вътре.

Гласът ми звучеше необичайно, но историята изглеждаше напълно естествена.

– Съжалявам, не знаех. Няма да го пипам повече.

– Не е голяма беля. Скрежът се запазва за около четири часа, след като се изключи моторът.

Запътих се към вратата.

– Е, трябва да тръгвам. Ще се видим довечера. Няма да забравиш, нали? Тя обеща, че няма да забрави. Трябваше ми доста време да се оправя от шока, но се съвзех и не казах на Хелън.

Тази вечер отидохме на кино. В сряда вечерта отидохме да потанцуваме. В четвъртък имах намерение да я заведа в клуба „Футхилз“.

Докато вечерите ми бяха заети с Мариан, през деня разисквахме

нашия план с Хелън. Тя даваше някаква задача на Мариан, за да я ангажира, след това се промъкваше до апартамента над гаража и започвахме да обсъждаме подробностите. Имахме доста работа. Планът трябваше да бъде безупречен. Открих, че е толкова изобретателна в измислиците, колкото и аз.

Този четвъртък бяхме заседнали от три часа. Почти бяхме изработили подробностите на плана. Вече отиваше към седем без двайсет, а аз бях обещал на Мариан да се срещнем в седем на външната врата. Хелън не даваше признаци, че ще си тръгва и аз започнах да ставам неспокоен.

– О'кей, не е необходимо да приключим с всичко. Имаме време до неделя. Трябва да се преоблека, защото излизам.

Тя седеше в един фотьойл и ме наблюдаваше с присмехулен израз в очите.

– Мислех, че можем да излезем заедно тази вечер, Глин – отвърна Хелън. – Напоследък не ти обръщам внимание.

Погледнах към нея и с учудване открих как са се променили чувствата ми. Преди време само като зърнех това красиво, сочно тяло и тези сурови, блестящи очи, се превръщах в безволево същество. Сега виждах по-далеч от красотата. Знаех какво се крие зад тази красива, студена маска. Прекрасно бях научил.

– Опасно е да ни виждат заедно, Хелън. Знаеш това.

– Добре, да прекараме тук нощта. Тази вечер съм в настроение.

– Съжалявам – казах аз. – Имам среща.

Тя кръстоса красивите си крака и ми се усмихна.

– Мога ли да запитам с кого?

– Това си е моя работа.

– Надявам се, че не е с Мариан, защото тя е заета, докато стане време за лягане.

Погледнах я и почувствах как кръвта се надига към лицето ми.

– Тя ще излезе с мене тази вечер.

– Вече и казах, че няма да излиза. В края на краищата, Глин, аз я наех. Тя е моя прислужница и получава заповеди от мене. – Хелън бавно се надигна. – Не трябва да забравяш, че ти си също един наеман работник: неофициалният прислужник на един мъртъв човек. Не забравяй това, Глин.

– Мариан и аз ще излезем тази вечер – повторих аз, без да повишавам тон. – Кажи и, че нямаш нужда от нея. Чу ли какво казах?

Хелън се засмя.

– Не ставай глупак. Момиче като нея не ти върши работа, а и ти си

безполезен за нея. По-добре да спреш, преди да си стигнал твърде далеч. Ние двамата сме свързани заедно, ти нямаш нищо общо с нея.

– Тя ще излезе с мене тази вечер.

– Добре, ако искаш да се правиш на глупак, върви и кажи. Тя няма да излезе с тебе и ще бъде много учудена защо слугите си мислят, че могат да се противопоставят на моите разпореждания.

Хвана ме натясно.

– О'кей, махай се тогава оттук.

Тя повдигна въпросително красивите си вежди.

– Казах, че съм в настроение, Глин.

– Махай се, по дяволите! – изгледах я злобно аз. – Не ми пука в какво настроение си.

– Значи си влюбен, глупак нещастен – каза Хелън. – Не бих повярвала.

Тя се обърна, излезе от стаята и се спусна надолу по стъпалата. Аз останах, изпълнен с такава омраза, каквато никога не бях изпитвал към жена досега.

Прекарах остатъка от вечерта в един фотьойл с бутилка скоч пред мене, като си мислех какво щях да правя, ако Хелън не се беше намесила и я проклинах.

Чудех се как се чувства Мариан и реших, че може да е разочарована, но не и учудена. Всяка вечер, когато излизахме заедно, тя изглеждаше учудена защо Хелън няма нужда от нея.

Около десет и половина ми писна да стоя сам. Станах, угасих лампата и отидох до къщата. В дневната светеше. Не влязох, а продължих по пътеката, докато стигнах до прозореца и надникнах вътре.

Хелън четеше и пушеше. Мариан седеше настрана и усилено шиеше нещо от бяла коприна, което вероятно Хелън и беше дала. Грамофонът свиреше. Аз стоях в тъмнината, наблюдавах Мариан и слушах музиката, докато плочата свърши. Когато тя стана да изключи грамофона, аз се върнах в апартамента си, съблякох се и легнах. Запалих цигара и се излегнах по гръб, като се взирах в тавана.

Сега знаех със сигурност, че съм влюбен в Мариан. Знаех също, че искам да се ожена за нея. За първи път исках да се ожена за някое момиче и тази мисъл ме възбуждаше странно. Можехме да отидем заедно в Рим. Тя можеше да продължи учението си, а аз щях да бъда до нея, да я обичам, да я слушам как говори, да разглеждаме заедно всички неща, които тя искаше да види в Рим.

Почудих се дали да продължа с плана си за парите от застраховката. Ами ако Мариан откриеше какво възнамерявам да направя? Съвсем ясно ми беше как ще реагира. Това щеше да бъде краят между нас. Но ако продължах, откъде щях да взема парите, за да се ожена за нея и да я отведа в Рим?

Легнах замислен и пуших до два часа, но не стигнах до никакво разрешение. Бях почти склонен да нарежа целия план, но продължавах да мисля за парите. Това беше единственият ми шанс да се докопам до някакви истински пари. Ако не изпълнех плана си, трябваше да продължа да работя, а добре знаех какво означава това. Трийсет долара на седмица, пиене, разговори и влачене от фирма на фирма. Това не беше животът, който исках да споделям с Мариан.

Отвратен от мислите си, аз спуснах крака от леглото и станах. Реших да се изкъпя с надеждата, че ще мога да заспя, когато се върна в леглото си. Като отивах към банята надникнах случайно през прозореца, който гледаше към западната страна на къщата. Спрях се и застинах на място, а сърцето ми заби учестено. Виждах прозореца и лунната светлина, която се отразяваше в стъклото. Някаква светлинка блесна зад него като че ли някой светна за момент с фенерче и след това го угаси.

С треперещи ръце аз отворих моя прозорец и се наведох навън, взирайки се към кухненския прозорец. Видях отново светлината и изведнъж лампата в кухнята светна.

Какво ставаше? Кой беше в кухнята? Хелън, Мариан или някой промъкващ се крадец?

Аз се обърнах, грабнах халата, хвърлих го на гърба си и запрепусках надолу по стъпалата с възможно най-голяма скорост. Спринтирах по ниско окосената трева и достигнах до кухненския прозорец. Дъхът ми излизаше със свистене между стиснатите зъби, а сърцето ми блъскаше лудо в гърдите.

Предпазливо надникнах през прозореца, който нямаше перде и гледката в кухнята накара косата на тила ми да настръхне.

Мариан стоеше до фризера. Тя беше облечена в светло-синя найлонова пижама, а краката и бяха боси. Мариан сваляше бутилките уиски от капака на фризера. Докато я гледах, осъзнах, че тя е от няколко минути в кухнята, защото оставаха само шест бутилки, преди фризерът да се оголи напълно.

На петнайсетина метра от мястото, където се намирах, беше задната врата, която се отваряше към къс коридор, водещ до кухнята. Зарязах прозореца и се втурнах към вратата, завъртях дръжката и бутнах, но тя

беше здраво заключена и залостена. Изгубих три скъпоценни минути, докато се опитвах да насиля вратата, като блъсках с рамо, напрягайки всички сили. Все едно, че се опитвах да съборя Емпайърстейт Билдинг, толкова непоклатима се оказа тя.

Никога досега не съм изпадал в такава паника. Бях толкова уплашен, че не можех да мисля. Когато загрях, че няма да мога да вляза през вратата, се върнах слепешком до прозореца с намерение да разбия стъклото и да попреча на Мариан да отвори фризера. Когато стигнах, разбрах, че е твърде късно. Тя беше свалила последната бутилка и видях, че надига капака и поглежда вътре, тъкмо когато надникнах през прозореца със свирещ дъх и препускащо сърце.

Мариан беше с гръб към мене и не можех да видя лицето и. Очаквах да изпусне капака, да отскочи назад и започне да пищи толкова високо, че да събори покрива, но нищо подобно не се случи. Стоеше абсолютно неподвижна, ръцете и държаха капака на фризера, а тъмнокосата и красива глава беше наведена напред, докато надничаше вътре.

Умът ми започна да функционира отново и аз видях, че резето на прозореца не е спуснато. Пъхнах нокти под рамката и я бутнах нагоре. Докато правех това, тя бавно затвори капака. След това се обърна и за първи път, откакто стигнах до прозореца, можах да видя лицето и. То беше лишено от всякакъв израз, а големите и сини очи бяха празни като очите на мъртвец.

Осъзнах, съвсем шокиран и разтърсен до петите, че тя се движи и прави всичко насън. Тъкмо се отърсвах от шока, когато изпитах друг, поглеждайки към полуотворената врата на кухнята. Видях Хелън със застинала, студено, красиво лице и святкащи зелени очи. Тя държеше в ръка двацет и пет калибровия автоматичен пистолет, насочен към Мариан.

– Чакай! – прошепнах аз с усилие. – Не мърдай.

Тя погледна първо към мене, след това към Мариан, която методично поставяше бутилките обратно върху капака на фризера.

Аз праметнах крак през перваза на прозореца и се плъзнах в кухнята.

– Тя се разхожда в съня си. Не я събуждай.

Хелън наведе пистолета. Пое бавно и дълбоко въздух. Виждах как гърдите и се вълнуват под светлобежовата наметка.

Обиколих стаята, докато стигна до нея.

– Тя погледна вътре – меко каза Хелън.

– Тя спи.

– Не ме интересува. Трябва да се отървем от нея!

– Говори по-тихо. Не трябва да я събуждаме. Застанахме на разстояние от вратата и наблюдавахме как Мариан реди бутилките. Отне и известно време, но накрая постави и последната бутилка на място. Тя беше наредила бутилките точно както бяха преди това. Ако не бях видял да ги премества, не бих узнал, че са въобще докосвани.

Тя се обърна и се запъти бавно към вратата, изгаси лампата, светна фенерчето си и отмина по коридора. Ние стояхме в тъмнината и се ослушвахме. Чухме я как се изкачва по стъпалата. След няколко секунди една врата тихо се затвори.

Аз се пресегнах и светнах лампата.

– Тя го видя! – свирепо промълви Хелън. – Ще си спомни. Трябва да я накараме да замълчи.

В очите и се четяха злоба и убийствена омраза, които ме потресоха.

– Тя вървеше в съня си – казах аз. – Няма да си спомня нищо. Дори не го видя. Тя отвори машинално фризера, но не знае какво има в него.

– Откъде знаеш? По-безопасно е, ако и се случи нещо.

– Луда ли си? – изправих се аз пред нея. – Това е последното нещо, което трябва да се случи. Ако тук има смъртен случай, преди да са открили Дестър, ще си имаме куп неприятности.

– Няма, ако аз организирам всичко. Ще я кача на покрива и ще я бутна оттам. Винаги можем да кажем, че е паднала в съня си.

Нейният хладнокръвен, спокоен тон ме смрази.

– Казах не и това означава не. Тя няма да си спомня, сигурен съм.

Хелън ме погледна изпитателно, а лицето и беше като че ли изсечено от камък.

– Искаш да я запазиш, защото си влюбен в нея. Аз пък не искам да поставяме в опасност нашия план, защото ти си се влюбил в малката глупачка. Аз ще я накарам да замълчи.

Протегнах ръце, сграбчих я за раменете и я притиснах до стената.

– Предупреждавам те, ако я докоснеш, ще кажа на полицията къде се намира той! Бъди сигурна! Остави я на мира или никога няма да получиш парите!

Тя се освободи от ръцете ми. Лицето и беше побеляло, а очите бълваха пламъци.

– Хубаво, ако трябва да се правиш на глупак, твоя работа, но ще съжаляваш!

Пристъпи покрай мене, бързо излезе от кухнята и се изкачи по стъпалата. Останах загледан дълго време след нея и когато чух, че вратата

на спалнята и се хлопна, се качих до стаята на Мариан. Ослушах се пред вратата и след като не чух нищо, тихо я отворих и надникнах вътре.

Лунната светлина падаше точно върху леглото. Можех да видя Мариан с глава на възглавницата. Влязох безшумно в стаята и заставах до леглото, поглеждайки надолу към нея.

Тя спеше неспокойно, говореше неразбрано и мяташе глава насамнатам. Изведнъж отвори очи и надигна глава. Впери поглед в мене и в гърлото и се надигна мек, заглушен писък.

– Успокой се – бързо казах аз. – Няма никой друг.

Тя седна и придърпа завивката около себе си, а в очите и се четеше тревога.

– Исках само да проверя дали си добре – продължих аз. – Ти се разхождаше насън.

– Наистина ли? Уплаши ме – отвърна тя и се отпусна на възглавницата. – Разхождах се в съня си ли?

– Да, видях да свети в кухнята. Дойдох да проверя. Ти махаше бутилките от капака на фризера.

Наблюдавах я внимателно, докато говорех, но лицето и показваше само учудване и объркване.

– Аз наистина сънувах фризера. Тревожех се за водата в него. Ти ми каза, че като съм изключила мотора ...

Поех дълбоко и бавно въздух. Всичко беше наред. Не го беше видяла. Не би говорила иначе по този начин.

– Глупаче такава, не трябваше въобще да се тревожиш. Казах ти, че не се размразява поне четири часа. Бая ме уплаши. Мислех, че е крадец.

– Съжалявам, не съм го правила месеци.

– Е, не го прави отново. Не исках да те уплаша, просто исках да разбера дали си добре.

Тя погледна към мене с блестящи очи и бузите и леко поруменяха.

– Добре съм.

Пристъпих към нея. Тя ми се усмихна и протегна ръце. Аз ги улових, наведох се и я целунах. Устните ни останаха слети за дълго и след това аз се отдръпнах.

– Заспивай, мъничко момиче.

– Добре, Глин. Лека нощ.

Аз излязох от стаята и затворих вратата. Докато вървах по коридора, все едно, че стъпвах във въздуха и имах криле.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Нямах възможност да видя Мариан сама в петък и събота. Хелън се погрижи за това. Тя нареди на Мариан да подреди стаите за гости, което и отне почти два дни.

В петък следобяд с Хелън продължихме да работим по плана. Тя беше достатъчно проникателна, за да забележи видимото спадане на моя ентузиазъм.

– Какво става? – запита Хелън, като се излегна на фотьойла в моята дневна стая. – Уплаши ли се, или се опитваш да решиш дали можеш да имаш и Мариан, и парите?

Тя постави пръст в раната.

– Мариан не ти трябва – продължи Хелън, тъй като аз не отговорих нищо. – Ако продължаваш да се правиш на глупак, ще съжаляваш.

– Защо не си гледаш работата? – озъбих и се аз. – Не съм уплашен и продължавам с всичко, така че млъквай!

Тя ми се усмихна подигравателно и присви рамене.

Бяхме готови да започнем. Всичко сега зависеше от шанса. Ако не се натъкнехме на полицейски патрул, ако колата не се счупеше или ако не срещнехме някого в неподходящо време, щяхме да успеем, но все пак трябваше да имаме малко късмет.

– Мисля, че сме обмислили всичко – заявих аз, след като прегледахме плана за трети път. Не забравяй, че трябва да дадеш показания на полицията след моите.

– Не добавяй никакви подробности. Придържай се към това, за което сме се уговорили. Не се оставяй да те объркат.

Тя впери в мене студените си, безчувствени очи.

– Няма да ме объркат. Ти внимавай да не объркат тебе.

– Ще внимавам. Тя се изправи.

– Мариан има нещо за шиене тази вечер – каза Хелън и се отправи към вратата. – Така че не я чакай.

Не започнах да споря. Всъщност се радвах, че не се виждам с Мариан. Бях неспокоен и мисълта за неделя изпълваше ума ми като някаква оловна тежест. Предполагах, че ще разбере защо се измъчвам. Знаех, че след неделя полицията ще следи всяка моя крачка, а трябваше да се оправям и с Мадъкс. Точно в момента можех да се сблъскам с някое ченге, без да го видя. След неделя обаче всеки полицай щеше да бъде

доста повече от парче говеждо в синя униформа.

Прекарах петък вечерта в една зала за танци, като танцувах с една от дамите там. Ако ченгетата проверяха какво съм правил, исках да знаят, че съм просто един нормален човек. Събота се проточи. Видях се с Мариан за малко, но Хелън беше с нея. Разменихме погледи и аз забелязах, че тя ме погледна изпитателно. Може би напрежението започваше да си проличава.

Следобяд взех буика и карайки с равномерна скорост от трийсет и пет мили в час, стигнах до пътя, който водеше към лесничейството. Отне ми един час и пет минути. Това означаваше, че ако тръгнем в десет и половина, щяхме да стигнем до лесничейството в дванадесет без двайсет. Дотогава шосето щеше да бъде почти пусто.

Не спях много през тази нощ. Мислех си дали Хелън също лежи в тъмнината като мене. Съмнявах се, защото тя изглеждаше без нерви.

Когато заспах накрая, събудих се късно и не станах до обяд.

Тъкмо когато тръгнах от апартамента над гаража, за да отида в къщата, се сблъсках с Мариан, която слизаше надолу по алеята.

Спомних си за Хелън, която ми каза, че я освобождава за половината неделя и я моли да се върне към десет. Надявах се, че е тръгнала преди това. Нямах желание да се срещна с нея, преди всичко да приключи.

– Здравсти – поздравих аз и се спрях под сянката на едно дърво. – Къде отиваш?

– Да се видя с една приятелка – отговори Мариан и погледна към мене. Като че ли ме виждаше за пръв път. Не ми беше лесно да срещна погледа и.

– Какво правиш?

Тя ме погледна отново.

– Нещо тревожи ли те, Глин?

– Не, разбира се. Какво може да ме тревожи?

Тя дойде по-близо и постави ръката си върху моята.

– Изглеждаш разтревожен.

Насилих се да се засмея.

– Това е естественото ми изражение. Искане ми се да дойдеш с мене. Как си след разходката насън?

– Добре съм – тя замълча и след това продължи. – Знам, че не трябва да казвам това, Глин, но тя е влюбена в тебе, нали?

Това ме стъписа. Аз се втренчих в нея.

– Тя? Кой? Какво искаш да кажеш?

– Мисис Дестър.

– Да ме обича? Откъде си го измисли? Разбира се, че не е влюбена в мене.

– Мисля, че е. Тя ми пречи нарочно да те виждам. Освен това си личи по начина, по който те гледа. Разбира се, че е влюбена в тебе.

– Греша ли – вече бях достатъчно разтревожен. Ако полицията я разпиташе и тя им съобщиеше тази информация, щяхме да си имаме неприятности. – Тя въобще не ме интересува. Ако Дестър не настояваше да остана, тя щеше отдавна да ме изрита.

Мариан повдигна рамене. Видях, че не съм я убедил. Изведнъж тя изстреля друга светкавица.

– Мистър Дестър наистина ли е в къщата, Глин?

За момент помислих, че не съм чул добре. Почувствах, че побледнявам. Устата ми пресъхна.

– Разбира се, че е вкъщи. Какво по ...

– Сигурен ли си? – тя ме погледна проникателно. – Имам чувството, че не е в къщата. Не съм чула никакъв звук от стаята му. Това е много странно.

– Той си е там – трудно ми беше да говоря спокойно. – Сега отивам в спалнята му и ще му хвърля един поглед. Той е много зле и спи повечето време.

– Разбирам – тя се поколеба и после продължи. – Ами, не съм сигурна, Глин, че ще остана тук още дълго време. Не ми харесва тук. Има някаква неприятна атмосфера. Не ми харесва мисис Дестър.

– И аз няма да остана дълго. Надявам се, че ти ще останеш, докато тръгна. Ще ми липсваш, Мариан.

Взех ръцете и в моите.

– Аз просто стоя тук, докато получа едно наследство, което ми се полага. Знаеш ли какво ще направя, като взема парите?

– Какво би искал да направиш?

– Да дойда с теб в Рим.

Тя се засмя.

– Едва ли. Защо?

– Мисля, че знаеш защо. Предполагам, че съм влюбен в тебе, младо момиче.

Тя ме изгледа изпитателно.

– Надявам се, че не казваш това на всяко срещнато момиче, Глин.

– Сигурен съм. Е, няма да те задържам. Може да не получа парите, но ако това стане, помисли си. Аз няма да ти преча. Дори можем да се настанем в различни хотели. Аз няма да ти попреча да работиш. Искам

само вечерите да са наши. По-късно, ако искаш естествено, можем да се оженим. – Аз се ухилих. – Хората го правят.

Видях, че е много учудена и дори стресната.

– Много си директен, Глин, но ще си помисля.

Придърпах я към себе си и я целунах.

– Луд съм по тебе, малко момиче.

Тя се притисна за момент до мене и след това се отдръпна.

– Трябва да тръгвам. Вече закъснях.

Загледах я как бърза по алеята и после бавно се потътрих към къщата.

Не казах на Хелън за предположението на Мариан, че Дестър не е вкъщи, но бях доста разтревожен. Ако полицията я разпиташе, ако заподозреха, че Дестър не е бил тук, тя можеше да засили подозренията им.

По-късно следобяд пуснах в ход първата стъпка от плана.

Закарах буика до един паркинг на няколко мили от Хил Крест Авеню и го оставих там.

Казах на пазача, че няма да се върна за колата до късно през нощта. Взех автобуса обратно до къщата и през останалия следобяд и вечерта прегледахме отново плана с Хелън. Толкова често бяхме правили това, че можехме да го издекламираме насън, но аз знаех колко е важно да си абсолютно точен в подробностите.

Около девет и половина се качих в стаята на Дестър и се затворих там. Извадих един куфар от гардероба и го сложих на леглото. Съблякох костюма, събух си обувките и ги опаковах внимателно в куфара. Облякох един от костюмите на Дестър, който ми стоеше добре и обух чифт тъмнокафяви обувки от естествена кожа. Сложих върху леглото неговото палто от камилска вълна и една от широкополите му шапки.

Запалих цигара и започнах бавно да се разхождам напред-назад. Нервите ми бяха обтегнати, а сърцето ми биеше тежко.

Продължавах да си мисля за Мариан и се опитвах да си представя нас двамата в Рим. Ако не беше тя, казвах си, щях да се измъкна в последната минута, но всъщност се опитвах да заблуждавам единствено себе си.

Чух, че ролсът спря пред къщата, отидох до прозореца и погледнах навън.

Хелън беше изчислила всичко с абсолютна точност. Беше десет часа и две минути, когато тя излезе от колата. Беше облечена в бледозелена лятна рокля, малка бяла шапчица и бели ръкавици. Изглеждаше чудесно, когато затвори вратата на колата и се заизкачва по стъпалата.

След няколко секунди Хелън влезе в стаята.

– Тя не се ли е върнала още?

Останах до прозореца, загледан в слабо осветената алея.

– Не още.

Тя дойде при мене до прозореца.

– Е, това е всичко.

Звучеше съвсем спокойно, почти нехайно.

– Да.

– Нервен ли си?

– Добре съм.

– Надявам се.

Аз я погледнах. Зелените и очи блестяха, а лицето и беше като изсечено от камък.

– Това беше твоя идея – продължи тя. – Не си вече толкова ентусиазиран. Изкарай това момиче от ума си!

– Всичко ще бъде наред, така че млъквай!

– Надявам се, че ще бъде!

Обърнах се към прозореца. Видях, че Мариан се връща по алеята. Тя вървеше бързо, размахваше чантата си и когато дойде под лампата на верандата, видях, че се усмихва.

– Ето я.

– Добре, аз слизам да говоря с нея.

– Не я оставяй да идва по-близо от кухненската врата.

– Знам какво да правя.

Дадох и няколко секунди, след това се измъкнах и застанах в сянката на най-горното стъпало.

Хелън и Мариан бяха в дневната. Чух Хелън да казва:

– Ще закарам тази вечер мистър Дестър в санаториума. Очаквам мистър Неш да се върне. Той излезе с колата преди около час, за да купи цигари. Може да не се върне навреме. Не мога да разбера какво го е задържало, но ако не се върне, би ли ми помогнала? Мистър Дестър е много немощен. Може да се наложи да го подкрепяме до колата. Ако застанеш на вратата на кухнята, без да те вижда, ще можеш да ми се притечеш на помощ, ако имам нужда. Внимавай да не те види. Той е чувствителен и не иска помощ.

Мариан каза:

– Да, разбира се, мисис Дестър.

– Мисля, че всичко ще е наред. Сега се качвам горе.

Аз се върнах в спалнята. Часът беше десет и седемнайсет минути.

Искаше ми се да има някоя бутилка уиски в стаята. Отчаяно се нуждаех от питие.

Чух, че Хелън се качва на стъпалата.

Тя влезе в стаята и остави вратата отворена.

– Можеш ли да се справиш, Ърл? – запита тя високо и ясно. – Чакай да ти помогна.

За момент се опулих глупаво срещу нея, без да разбирам, че тя вече е започнала да играе ролята си, както се бяхме уговорили.

– Хайде, започвай, глупако! – просъска свирепо Хелън. Аз събрах сили и поех въздух.

– Ще се оправя – измърморих, като се опитвах да говоря неясно и басово.

– Колата е пред вратата – продължи тя. – Не е необходимо да бързаш и да се безпокоиш. Вкъщи няма никой, освен мене.

Аз промърморих отново.

Хелън бутна нощното шкафче. То се стовари на пода с глух трясък. Чашата с вода и нощната лампа също се строшиха, увеличавайки шума.

– Дръж се здраво, мили, – каза тя. – Виж какво направи.

Аз промърморих отново.

Погледнахме стенния часовник.

– Да – прошепна Хелън.

Аз облякох палтото от камилска вълна и сложих шапката като придърпах ниско периферията пред лицето си. Вдигнах яката на палтото. Хелън ме огледа критично и после кимна с глава.

Тръгнахме към вратата, аз се спрях и отново промърморих.

– Но, Ърл, ако изгасиш лампата, може да паднеш – каза тя, като повиши тон.

– Болят ме очите – профъфлих аз, без да отлепям устни.

Тя отиде до площадката на стълбището и натисна ключа за осветлението. Основната лампа в преддверието угасна и само четирите стенни останаха да светят.

– Дай ми ръка, Ърл.

Тръгнахме надолу по стъпалата. Аз вървах бавно и тежко като влачех крака. Сърцето ми се блъскаше в гърдите. Щеше ли да ме познае Мариан? Прегърбих се и леко отпуснах колене, опитвайки се да прикрия височината си. Слязохме по стъпалата в преддверието.

Входната врата беше отворена. Видях ролса под лампата на верандата. Хелън беше паркирала колата така, че светлината падаше само върху задната част на колата.

Слязохме бавно по стъпалата. Почти усещах погледа на Мариан върху себе си.

– Аз ще отворя вратата на колата – каза Хелън.

Поставих ръката с ръкавицата на колата, за да се подпра, докато тя отвори вратата. Влязох вътре и тя затвори след мене.

– Аз само ще ти взема куфара, няма да се бавя. Хелън се обърна и влезе в къщата. Наведох се и събух обувките на Дестър, готов да нахлузя моите веднага щом тя се върне с куфара. Чух, че говори с Мариан. След това излезе, затвори входната врата, изтича надолу по стъпалата, влезе в колата, подаде ми куфара и запали.

Подкарахме бързо по алеята. Докато стигнем до портата, вече бях сменил обувките и се бях измъкнал от палтото от камилска вълна. Излязох от колата, свалих костюма на Дестър и влязох в моя, който Хелън ми подаде през прозореца. Намъкнах се в него.

– Ще бъда много бърз.

Тя угаси светлините на колата.

– Не се бави.

По-лесно беше да се каже, отколкото да се извърши, но трябваше да се покажа пред Мариан – това беше жизнено важната част от алибито ми. Изтичах нагоре по алеята и когато видях светлините на къщата, преминах към бързо ходене. Влязох в преддверието и се спрях. Мариан излезе от дневната.

– Ти си се върнала? – направих се на учуден. – Мислех, че ще закъснееш. Къде е мисис Дестър?

– Тя току-що замина.

– Замина? С Дестър ли?

– Да.

– Дявол да го вземе! Трябваше да съм тук. Имах ужасна вечер. Буикът се счупи. Загубих си цялото време, като се опитвах да го поправам. Накрая взех автобус, за да се върна. Обещах на мисис Дестър да и помогна за мистър Дестър.

Чувствах, че Мариан се визира настойчиво в мене. В очите и се четеше объркване.

– Тръгна ли той нормално? – продължих аз, като отстъпвах в сянката, за да не може да разгледа добре лицето ми.

– Да, той току-що замина. Не видя ли колата?

– Трябва да съм я изпуснал. Извадих табакерата си и запалих цигара. – Е, ще трябва да се обадя в санаториума и да им кажа, че е тръгнал. Мисис Дестър не им се обади, нали?

– Не я чух.

– Виж какво, лягай си, ако искаш. Аз ще позвъня от апартамента над гаража.

– Мисис Дестър каза, че няма да се върне преди един часа – отвърна Мариан. – Няма ли да останеш още малко с мене, Глин? Искам да поговоря с тебе.

Точно от това се страхувах.

– Не точно тази вечер, миличко. Трябва да оправя колата. Веднага след като говоря със санаториума, се връщам там, където я оставих.

– Аз мога да дойда с тебе, Глин. Не искам да оставам тук сама.

Усетих как струйчица пот потече по лицето ми.

– По-добре да не идваш. Тя не би искала къщата да остане празна. Остани тук, миличко. Няма смисъл да идваш ...

Опитах се да не преигравам, но сигурно го направих, защото в очите и се промъкна тревога.

– Глин, какво има? Защо изглеждаш така? Случило ли се е нещо?

Паниката, която едва съдържах, се изля в раздражение.

– Боже господи! Опитвах се да подкарам тая проклетата кола! – чувствах, че крещя аз, но не можех да контролирам гласа си. – Трябва да се върна и да я задвижа, трябваше да съм тук, когато Дестър замина и ти ме питаш дали се е случило нещо! Слушай, легни си и ме остави да се оправя с това.

Тя отстъпи и аз видях, че моята разгорещеност я беше уплашила и наранила.

– Да, разбира се.

Мариан се обърна и бързо се изкачи по стъпалата, а миг по-късно чух как вратата на стаята и се затвори. Аз изругах. Ако така щях да се държа, когато се появят полицията и Мадъкс, бяхме загубени.

Никой от нас не проговори, докато не се отдалечихме достатъчно от къщата. Хелън остро запита:

– Имаше ли трудности с момичето?

Аз седях до нея, излегнал се в седалката, с ниско нахлупена до очите шапка и вдигната яка на палтото от камилска вълна. Бях все още доста разстроен и по време на бързото спускане по Хил Крест Авеню си мислех за Мариан и се чудех какво ли прави и за какво си мисли.

– Всичко мина добре – излъгах аз. – Трябваше да я убеждавам, но го направих.

Хелън ме изгледа подозрително.

– Ще си имаме неприятности с нея. Защо трябваше да се правиш на

глупак?

– Млъквай! – озъбих и се аз. – Аз се оправих с нея и не карай толкова бързо. Да не искаш някое ченге да тръгне след нас?

Тя намали.

– Тя може да ни обърка работите, Глин. Може би ще трябва да направим нещо с нея.

– Казах ти, че се оправих с нея. Тя ме обича. Няма да ме предаде.

– Не мисля за тебе. Мисля за себе си. Тя не ме обича. Струва ми се, тя не вярва, че Ърл е бил някога в тази стая.

Усетих как някакво хладно, призрачно чувство премина през мене.

– Ти си откачена! Тя щеше да ми каже, ако мисли така.

– Каза ли ти?

– Разбира се, че не!

Тя отново ме изгледа. Видях блясъка в очите и на светлината от арматурното табло.

– Сгреших с нея, сигурна съм.

– Трябваше да я наемем. Сега млъкни, чуваш ли? Трябва да помисля за някои неща.

Шосето беше почти празно. От време на време изпреварвахме някоя огромна цистерна или камион, каращ портокали за Сан Франциско. Срегнахме само пет-шест леки автомобили и те излизаха от града и се насочваха към Лос Анджелис.

Изведнъж Хелън каза:

– Зад нас има едно пътно ченге.

Това наистина ме уплаши. Сърцето ми започна да прескача и по цялото ми тяло изби пот. Погледнах бързо през рамо към задния прозорец на колата.

Тя беше права.

На не повече от трийсетина метра зад нас се виждаха жълтата светлина на мощния мотоциклетен фар и очертанията на плоската полицейска фуражка.

– Намали малко и го остави да ни изпревари – дрезгаво продумах аз.

Хелън намали до трийсет и пет мили в час, но ченгето беше залепнало за нас.

– Какво ли иска? – запитах аз, като се опитвах да контролирам надигащата се паника.

– Сигурно патрулира. – Тя звучеше така спокойно, както някой евангелист по време на следобеден чай.

– Ще познае колата. Трябва да се измъкнем. Трябва да завием след около миля. Не трябва да види, че правим това. Спри и го пропусни!

– Не можем да спрем. Може да ни запита какво правим тук и да ни разгледа внимателно.

– Трябва да се измъкнем! Не разбираш ли, че това е мястото, където сме попаднали на засада. Ако караме още половин миля, сме загубени!

Тя погледна в страничното огледало.

– Той приближава сега – каза Хелън и леко намали. Лъчът на фара му ослепително блясна в огледалото. Ченгето се изравни с нас. Аз се сниших още в седалката, когато той премина покрай колата.

– Изгледа те – отбеляза меко Хелън. – Сигурно познава колата.

Полицаят вече беше пред нас. Изведнъж той даде газ като че ли си спомни за уговорена среща и задната му светлина се изгуби в тъмнината.

– Ще си спомни за нас – изрекох аз и погледнах през рамо към празен път.

– Това е мястото, където се предполага, че колата на похитителите ни е изпреварила. Ще си спомни, че по шосето не е имало никакво движение.

– Какво ще правим сега?

Гласът и звучеше остро като че ли ставаше неспокойна.

– Трябва да променим плана. Ще трябва да им кажеш, че похитителите са излезли от пътя, който води към лесничейството, блокирали са шосето и са те принудили да спреш. Това ще звучи правдоподобно.

– Да.

– Не забравяй. Те са излезли внезапно от скрития път, който води към лесничейството, и ти си била принудена да спреш бързо, за да избегнеш сблъскване. Разбра ли?

– Да.

– Виждаш ли отбивката? Намали.

Погледнах през рамо. Зад нас нямаше и следа от светлини. Все пак имахме някакъв късмет.

– О'кей, сега завий.

Тя изви с ролса по черния път. Аз се наведох да изключа светлините и да запаля аварийното осветление. След пет минути стигнахме до вратата от бодлива тел.

Хелън спря и аз излязох, отворих вратата и и магнах с ръка да влезе. След това затворих вратата и тръгнах успоредно с бавно движещата се кола, насочвайки я към една от бараките. Тя спря пред нея, изключи

аварийното осветление и излезе.

На хълма беше тъмно, спокойно и тихо като в гробище. Почувствах хладния полъх на вятъра по изпотеното си лице. Сърцето ми беше учестено и леко ми се гадеше.

Извадих малко фенерче от джоба си и отидох до вратата на барака-та. Бутнах я, но беше заключена.

– Почакай тук – казах аз и като достигнах до един от прозорците, счупих стъклото с дръжката на фенерчето, пресегнах се вътре и вдигнах резето. Отворих прозореца, покачих се през него и влязох в малка стая, обзаведена с бюро, картотечен шкаф и един стол. Излязох в коридора, ослушах се за момент и отидох до външната врата. Трябваша ми само няколко минути, за да развия винтовете на ключалката и да я сваля. След това отворих вратата.

– Влизай – подканих аз Хелън.

Тя ме последва до една врата в дъното на коридора. Отворих вратата и осветих тъмнината с лъча на фенерчето. Видях, че стаята е голяма. В средата и имаше маса и четири-пет дървени щайги, наредени до стената.

– Това ще свърши работа – казах аз. – По-добре да не светваме лампата. Може да се види от шосето.

Хелън застана близо до мене и се огледа наоколо. Чувах лекото и, забързано дишане.

Около една от щайгите имаше тънка връв. Извадих джобното си ножче, отрязях част от нея и разделих отрязаната част на две къси парчета. Поставих фенерчето върху една щайга, като насочих лъча към Хелън. Тя ме наблюдаваше. Лицето и беше бледо и напрегнато, но не изглеждаше уплашена.

– Всичко ще бъде наред – успокоих я аз. – Работниците ще дойдат рано. Няма да чакаш повече от шест часа, преди да те открият. Знаеш си ролята. Ще бъдеш толкова разстроена и истерична, че няма да узнаят много от тебе. Със сигурност ще повикат ченгетата.

– Знам какъв е планът – отвърна отсечено Хелън. – Не ме е страх.

Аз поставих двете парчета връв на масата. Сърцето ми се блъскаше в гърдите.

– Това е, отсега нататък няма връщане назад. След като те открият, ще бъдем потънали до гуша в цялата история. Да продължаваме ли?

Тя ме изгледа.

– Ти искаш ли все още да продължим?

Исках ли, поколебах се аз. Помислих си за всичките тия пари.

Помислих си за пътуването до Рим с Мариан.

– Да.

– Тогава да не губим време.

Тя кръстоса китките на ръцете си и ги протегна към мене. Не я бях предупредил какво възнамерявах да направя. Това беше една малка подробност, за която Хелън не знаеше. Не исках да го правя, но знаех, че трябва. Инсценировката трябваше да изглежда убедително. Дръпнах се малко на една страна като че ли се готвех да взема парчетата връв от масата. Свих дясната си ръка в юмрук, нагласих се по-удобно и и халосах един в ченето.

Не виждах добре, а и бях нервен. Вместо да я ударя точно там, където възнамерявах, юмрукът ми глухо изтупа по скулата и малко под дясното и око. Тя падна като отсечена с брадва, но не загуби съзнание, както си мислех аз. Хелън нададе тънък задавен писък и се претърколи по прашния под. Бялата и шапка падна, а полата и се вдигна над коленете. Почувствах как потта се стича по гърба ми, а дъхът излизаше от устата ми като свистене на пара.

– Дявол проклет! – изкрещя Хелън срещу мене.

Тя лежеше на пода, напълно осветена от джобното фенерче. Когато застана на четири крака и с оголени зъби, приличаше на дива котка.

Не мисля, че съм бил по-уплашен някога. Имах чувството, че тя ще ме убие. Изчаках, докато започна да се надига, пристъпих, отблъснах ръцете и с лявата си ръка и и стоварих един десен прав в ченето, като вложих цялата си сила в удара.

Главата и се отметна рязко назад и тя се строполи по дължината на масата, като я блъсна към стената. Остана да лежи на една страна с разрачени крака и ръце над главата.

Застанах над нея запъхтян, а сърцето ми се блъскаше така бясно, че едва дишах. После се наведох, мушнах пръсти под яката на роклята и и я разкъсах до кръста. Претърколих я по лице, издърпах ръцете зад гърба и и завързах китките и. През цялото време бях с ръкавици и не беше лесно да стягам възлите, но не си свалих ръкавиците. Завързах глезените и, прегледах чантата и, извадих коприненото шалче, което и бях казал да вземе, и завързах здраво устата и.

Хелън дишаше тежко, със затворени очи и отпуснато лице. Изглеждаше достатъчно убедителна. Под дясното и око вече се забелязваше грозно червено петно. Имаше друга синина върху челостта и. Разпраната и рокля беше прашна и измачкана. При падането си беше скъсала найлоновите чорапи и две дупки зееха на коленете и. Свалих едната и

обувка.

Така картината изглеждаше завършена. Трябваше да бъде някое съвсем подозрително ченге, за да си помисли, че Хелън е организирала отвлечането на съпруга си. Тя изглеждаше така както исках; жена, която е била малтретирана от двама отвратителни главорези. Изпразних съдържанието на портмонето и върху пода. Имаше около трийсетина долара на дребни банкноти и аз ги сложих в джоба си, като оставих другите неща.

Времето летеше. Не исках да я оставя да дойде в съзнание на тъмно, но се налагаше. Макар че я бях ударил по-силно, отколкото възнамерявах, не мислех, че ще остане в това състояние повече от няколко минути.

Взех фенерчето и излязох бързо от стаята, като затворих вратата след себе си. Преминах по коридора, затворих външната врата и изтичах до ролса. Сложих палтото от камилска вълна и шапката в куфара, където вече се намираха обувките и костюмът на Дестър. Захвърлих куфара в багажника на колата и извадих от джоба си чифт изкуствени мустаци, които можеха да се купят от всяко магазинче за играчки. Залепих ги на горната си устна и извадих едно карирано кепе от джоба на панталоните си. Сложих го на главата си и го нахлуших ниско над очите. Огледах се в страничното огледало и се запътих към шосето.

Към един и двайсет преминах през вратата на Дестъровата резиденция и паркирах буика извън гаража. Погледнах към къщата. Една самотна светлина се виждаше от стаята на Мариан. Излязох от буика и се качих в моя апартамент. Измих лицето и ръцете си и си налях една голяма доза уиски. Чувствах се много зле, разтреперан и уплашен, но бях голям късметлия. На връщане към Холивуд се разминах само с две коли, но и двете се движеха бързо. Бях зарязал ролса в една странична уличка недалеч от буика и никои не ме видя, че излизам от колата. Занесох куфара до една автогара и го оставих на гардероб. Мъжът, който ми даде квитанцията, беше сънлив и едва ме погледна. Той небрежно метна куфара на една етажерка заедно с дюзина други и докато се върне, аз бях вече почти излязъл. Накъсах квитанцията на парчета и ги хвърлих.

На път за буика пузнах карираното кепе в една кофа за боклук, а мустациите в една канализационна решетка.

Пазачът на паркинга си беше отишъл къщи и паркингът беше пуст. Имаше само три коли освен буика и никои не ме видя, когато го откарах.

Почувствах се по-добре след едно питие и още по-добре след

второто. Седнах в един фотьойл и зачаках. Докато чаках си помислих за Хелън и си я представих в бараката с парчетата връв, впити в китките и глезените и, а лицето и изкривено от ужасна болка. Почувствах се като най-долен мръсник. Може би не трябваше да я удриям. Можех само да я пораздърпам без да я цапардосвам по този начин. Знаех обаче, че трябваше да изглежда убедително. Сигурен бях, че когато се оправи, ще се съгласи, че съм постъпил правилно, но въпреки това се тревожех.

Седях и се потих до два и половина. Тъкмо станах от фотьойла, за да отида до къщата, и телефонът иззвъня. Звукът ме накара да подскоча почти до тавана. Останах дълго време с поглед, вперен в телефона, сърцето ми тупаше глухо, а кожата ми беше покрита с лепкава пот. Отидох до него и вдигнах слушалката.

– Глин?

Познах гласа на Мариан.

– Да, аз съм, тъкмо идвах.

– Безпокоя се. Мисис Дестър още не се е върнала.

– Знам. Бях задрямал, след това се събудих и отидох да видя дали ролса е в гаража. Идвам ей сега.

Затворих телефона, опънах още една глътка скоч и тръгнах към къщата.

Мариан ме чакаше по халат в дневната.

– Мислиш ли, че се е случило някакво произшествие?

– Едва ли. Може би е останала да преспи в санаториума.

– Но тя каза, че ще се върне.

– Може да е променила решението си.

Мариан се разхождаше неспокойно из стаята. Опитах се да изгледам естествено и отидох до бара да си взема цигара.

– Не смяташ ли, че трябва да се обадиш до санаториума, Глин? Може да се е случило нещо с мистър Дестър. Той беше много болен.

– Ти видя ли го?

Сърцето ми заби отново. Внимавах да не гледам към нея, докато си палех цигарата.

– Да, видях го. Моля ти се, обади се в санаториума. Имам чувството, че нещо не е наред.

– О'кей.

Набрах номера и се свързах с дежурния, който ми каза, че макар да са очаквали Дестър, той не се е появил. Благодарих му и поставих обратно слушалката.

– Не са ли пристигнали? – запита Мариан с тревога в очите.

– Не. Или са имали някаква повреда, или пък нещо им се е случило.

– Какво ще правиш?

– Трудно е да се каже. Не знам какво да правя. Предполага се, че Дестър е в Ню Йорк. Ако се разчуе, че е заминал в санаториум, кредиторите му ще нахлуят. Той дължи хиляди.

– Трябва да се обадиш на полицията. Те може да знаят нещо.

– Щяхме да чуем, ако знаеха.

– Може да лежат някъде на пътя. Трябва да повикаш полицията, Глин.

– Сигурно ще се появи някой проклет журналист, който ще раздуха историята.

– Трябва да им се обадиш! Не можеш да не направиш нещо!

– Добре де, май наистина изглежда сериозно. Отидох до телефона, набрах номера на полицейското управление и изчаках, докато ме свържат. В стомаха ми се беше свила тежка, студена топка. Нямах връщане назад. Намесеха ли се веднъж ченгетата, те щяха да останат до края.

Суров глас, който звучеше като шепя чакъл, захвърлена срещу бетонна стена, изляя в ухото ми:

– Полицейско управление. Какво има?

Помислих си, че отсега нататък щях да чувам подобни гласове: подозрителни лаещи гласове, които щяха да се ровят и да крещят срещу мене. Оттук нататък бях вътре в играта. Не можех да се измъкна или да променя решението си. Щях да имам за противници тайфа корави полицаи със сурови очи и Мадъкс в допълнение. Поех си дълбоко въздух и започнах да говоря.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Дестър можеше да е пияница и пропаднал във филмовия бизнес, но аз бързо открих, че в очите на полицията все още беше важна клечка.

Когато съобщих, че Дестър и съпругата му липсват от няколко часа, очаквах дежурния сержант да обещае, че ще разпита из болниците за автомобилните произшествия и ще ми се обади, ако е чул нещо. Вместо това той ме хвърли в дълбоко безпокойство, като каза, че веднага ще изпрати някого.

– По-добре се облечи – посъветвах аз Мариан. – Ще имаме гости. Няма информация за произшествие. Акълът ми не побира какво се е случило с тях.

Разтревожена и леко уплашена, Мариан излезе от дневната. Аз намерих телефонния номер на Едуин Бърнет в указателя и позвъних у тях. След доста време го изкарах от леглото и му съобщих новината. Той прозвуча много изненадано.

– Казвате, че полицията ще дойде?

– Точно така. Мислех си, че може би ще искате да сте тук.

Той обаче се запъна. Беше след три часа и предполагам, че не му се пътуваше по това време сутринта.

– Вие ще се оправите, нали, Неш? Звъннете ми към десет в офиса, за да ми кажете какво е станало. – Той ми даде номера. – Може пък само да са получили повреда в колата. Ако пресата се добере до вас, не им казвайте нищо.

– По-лесно е да се каже, отколко да се направи, мистър Бърнет – отвърнах аз.

– Знам, но трябва да внимавате да не поставите мисис Дъстър в неудобно положение.

Внезапно чух вой на приближаваша се сирена и звукът и смръзна кръвта в жилите ми.

– Мисля, че полицаите пристигат. Ще ви се обадя в десет – обещах аз и затворих телефона.

Пресякох преддверието и отворих входната врата тъкмо когато полицейската кола спря пред входа.

От нея излязоха двама души в цивилни дрехи. Те се изкачиха по стъпалата и аз се дръпнах, за да могат да влязат.

Единият от тях беше нисък и дебел мъж с червеникава коса и

огнено лице, осеяно с лунички. Отиваше към четирийсет и пет. Очите му бяха бледосини и приличаха на капка замръзнала вода. Другият детектив беше по-висок и по-млад, мургав, с изсечено лице и настойчиво вързащи се очи.

– Лейтенант Бромюич – представи се дебелият детектив като мушна палец в гърдите си.

– Сержант Луис – махна той в посока на по-младия мъж. – Вие кой сте?

– Аз съм Глин Неш – гласът ми звучеше малко дрезгаво. – Аз съм майордомът на мистър Дестър.

Бромюич присви очи.

– Майор кой?

– Аз се грижа за личните работи на мистър Дестър, карам колата му, помагам му да се облича, от този сорт.

Бромюич ме изгледа с подозрение, след което премина край мене и влезе в дневната. Луис остана в преддверието. Аз последвах Бромюич, който седна в един фотьойл, бутна плоската си шапка на тила и се огледа наоколо с лека гримаса на червендалестото си лице.

– Как живеят богатите – измърмори той като че на себе си. Измъкна един бележник, разтвори го на празна страница, извади парченце молив и вперил поглед в мен. – Казвай сега. В колко часа тръгнаха?

Аз му казах. Продължих да му казвам къде отиваха, как съм отсъствал и съм се върнал малко след като са тръгнали, как съм отишъл при буика, за да го оправя, и как съм пристигнал и седнал да чакам мисис Дестър. Обясних, че съм задрямал и Мариан ме е събудила по телефона. Веднага след като съм разбрал колко е часът и че мисис Дестър не се е върнала, а мистър Дестър не е пристигнал в санаториума, съм се обадил в полицията.

Бромюич седеше и ме слушаше с непроницаемо лице.

Не направи опит да запише нещо в бележника си.

– Къде е момичето? – запита той, като свърших.

– Имате предвид мис Темпъл?

– Че кого другото?

– Тя ще слезе след момент. Облича се.

Бромюич кръстоса дебелиите си крака.

– Тоя приятел Дестър трябва да е в Ню Йорк, нали? Четох някъде, че е в телевизията или нещо подобно.

Аз му обясних всичко. Казах му, че нямам идея откъде са тръгнали слуховете, но че Дестър е много болен и доколкото знам, няма да

започва работа в телевизията.

– Той е пияница, нали? – запитва Бромуйч.

– Може да го наречете така.

– Как е финансово?

– Дължи пари.

– Много ли?

Аз се поколебах.

– Хайде, хайде – настоя Бромуйч. – Не се прави на свенлив.

– Около двайсет хиляди. Детективът направи гримаса.

– Тоя богаташ... – не довърши той и продължи. – Взеха ли някакъв багаж?

– Мистър Дестър имаше куфар.

– Виждал съм ролса. Тая кола трябва да струва бая нещо.

– Предполагам.

– Мисис Дестър взе ли нещо със себе си? Почти се обърках с този въпрос.

– Не знам. Зная, че мистър Дестър взе куфар със себе си, защото аз го наредих.

Точно в този момент влезе Мариан.

Бромуйч извъртя островърхата си глава и се вторачи в нея.

– Това е мис Темпъл – казах аз. – А това е лейтенант Бромуйч.

Той махна с ръка на Мариан и и посочи един стол. Не си направи труда да стане.

– Мисис Дестър взе ли някакъв багаж със себе си? – запитва той.

Мариан изглеждаше учудена.

– О, не. Мистър Дестър имаше куфар, но мисис Дестър...

– Добре, добре – отговаряйте само на въпросите.

Той поиска от нея да опише какво се е случило, когато е видяла Хелън и аз да напускаме къщата. Беше малко зловещо да слушам описанието и.

– Мисис Дестър имаше някакви затруднения с него – каза Мариан. – Той събори и счупи нещо. Изглеждаше много слаб. Искаше да се изгаси лампата в преддверието, защото го болели очите. Слезе много бавно по стъпалата и се опираше на ръката и.

– С какво беше облечен? – запитва Бромуйч с отегчен, монотонен глас.

– Носеше тъмнокафява широкопола шапка, палто от камилска вълна, тъмносиви панталони и чернокафяви кожени обувки – изреди бързо Мариан.

Бромуич вдигна очи.

– Сигурна ли сте?

– Да.

– Ама вие имате доста остър поглед, нали?

– Бях любопитна. Не го бях виждала. Доста бавно прекоси преддверието.

– От колко време сте тук?

– Точно от една седмица.

– И това беше първият път, когато го видяхте?

– Да.

Почувствах, че дланите ми се изпотиха. Щеше ли да спомене за предположението си, че той не е бил в стаята си през цялото време?

– Значи той цяла седмица стоя в стаята си?

– Мистър Дестър лежеше в леглото – намесих се аз. – Той беше много зле и спеше повечето време.

Бромуич изви островърхата си глава и ме изгледа втренчено.

– Кой беше неговият лекар?

Сърцето ми леко подскочи, но успях да запазя сомообладание. Бяхме пропуснали тази подробност с Хелън.

– Той отказа да викаме лекар.

– Кой му предложи да отиде в санаториум?

– Мисис Дестър. Той се съгласи с радост.

Бромуич се обърна отново към Мариан.

– Значи цяла седмица не видяхте Дестър? За първи сте го видели, когато тръгна за санаториума, така ли?

– Да.

Детективът се замисли за момент, който ми се стори цяла вечност, и после запита как е била облечена мисис Дестър. Този път си водеше бележки.

– Имаха ли какъкви пари под ръка вкъщи? – запита ме той, когато спря да пише.

– Не повече от двеста-триста долара.

– Знаеш ли колко беше банковата сметка на мистър Дестър?

– Около три-четири хиляди.

– Мисис Дестър имаше ли сметка?

– Не ми е известно.

Той се почеса по лицето, докато се взираше с празен поглед пред себе си. След това погледна към Мариан и внезапно изтърси такъв въпрос, че дъхът ми спря.

– Бихте ли казали от начина, по който вървеше към колата, че наистина е болен или само се преструва на такъв?

Мариан изглеждаше учудена.

– Той, той беше много немошен. Изглеждаше като че е бил на легло известно време и се държеше много несигурно на краката си.

– Да, но това е лесно да се имитира. Как изглеждаше?

– Не видях лицето му. Шапката му беше нахлупена до очите и яката му беше вдигната.

Усетих как струйка пот се стича по врата ми, но не посмях да я изтрия.

– Хей, Луис – провикна се Бромуч, като повиши глас.

Другият детектив дойде до вратата.

– Заведете го до стаята на Дестър – каза Бромуч на Мариан. – Нека да разгледа и стаята на мисис Дестър. Той изгледа Луис.

– Провери какви дрехи или лични вещи са взети. Искам да зная дали са се чупили.

Луис кимна и последва Мариан по стъпалата. Бромуч се обърна към мене.

– Няма съобщение за произшествие през последните осем часа – каза той, – така че се изключва сблъскване. Ако имаха повреда, досега щяхме да разберем. Според мене е изчезнал, защото не може да плати дълговете си.

– Не мога да си представя, че е направил това – усъмних се аз. – Беше много болен. Освен това е добре познат. Не може да отиде някъде и да остане неизвестен.

– Тя може да го е убедила – каза Бромуч. – Ако не са се чупили, къде са изчезнали? Някакви предположения?

Нямаше да се хвана в капана.

– Мисля, че се е случило някакво произшествие.

– Е, няма такава. Други предположения?

– Не, освен ако не му е прилошало по пътя и не са спрели някъде, където няма телефон.

Той ме изгледа с отвращение и присви дебелиите си рамене. Поседяхме мълчаливо няколко минути и после чухме Луис и Мариан да слизат по стъпалата. Бромуч се надигна тежко от фотьойла и влезе в предверието.

Луис поклати глава.

– Изглежда нищо не липсва. Тя има куп дрехи и бижута там горе. С положителност са си събрали багажа и са офейкали.

Бромуич се почеса по носа. Не изглеждаше убеден.

– Е, хубаво. Ще уведомя всички патрули да ги потърсят – каза ми той. Ако чуя нещо, ще ти се обадя. Ако ти чуеш нещо, ми звъни, о'кей?

Докато отиваше към входната врата, той се спря, изгледа Мариан и после мене.

– Ти спиш ли в тая дупка?

– Аз имам апартамент над гаража.

Той отново погледна към Мариан, след това повдигна рамене, махна с глава на Луис и слезе по стъпалата до колата.

Не трябваше да съм ясновидец, за да разбера какво се върти в главата му. Беше предвидливо от моя страна да се върна в апартаментата над гаража. Тези ченгета навсякъде търсят секс.

Не спях много тази нощ. Не ми се слушаха теориите на Мариан, за това и казах да си легне. Върнах се в апартаментата, излегнах се на леглото и задряхах. Накрая се унесох в лек сън към седем часа и се пробудих стреснато малко след осем и половина. Спуснах крака от леглото и отидох в банята да взема душ. Чудех се защо Бромуич не се обади, че Хелън е намерена. Работниците в едно лесничейство започват рано работа и Хелън трябваше да е открита досега.

Подозираше ли ме дебелият детектив? Дали проверяваше версията на Хелън, преди да ме види?

Почувствах се доста неспокоен и ръцете ми трепереха, като се обличах. Вече нямаше измъкване, казах си аз. Опитах се да си вдъхна кураж с мисълта, че наградата от три четвърти милион си струваше напрежението и чакането. След два-три месеца, си казах, всичко ще бъде минало и аз ще се отправя за Рим с Мариан.

Внезапно телефонът извънтя. Ето го, помислих си аз, а сърцето ми започна да блъска. Беше само Мариан, която искаше да ми каже, че е направила кафе и дали искам да пийна едно.

– Ей сега идвам – отвърнах аз и затворих. Докато стигна до къщата, стана малко след девет.

Не исках кафето, което Мариан беше направила, но се насилих да го изпия.

– Не е ли по-добре да се обадиш на полицията и да ги попиташ дали имат някакви новини? – запита Мариан след известно време.

Бяхме обсъждали до безкрайност какво може да се е случило с мистър и мисис Дестър и не бяхме стигнали до никакво заключение. Часът беше десет без двайсет. Аз продължавах да се питам защо не се обаждат, за да кажат, че Хелън е намерена. Нищо друго не можех да направя,

за да остана спокоен. Дали нервите на Хелън не бяха издържали и тя се беше издала, а и мене заедно с нея?

– Да, предполагам, че е по-добре да звънна. Обещах да се обадя на мистър Бърнет в десет часа. – Отидох до телефона, свързах се с полицейското управление и помолих да говоря с лейтенант Бромюич.

Казаха ми, че е излязъл и сержант Луис е с него.

– Има ли някой, който може да ми даде информация за мистър и мисис Дестър?

Сержантът, който ми отговори по телефона, отвърна, че няма никаква информация. Лейтенант Бромюич щял да се свърже с мене, когато се върне.

Може би в момента бяха в лесничейството, помислих си аз, докато затварях телефона. Реших, че Хелън е била намерена около осем часа. Сигурно имаше какъвто закъснение, преди да се уведоми полицията. Освен това на Бромюич и Луис им трябваше известно време, преди да се доберат дотам. Вероятно щяха да пристигнат към девет и половина. Щяха да изслушат показанията на Хелън и да направят проверка. Не можех да очаквам, че ще се обадят преди единайсет часа.

– Никой нищо не знае – споделих аз с Мариан.

– Възможно е, нали?

Това ме извади от равновесие. Исках полицията да научи за отвличането от Хелън и никой друг. След това си спомних, че сигурно слушат Хелън в момента и се успокоих.

– Възможно е, но не трябва да правим прибързани заключения. Това е работа на полицията. Виж какво, продължавай да си работиш и да се държиш като че мисис Дестър е все още тук. Трябва да се обадя на Бърнет.

– Не искам да оставам тук, Глин – промълви Мариан. – Атмосферата в тази къща ме плаши. Не искам да оставам сама.

– Разбирам те, но не можем още да напуснем. Полицията ще иска да говори отново с теб. Мисис Дестър може да се нуждае от помощта ти. Ще изчакаш, докато ги намерят, нали? Ще ти кажа какво ще направим. Аз ще се настая в твоята стая, а ти ще се преместиш в моята. Нямах нищо против да си сама в апартамента над гаража, нали?

– Предпочитам.

– О'кей, опаковай си багажа и аз ще го пренеса. Можеш да ми помогнеш да си прехвърля моите вещи. Започвай, докато се обадя на Бърнет. Исках да излезе от дневната. Когато Мариан излезе, аз позвъних на Бърнет и му казах, че няма новини. Той отвърна, че ще се свърже с

шефа на полицията, който бил негов приятел, и ще помоли за някакви действия.

– Пресата добра ли се до теб?

– Не още.

– Ако дойдат, прати ги при мене. Аз ще се оправям с тях.

Това беше известно облекчение. Казах му, че ще го направя и затворих телефона.

Докато отивах към стълбището, за да предупредя Мариан да не говори с журналистите, ако те пристигнат, чух, че една кола спира пред входа. Отидох до вратата.

Бромуич и Луис излизаха от колата.

Устата ми внезапно пресъхна. Защо не бяха довели Хелън със себе си? Дали я бяха арестували? Успях да запазя спокоен израз на лицето си. Насилих се някак си да вървя спокойно и да не дам воля на импулса си да се обърна и да офейкам от къщата.

Те се изкачиха по стъпалата. Бромуич изглеждаше уморен като че ли не беше спал цяла нощ. Той ми кимна, влезе в дневната и седна. Луис остана навън в преддверието.

– Това е абсолютна загадка – забеляза Бромуич, като протегна късите си дебели крака и се вгледа в мене. – Тия двамата играят накаква игра и проклет да бъде, ако мога да разбера каква е тя.

– Какво искате да кажете? – гласът ми звучеше неестествено.

– Открихме ролса. Зарязан е на Девета Уест стрит.

Той си е взел куфара. Няма и следа от тях.

Няма и следа от тях!

Това означаваше, че работниците от лесничеството не са съобщили за намирането на Хелън. Отидох до бара за цигара, защото не исках да види лицето ми. Възможно ли беше бараката, в която бях оставил Хелън, да не е често използвана? Дали тя все още лежеше на пода с вързани ръце и крака, очаквайки някой да я открие? Почувствах как при тази мисъл по лицето ми изби пот. Не беше възможно. В бараката имаше канцеларии. Трябваше само да заблъска с крака по пода, за да привлече внимание. Дали не беше загубила самообладание и помолила който я е намерил да не се обажда в полицията? Ако беше така, къде се намираще тя тогава?

– Били са видени от един пътен полицаи към десет и половина – извади ме от размишленията Бромуич – на шосе 101 в посока към санаториума. Той изпреварил колата, която се движела бавно. Мисис Дестър била на кормилото, а Дестър – до нея. По някаква причина са обърнали

назад и са се върнали в Холивуд, зарязали са колата и са духнали. Струва ми се, че бягат от кредиторите.

Чух гласът си да казва:

– Но Дестър беше болен човек. Той не може да е стигнал далеко пеша. Ако е взел автобус или влак, щяха да го разпознаят.

– В момента проверяваме влакове и автогари – съобщи Бромуйч. Извади една пура и запали.

– Чудя се колко болен е бил тоя приятел? Ти посещаваше ли го, докато си лежеше в леглото?

– Ама, разбира се. Тоест надниквах от време на време. Той обикновено спеше.

Бромуйч ме изгледа остро, намръщи се и се намести във фотьойла.

– Е, може да се е преструвал, че е по-зле отколкото е в действителност, ако е планирал бягство.

– Мис Темпъл предположи преди малко, че са били отвлечени – казах аз. Знаех, че е опасно да повдигам този въпрос. По-добре щеше да е, ако изчакам да намерят Хелън, но всичките тези приказки за бягството на Дестър от неговите кредитори трябваше да се проверят.

Бромуйч присви очи.

– Отвлечени? Какво я кара да си мисли така?

– Ами и двамата изчезнаха...

– Няма бележка за откуп.

Видях, че идеята не му харесва. Той се изправи и започна да се разхожда наоколо.

– Едуин Бърнет, адвокатът на мистър Дестър има разговор с шефа на полицията – казах аз. – Ще поиска да се предприемат действия.

Бромуйч се спря така внезапно като че ли се блъсна в тухлена стена.

– Разговор с шефа ли?

– Да. Очевидно са приятели.

– Дявол да го вземе. Значи ще бъде един от онези специални случаи! Слушай, кажи на момичето да си затваря устата за отвличането. Ако пресата се докопа до тази идея... – той прекъсна, като пукаше с пръсти. – Голям късмет имам, че Бърнет е приятел на шефа. Ще се изпотрепя от тичане. Отсега разбирам.

Детективът започна отново да снове напред-назад. Спря, за да ме изгледа. Дестър има ли някакви роднини или приятели, които да посети?

– Няма роднини, а за приятели не знам.

– Може да е това, знаеш ли? Може да си е променил решението за санаториума... – Той прекъсна и изруга през зъби. – Не, колата е налице. Защо, по дяволите, е зарязал колата?

Обърна се и започна отново да крачи нагоре-надолу.

– Да-а-а, може и да е отвличане. Колата сочи към такова заключение. По-добре да се обадя на шефа, преди да нададе вой за мене.

Той излезе от дневната и кимна рязко с глава на Луис, който мина покрай него. Двамата забързаха към колата, влязоха вътре и отпрашиха.

Отидох до бара и си сипах един скоч. Къде беше Хелън? Какво и се беше случило? Целият план зависеше от нея. Помислих си за Дестър, който лежеше във фризера. Ако Хелън не се появеше скоро, трябваше сам да го измъкна от там. Само при мисълта за това ми се доповръща.

Бях току-що изпил питието си и си забърквах друго, когато пристигнаха двама журналисти. Едва се отървах от тях. Не проявих интерес да говорят с Бърнет. Имаха информация от първа ръка, но аз не ги пунах в къщата, като им казах, че имам нареждане да отправям всички запитвания към Бърнет. Накрая си тръгнаха. Не бяха минали и десет минути, когато се изтърсиха други четирима в комплект с фотограф. Изгних ги след известна борба, но не преди фотографът да ме снима.

Стана след дванайсет часа, а все още нямаше вест от Хелън. Вече не ме съдржаше на едно място и когато Мариан слезе и ме помоли да занеса куфарите и в апартамента над гаража, това беше единствената любезност, която можех да проявя към нея.

Тя ми предложи обяд, но аз и казах, че трябва да изляза. Взех буика и се запътих към шосе 101, но не стигнах далеко. Осъзнах, че ако ме видят, означаваше да се издам напълно. Трябваше да оставя полицията да намери Хелън. Не посмях сам да я потърся. Подкарах към офиса на Бърнет с надежда да получа някакви новини от него, но ми казах, че е в съда.

Върнах се в къщата. Все още нямаше вест от Хелън. Имаше три обяснения за нейното мълчание: полицията я задържах, в очакване да направя погрешен ход, още не беше намерена или пък беше загубила самообладание, беше се освободила и офейкала, оставяйки ме да опера пешкира.

Реших да отида по тъмно в лесничейството. Трябваше да разбера дали е още там.

Вечерните вестници публикуваха под тлъсти заглавия изчезването на Дестър. Имаше моя снимка на първата страница на „Холивуд Монитор“, когато разговарях с репортерите. Заглавието под снимката

съобщаваше: „Глин Неш, личният секретар на Дестър, пречи на опитите на репортерите да разберат истината за изчезването на Дестър.“

Нищо не споменаваха за дълговете на Дестър. Шефът на полицията в интервю с пресата казваше, че има вероятност Дестър да е отвлечен, макар че все още не е получено писмо за откуп. Той потвърди, че организира усилено търсене на изчезналото семейство.

И все пак, въпреки цялата тази вестникарска шумотевица, все още нямаше вест от Хелън.

Към седем часа Бърнет се обади по телефона.

– Ще дойдем в къщата утре сутринта към единайсет, Неш – каза той. – Изглежда са отвлечени и трябва да поговорим с теб и мис Темпъл. Искам да прегледам документите на мистър Дестър. Можеш да ми приготвиш всичко. Ако имаш списък на това, което дължи... Казах му, че ще му приготвя всичко.

– Значи има новини? – запитах с трепет.

– Нищо. Много странно е. Стой близо до телефона, Неш. Могат да се обадят за откуп. Незабавно уведоми полицията и ми звъни.

Обещах му да направя това и затворих. Знаех, че няма да има обаждане за откуп. Трябваше да отида до лесничейството, но първо трябваше да се освободя от Мариан.

Седнахме в дневната, слушахме радио и разговаряхме безцелно до десет часа. Не знам как се съдържах, но в десет и половина и предложих да си легне.

– Нямам цигари. Ще взема колата и ще отида да купя една кутия на края на улицата. Няма да се бавя.

– Не искам да ти досаждам, Глин, но ме е страх да оставам тук сама. Ами ако похитителите се обадят?

– О'кей, няма да ходя тогава. Имам достатъчно до утре сутринта. Ще те изпратя до апартамента. След това ще се прибера и аз. Чувствам се пребит след безсънната нощ. Мисля, че и ти можеш да поспиш.

Отидохме до апартамента.

– Утре си отивам, Глин – каза Мариан, като влязохме в стаята. – Не мога да остана повече. Ще си намеря някъде работа и ще си наема стая.

– Бърнет ще дойде утре сутринта. Ще говорим с него. Аз също не искам да оставам. Тук ще бъдеш добре през нощта. Не ме оставяй, Мариан.

Тя се усмихна.

– Няма, но не ми е приятно тук. Атмосферата е толкова ужасна.

– Да поговорим утре за това. Аз я целунах и слязох по стъпалата,

прекосих гаража и излязох на алеята. За щастие не бях прибрал буика в гаража. Алеята се спускаше стръмно надолу. Отворих вратата на колата, седнах зад кормилото и освободих ръчната спирачка. Колата се затъркала надолу. Стигнах до портата и тъй като знаех, че Мариан не може да чуе шума на двигателя, завъртях ключа на стартера.

Бях убеден, че това което правя, е опасно. Можех да вляза направо в капана. Ако Хелън беше арестувана, полицията можеше да ме чака в лесничейството. Ако те ме хванеха там, нямаше да имам нужда от други доказателства, за да ме свържат с Хелън. Трябваше да поема риска. Ами ако беше офейкала, запитах се аз. Какво щях да правя? Да офейкам и аз? Единствената друга възможност беше да разкажа цялата история на полицията, да им покажа къде е Дестър и да хвърля възможно повече вина върху Хелън. Бързо избих тая мисъл от главата си. Това щеше да бъде последната възможност. Искаше ми се да не бях помислял никога за този откачен план. Проклех се, че се върнах с Дестър у тях, когато се видяхме за първи път оная нощ.

Бях нащрек за някой патрулиращ полицаи, докато карах по шосе 101, но не видях нито един.

Намалих, когато стигнах на около четвърт миля от черния път, водещ за лесничейството. Пред мене имаше едно разширение. Нямах намерение да карам по черния път, в случай че полицията ме чакаше. Щях да се промъкна пеша, без да ги предупреждавам за посещението си. С малко късмет щях да ги забележа, ако са там и да се скрия, преди да ме видят.

Стигнах до отклонението след шест-седем минути. Нямаше луна, само звезди и не виждах твърде добре накъде вървя. Движех се възможно най-безшумно и без да бързам. Придържах се към средата на пътя, а очите и ушите ми бяха отворени.

След малко повече от четвърт час стигнах до вратата на бодлива тел. Едва можех да различа очертанията и в полумрака. Беше отворена, както я бях оставил предната нощ, след като тръгнах.

Стоях неподвижно и се вирах към вратата. Какво ли означаваше това? Означаваше ли, че никой не е идвал от снощи? Или беше остроумен ход на полицията, за да приспи вниманието ми и да вляза в капана?

Сърцето ми биеше лудо, докато стоях и се ослушвах, вирайки се през вратата към неясните очертания на трите бараки. Нямаше признаци на живот, никъде не светеше и единственият звук, който чувах, бяха ударите на сърцето ми. Предпазливо се придвижих напред и накрая стигнах до бараката, в която бях оставил Хелън. Спрях пред вратата,

ослушах се и много леко бутнах с ръка вратата. Тя се отвори.

Защо не беше поправена ключалката? Беше си точно както я оставих. Означаваше ли това, че никой не е бил в бараката, или беше отново хитра маневра на полицаите, които ме чакаха някъде там в тъмното?

Трябваше да разбера. Не можех да избягам сега, макар и да исках. Извадих фенерчето си и натиснах копчето. Яркият лъч освети коридора. Вратите от двете страни бяха затворени. Тръгнах безшумно напред, ослушах се, а сърцето ми продължаваше да бие силно и учестено. Промъкнах се бавно до вратата на стаята, в която бях оставил Хелън. Вратата беше открената. Не си спомням дали я бях затворил, или оставил така.

Очакваше ли ме там вътре полицаята? Нямах кураж да бутна вратата. Стоях, гледах я, а светлината от фенерчето ми осветяваше рамката.

Запитах с прегракнал шепот:

– Има ли някой тук? Тишината, която излизаше от стаята, приличаше на нещо материално: по-лошо дори от звука на човешки глас.

Пристъпих още една крачка, протегнах трепереща ръка и докоснах панела на вратата. Тя се отвори с леко скърцане, което накара зъбите ми да затракат.

Описах кръг с лъча на фенерчето в стаята и го насочих към пода, където бях оставил Хелън.

Лъчът освети бледозелената и пола и дългите и, стройни крака в скъсани найлонови чорапи.

Стоях и я гледах, без да вярвам на очите си. Видях, че връвта все още беше около глезените и. Светлината пробяга по тялото към лицето и. Коприеното шалче все още беше здраво завързано около устата и. Очите и бяха полуотворени и се взираха не виждащо в светлината. Изглеждаше като кукла и смалена на ръст. Ужасният сивовосъчен цвят на кожата ми подсказа, че е мъртва.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Едва ли щях да узная някога колко дълго съм стоял над нея. Когато дочух шума на кола, движеща се по черния път, се съживих отново за действие. Хвърлих се към прозореца и погледнах навън.

Колата влизаше през вратата. По червената светлина, тлееща на покрива, разбрах, че е полицейска.

Останах като закован три-четири секунди, гледах през прозореца и не можех да откъсна поглед от приближаващата се кола. Когато най-сетне до парализирания ми мозък достигна мисълта, че след момент те ще бъдат тук и ще ме заловят на местопрестъплението, беше твърде късно да избягам през предния изход.

Опитах се трескаво да вдигна прозореца, но той беше заял и моите усилия не му направиха никакво впечатление. Чух входната врата да се отваря. Бях като в капан. След секунди щяха да влязат в стаята и да ме открият.

Огледах се диво наоколо за някакво скривалище. Точно до мене бяха четирите големи, дървени шайги. Застанах на ръце и колене и отдръпнах една от стената. Имах късмет. Беше празна и без капак. Обърнах я с отворената страна към стената и пролазих вътре. Имаше място колкото да се свия на кълбо. Не беше кой знае какво скривалище, но едва ли можеха да очакват, че някой се крие тук, за да претърсват стаята.

Чух един мъжки глас да казва:

– Остани в колата, Джаксън. Хайде да разгледаме тая дупка.

Сърцето ми се сви, когато познах гласа на Бромуйч. Чух, че пристъпи по коридора, натисна дръжката на една врата и влезе в офиса, където бях попаднал, когато дойдох тук за първи път.

Гласът на Луис отвърна остро:

– Виждаш ли, прозорецът е счупен.

– Това нищо не означава – отрязва Бромуйч. – Мястото е обявено за продажба от месец. Новината се е разнесла наоколо и някой нехранимайко се е вмъкнал, за да провери дали не може да открадне нещо.

– Тук е имало някой снощи – каза Луис. – Светлините на колите се виждат от шосето. Може да са ги докарали тук след отвличането, лейтенанте. Движили са се в тази посока, когато Мак Тавиш ги е изпреварил.

Бромуйч изръмжа:

– Тук няма нищо.

Чух, че излязоха, пресякоха коридора и влязоха в стаята отдясно. Бях увиснал в някакъв студен ужасяващ вакуум. Ако ме откриеха тук, щях да си помислят, че съм я убил и да ме пратят в газовата камера.

– Мисля, че си губим времето – обади се Бромуйч от съседната стая. – Все още смятам, че са офейкали. Може би е искал да ни прати по погрешна следа, като е зарязал колата. Докато работим по хипотезата за отвлечането, той вероятно е на някой кораб, пътуващ за Европа.

– Шефът не мисли така – каза Луис.

– Той си търси белята – кисело отбеляза Бромуйч, – но не трябва да се претрепва от тичане като мене. И аз щях да мисля, че е отвлечане, ако само си седях зад бюрото и раздавах тъпи заповеди.

– Все пак да проверим и последната стая – предложи Луис.

Затаих дъх, когато вратата се отвори. Лъчът от мощно фенерче заигра из стаята. Затворих очи и се притиснах към щайгата.

– Боже пресвети! – възкликна Бромуйч. Чух го как пристъпва напред.

– Това е жената на Дестър! – с възбуден глас допълни Луис. – Описанието съвпада. Студена ли е?

– Мъртва е поне от трийсет часа – каза Бромуйч. – По дяволите! Сега ще почне една история ...

– Значи са били отвлечени – продължи Луис. – Мислиш ли, че тялото на Дестър е някъде тук?

– Откъде, по дяволите, да знам? – озъби се Бромуйч. – Трябва да докарам тук момчетата. Ще видя дали телефонът в съседната стая все още работи. Ти остани тук.

Чух, че затича по коридора, докато Луис запали цигара и започна да кръстосва из стаята.

Той се спря пред една от дървените щайги и я подритна леко. Останах неподвижен, облян в пот, със затаен дъх и разтуптяно сърце.

Чухах как Бромуйч си дере гърлото по телефона. Не можах да разбера какво казва. След час, а може би и по-малко, цялото лесничество щеше да гъмжи от полиция. Ако успееш да се измъкна, трябваше да го направя, преди да пристигнат.

Луис сигурно беше натиснал ключа за осветлението, защото стаята внезапно се обля в светлина.

– Е, поне не са изключили осветлението, лейтенант – извика той.

След около пет минути Бромуйч се завърна в стаята.

– Те тръгнаха. Кажи на Джаксън да огледа другите две бараки. Дестър може да е в едната от тях.

Луис излезе. Чувах как Бромуйч се мотае из стаята и си тананика под нос. Не виждах какво прави, но всеки път, когато минаваше близо до щайгата, аз затаяхвах дъх.

– Той оглежда бараките – извести Луис, завръщайки се. Чух, че отива до Хелън. – С положителност е била в безсъзнание. Мислиш ли, че се е задушила от тоя парцал?

– Отде да знам. Съдебният лекар ще ни каже. Бромуйч седна върху щайгата, в която се криех. – Не ми е ясно защо са я оставили така завързана. Трябва да е била жива. Не биха вързали една мъртва жена, нали? Но защо са я оставили тук? Не прилича на отвлечане. Има нещо мътно в цялата история, Луис.

– Да-а – провлачи Луис. – Прилича ми на аматьорска работа. Трябва да ти кажа, че тоя приятел Неш ме тревожи. Много е мазен. Мислиш ли, че е забъркан?

– Не знам, но ще разбере. Прав си, има нещо нередно в него. Преди време работеше за Джек Соли. Ние прибирахме Соли няколко пъти, но не успяхме да го уличим в нищо, спомняш ли си? И двамата са един дол дренки.

– Точно това си мислех. Беше доста словоохотлив, когато разправяше колко болен бил Дестър. Обзалагам се, че Дестър никога не е бил болен.

Слушах всичко това и треперех от страх.

– Тя също може да е била замесена – продължи Бромуйч. – Тази връв около китките и глезените и някак не се връзва с цялата история. Изглежда ми нагласена работа.

– Въпреки това не можеш да фалшифицираш тази подутина, която има на лицето си.

– Прав си.

В коридора прозвучаха стъпки и след тях се обади един нов глас:

– Проверих другите две бараки. Няма никой и никой не е стъпвал там от известно време, лейтенант.

– О'кей, Джаксън. Навъртай се навън и ми се обади, като дойдат другите.

За известно време настъпи тишина, която беше нарушена от Бромуйч.

– Имам друга идея, която доста ми харесва. Да предположим, че Дестър я е убил и завързал така, за да инсценира отвлечане? Може да е офейкал с надеждата, че ще си помислим, че е в ръцете на похитители-те. Как ти се харесва това?

– Защо е трябвало да я убива? – запита Луис със съмнение в гласа.

– Не са стигнали до споразумение. От това, което съм чувал, знам, че тя се е отнасяла с него като с куче. Може да са се скарали по пътя за санаториума. Идеята да отиде там е била нейна. Може да е решил, че тя нарочно го пъха в тази дупка, откъдето не би могъл да се измъкне. Може би я е накарал да спре колата, цапардосал я, домъкнал я дотук, разбрал, че я е убил и нагласил всичко да изглежда като отвличане. Може така да е станало, Луис.

– След това се е върнал в Холивуд, зарязал е колата и е взел влак или автобус за някъде. Мисля, че си на прав път, лейтенант.

– Дяволски сигурен съм – изправи се Бромуйч от щайгата. – Ще поговоря сега с шефа. Ти можеш да огледаш другите две бараки, в случай че Джаксън е пропуснал нещо. Не е толкова умен, колкото би трябвало да бъде.

Чух стъпките на двамата надолу по коридора. Миг по-късно телефонът издрънча, когато Бромуйч започна да избира номера.

Сега или никога! Изпълзях навън от щайгата, пристъпих безшумно към полуотворената врата и надникнах в коридора. Вратата на офиса, от който телефонираше Бромуйч беше открехната. Трябваше да мина покрай нея, за да се добера до изхода. Дали полицаят стоеше отвън или беше тръгнал с Луис? Чух Бромуйч да казва:

– Намерихме мисис Дестър, шефе. Тя е в лесничейството на Нюмарк. Мъртва е. Да, прилича на убийство.

Прокраднах се по коридора с лудо тупащо сърце. Ако Луис се върнеше сега, щяхме да се сблъскаме двамата. Спрях се пред вратата на офиса със затаен дъх.

Бромуйч тъкмо казваше:

– Момчетата са на път за тук. Ще знам повече, след като я види съдебният лекар. Да, мъртва е поне от трийсет часа.

Наведох се напред и надникнах в офиса. Бромуйч се беше подпрял на бюрото с килната на тила шапка, полуобърнат към мене. Не се поколебах. С два бързи скока достигнах до изхода. Спрях се отново, докато се вирах навън в тъмната нощ. Видях полицейската кола. Светлините очертаваха пътека в тъмнината, но Луис и Джаксън не се виждаха никъде. Чух как телефонът издрънча, когато Бромуйч затвори. Нямах никакво време. Поех дълбоко въздух и се плъзнах в тъмнината. Започнах да се отдалечавам предпазливо от полицейската кола, като притисках гръб към стената на бараката.

Чух някакъв звук и когато погледнах надясно, видях, че Бромуйч

дойде до вратата и се вторачи към шосето, отвъд площадката пред колибата.

Продължих да се придвижвам, докато стигнах до края на стената. Надникнах зад ъгъла, но не видях нищо освен тъмнина. Почувствах хладния вятър върху лицето си. Чух, че Луис говори някъде настрани от мене.

Напуснах закрилата на бараката и ниско приведен, започнах да се движа в широк кръг към вратата от бодлива тел. Не виждах накъде вървя и трябваше да опипвам с крак пред себе си преди всяка стъпка, за да бъде сигурен, че няма да се блъсна в някое дърво, да настъпя суха пръчка или да се издам с някакъв звук. Колкото повече се отдалечавах от бараката, толкова по-смел ставах и започнах да се придвижвам по-бързо. Дори по този начин ми трябваша десет минути, за да стигна до вратата.

Спрях се и погледнах назад.

От Бромуйч и Луис нямаше и следа, но забелязах Джаксън, който се беше облегал на вратата на бараката.

Аз се обърнах и закрачих по черния път, като отначало се движех предпазливо, но когато се отдалечих на достатъчно разстояние, преминах в бяг. Тъкмо достигнах до края на пътя, когато чух приближаващите се сирени. Без много колебание се хвърлих в един храсталак и се проснах по очи.

След две-три минути три полицейски коли завиха по черния път и зареваха нагоре по хълма към лесничейството. Оставих ги доста да се отдалечат и като се изправих на крака, затичах се през глава към буика.

Едва когато се върнах в голямата безмълвна къща на Дестър и стаята, която Мариан беше използвала, преди да се премести в моя апартамент, изпитах с пълна сила въздействието, което ми оказа смъртта на Хелън.

Твърде много неща се бяха случили веднага след нейното откриване, за да имам време да изпитам нещо по-различно от зашеметяващия факт, че тя е мъртва, но сега, докато седях с пресъхнала уста и все още блъскащо сърце в един фотьойл, разбрах, че по някакъв начин съм причинил смъртта и.

Спомних си, че изпаднал в паника, я бях ударил по-силно, отколкото възнамерявах, но сигурно един удар по челюстта не би могъл да я убие? Тревожеше ме липсата на посиняване, което е основният признак на задушаването. Полицията не можеше да ме обвини в убийство, ако я бях оставил жива и беше умряла по-късно заради парцала в устата. Най-много можеха да се опитат да ми пришият непредумишлено убийство,

но ако я бях убил с юмрук, щяха да ме обвинят в истинско.

Проклинах се, че въобще започнах цялата тая история.

И дума не можеше да става за трите четвърти милион долара. Бях затънал в ужасна каша. Долу в кухнята се намираще тялото на Дестър. Много скоро къщата и нейното обзавеждане щяха да бъдат подложени на оценка, за да се задоволят исканията на кредиторите, фризерът също щеше да бъде прегледан. Трябваше да преместя някъде тялото му, преди да се случи всичко това. Дали щях да бъда в безопасност, ако го захвърлях някъде, без да ме видят? От това, което бях чул, знаех, че Бромуич вече ме подозира, но можеше ли да докаже нещо? Дали бях оставил някаква улика в бараката, която да ме издаде? Липсата на мотив да убия Дестър и Хелън беше най-важното нещо в моя полза.

Какво би станало, ако полицията откриеше тялото на Дестър, в случай че имах късмет да го захвърля някъде? Щяха ли да си помислят, че похитителите са загубили самообладание и след като без да искат са убили Хелън, са застреляли и него?

Бромуич изглежда смяташе, че Дестър е убил Хелън. Внезапно прозрях как бих могъл да се спася, в случай че късметът ми проработеше.

Ако можех да извадя Дестър от фризера и отнеса някъде тялото му, да взема пистолета, който бях сложил в депозитния сейф и го поставя в ръката му, нямаше ли вероятност Бромуич да си помисли, че след като е убил Хелън, Дестър е изпитал угризения на съвестта и се е самоубил?

В края на краищата Дестър действително се беше застрелял. Аз само трябваше да сложа пистолета в ръката му, за да върна часовника назад. Изправих се и започнах да крача насам-натам, докато обмислях тази идея. Полицията не можеше да докаже, че Дестър е умрял преди повече от седмица. Щяха да си помислят, че е умрял, след като го извадя от фризера. Тази част от първоначалния план все още беше в сила.

Преимуществото на тази нова схема се състоеше във факта, че не трябваше да изнасям тялото на Дестър извън околността на къщата. Можех да го пренеса в някое отдалечено кътче на градината и да го захвърля там с пистолет в ръка. Когато откриеха тялото, полицията щеше да си помисли, че Дестър се е върнал в къщата, за да вземе пистолета. Можех да им кажа, че той е държал пистолет в чекмеджето на бюрото си. Дори щях да оставя незавършено признание на пишещата машина.

Колкото повече си мислех за тази идея, толкова по-убеден бях, че ще се измъкна. Мариан не беше вече в къщата. Можех да извадя тялото от фризера, когато бъдех готов.

Тя трябваше да чуе звука от изстрела в момента на предполагаемото самоубийство. Това беше много съществено. Исках полицията бързо да го открие. Ако имаше други патрони, изстрелът нямаше да представлява трудност. След като подредях сцената, единственото, което ми оставаше да направя, беше да стрелям във въздуха, да извадя празната гилза и поставя нов патрон в пистолета. След това щях да сложа оръжието в ръката му и да изтичам обратно до къщата. Трябваше да се върна, преди Мариан да звънне по телефона и запита какво означава този изстрел.

Върнах се веднага в стаята на Дестър, за да потърся патрони. След пет минути трескаво търсене намерих кутията, пъхната под купчина ризи. Извадих един патрон и го мушнах в джоба си.

Нищо друго не можех да направя през тази нощ. Първо трябваше да взема пистолета от депозитния сейф. Щях да сторя това на сутринта и същата нощ щях да инсценирам самоубийството. Това означаваше да изключо мотора на фризера по някое време сутринта. Към полунощ тялото на Дестър щеше да бъде почти в първоначалното си състояние и можех да се оправя с него. Страхувах се от мисълта, че трябва да го извадя и отнеса в градината, но трябваше да го направя. Не можех да рискувам и да стана обект на полицейско разследване. Трябваше да ги отклоня от себе си и да привлека вниманието им към Дестър.

Отиваше към два часа, когато най-после си легнах. Чувствах доста по-голямо облекчение. Ако успеех, щях да съм с развързани ръце да се махна от къщата и да оставя целия този кошмар зад гърба си.

Казах си, че това ще ми е за урок. Никога повече планове за бързо забогатяване. Щях да се върна към рекламния бизнес. Не беше необходимо да работя за Соли. Можех да си намеря работа в някоя друга фирма. Този път щях да се погрижа сериозно за себе си. Когато Мариан се върнеше от Рим, щяхме да се оженим. Бях уверен, че ще се измъкна от бъркотията и се унесох в безметежен сън, докато Мариан не ме обезпокои. Тя започна да шета долу и ме събуди към девет часа.

Обръснах се, взех душ, облякох се и слязох долу. Тя беше сложила поднос кафе, рохко сварени яйца и препечени филийки на терасата. Закусихме заедно.

– Бърнет ще дойде в единадесет часа – обях аз. – Ще се радвам ако ми помогнеш. Трябва да подготвя списък с дълговете на Дестър и да сложа в ред документите му.

Досега не беше споменала нищо за напускане. Ако исках да осъществя плановете си тази нощ, беше изключително важно тя да е тук.

Имах нужда от надежден и независим свидетел на изстрела.

След като измихме чиниите, се качихме в кабинета на Дестър и започнахме работа. Претърсихме всички чекмеджета на бюрото и натрупахме отгоре документите, които намерихме вътре. След това ги прегледахме основно. Мариан ми казваше сумите на сметките, а аз ги записвах. След около половин час работа тя внезапно спря. Вдигнах поглед и видях, че се взира в един дълъг плик с масивен печат на гърба.

– Какво гледаш там? – запитах я аз.

– Беше между сметките.

Погледнах го и прочетох адреса. Мариан ми го подаде.

На вниманието на мистър Едуин Бърнет. Завеждане на Ърл Дестър. Шести юни, 1955 година.

Вперих задълго поглед в плика. Почувствах се много обезпокоен без някаква видима причина. Искаше ми се да го отворя, но с Мариан до мене знаех, че не мога да направя това.

Оставих го обратно.

– Ще го дам на Бърнет. От това, което виждам, Дестър едва ли има кой знае какво да завещае.

Гласът ми прозвуча странно в ушите ми. Трябва да е прозвучал странно и за Мариан, защото тя ми хвърли бърз поглед.

– Да продължим нататък. Тези приятели ще дойдат след половин час.

Все още се занимавахме с документите, когато пристигна колата на Бърнет. Дотогава вече имах някаква представа какво дължи Дестър. Докolkото можех да преценя, бяха около двайсет и седем хиляди долара. Активите му се състояха от две хиляди долара в банката, къщата, двете коли и обзавеждането. С малко късмет и един добър водещ на търга трябваше да е възможно събирането на парите за изплащането на дълговете към неговите кредитори.

Докато Бърнет излизаше от колата си, една друга се заизкачва по алеята. Беше полицейска кола.

Мариан и аз застанахме на отворената врата, а Бърнет се обърна да посрещне пътниците от другата кола. От нея излязоха висок мускулист мъж с мораво лице и близко разположени остри очи, лейтенант Бромич, сержант Луис и един друг мъж, който незабавно привлече вниманието ми.

Той имаше рамене на шампион по бокс от тежка категория и крака

на джудже. Не беше висок повече от един и шейсет и пет. Оредялата му прошарена коса беше разрошена, а лицето му ми напомняше една от онези гумени кукли, които можеш да огъваш и мачкаш във всякакви форми и размери. От него лъхаше твърдост и студенина като от сибирска зима. Носеше небрежно добре скроените си дрехи. Яката на ризата му беше измачкана, връзката му висеше на една страна, но си личеше веднага, че той е важната фигура в цялата компания. Дори едрият мъж с мораво лице, за когото предположих, че е шефът на полицията, му отстъпи, за да даде възможност на Бърнет да поздрави първо него.

Петимата мъже поговориха малко и след това се изкачиха но стъпалата.

Наблюдавах ги с разтуптяно сърце, а дланите ми бяха студени и покрити с лепкава пот.

Бърнет се обърна към късокракия мъж.

– Мисля, че не познавате Глин Неш. Той е секретарят на Дестър.

Огледах се в чифт тъмносиви очи. Почувствах дясната си ръка, обхваната в ръкостискане, което можеше да ми строши костите.

– Неш, запознай се с мистър Мадъкс от застрахователната компания „Нашънъл фиделити“.

Спомних си какво беше казал Дестър, когато се взрях в тези тъмносиви смразяващи очи.

Ползва се с висока репутация в застрахователните среди. Той е умен, твърд и изключително ефикасен. За него казват, че инстинктивно познава кои иск е фалшив и кои не. Петнадесет години е работил за „Нашънъл фиделити“ и през това време е пратил бая народ в затвора, а осемнадесет души – в килия за смъртници.

Точно на това приличаше той: една сила, с която човек трябваше да се съобразява.

Мадвиг, Бърнет и Бромуч последваха Мадъкс към предверието. Както обикновено, Луис остана назад. Те не изглеждаха сигурни какво ще се случи, докато Мадъкс създаваше впечатлението на човек, който знае съвсем точно какво прави.

– Нямам много време – каза той с глас, който подходеше на лице-то му. – Да седнем около някоя маса и да поговорим.

Заведох ги в дневната. Нямахме маса, но това не обезпокои особено Мадъкс. Той зае позиция пред празната камина на централно място в стаята, докато Бърнет, Мадвиг и Бромуч се настаниха почти извинително във фотьойли с лице към Мадъкс.

Мариан и аз застанахме до вратата.

– Влезте, вие двамата – подкани Мадъкс и посочи към два стола малко настрани от там, където седяха другите.

– Ще имаме нужда от вашата помощ.

Веднага след като седнахме, Мадъкс се обърна към Мадвиг. – Не са ми известни никакви факти освен това, което прочетох във вестниците. Както знаете, Дестър е един от моите клиенти. Той е застрахован при нас за седемстотин и петдесет хиляди долара и това са бая пари. Що се отнася до моята компания, той представлява много ценно наше капиталовложение. Искам действителните факти. Някой от вас ще ми изясни ли картината?

Мадвиг кимна към Бромуйч, който прочисти гърлото си с прокашляне и се наведе напред върху крайчеца на фотьоила.

– Бяхме известени от мистър Неш през нощта на двацет и пети юни, че Дестър и съпругата му са изчезнали. Тя го е карала в санаториума „Белвью“ до Санта Барбара. Не са пристигнали там. Били са видени от един патрулиращ полицаи на шосе 101 и след това са изчезнали.

– Защо е отивал в санаториума? – запита Мадъкс.

– Той беше болен човек, алкохолик – отвърна Бърнет. – Аз говорих с мисис Дестър. Тя ми каза, че той има халюцинации и понякога буйства. Убедила го е да отиде в санаториума. Мистър Неш се е грижел за него. Те двамата са се разбирали отлично и той се е справял с него.

Мадъкс ме погледна. Очите му се завъртяха като свредели в главата ми.

– Буйстваше ли Дестър?

Не бях прекарал напразно нощта, разхождайки се напред-назад. Имаше голяма вероятност да повярват, че Дестър е убил Хелън, но аз трябваше да предложа мотива.

– Не, не буйстваше – отвърнах аз. – Изглеждаше ми много болен, сякаш беше упоен.

Бромуйч реагира веднага на това.

– Ти не ми каза такова нещо – каза той нападателно.

– Казах ви, че спеше повечето време.

– Това не е същото.

– Дестър искаше ли да отиде в санаториума? – намеси се нетърпеливо Мадъкс.

– Да. Мисис Дестър каза, че е бил радостен от това, че тя му е уредила да замине – обади се Бърнет.

– Питам Неш. Няма значение какво е казала мисис Дестър – озъби се Мадъкс.

– Не знам, когато влязах в стаята му, той или спеше, или беше в нещо като кома. Никога не му бях споменавал за санаториума.

Мадъкс сви рамене и кимна на Бромуйч.

– Продължавай – каза той, извади лула от джоба си и започна да я тупче с тютюн от една изтъркана кожена кесия.

– Мислех, че след като Дестър дължи един куп пари... – започна Бромуйч, но Мадъкс го прекъсна.

– Колко пари?

Бърнет погледна към мене.

– Нямах време да подготвя окончателен отчет, но по приблизителна оценка са около двайсет и седем хиляди долара, а може и да са повече.

– Отначало си мислех, че е офейкал – продължи Бромуйч. – Уведомих патрулите да се оглеждат за колата. Не можеш да я събъркаш: кремовосин ролс с гюрук. Бил е намерен изоставен на Девета Уест Стрийт. Проверихме летището, гарата и автогарите, но никой не е виждал Дестър. В началото изглеждаше, че след като са минали през Вентура, са се върнали в Холивуд или поне Дестър се е върнал. Другата възможност е да са били задържани от похитителите, които са зарязали по-късно колата. Както и да е, колата е била докарана обратно в Холивуд, след като са минали през Вентура.

Знаех си, че рано или късно ще стигне до смъртта на Хелън и агонизирах от нетърпение да узная как е умряла. Правех всичко възможно да запазя спокойствие и самообладание.

– Продължихме да търсим Дестър – каза Бромуйч. – Съсредоточихме търсенето между Вентура, Глендейл и Девета Уест Стрийт. Нямахме никаква информация. Никой не беше виждал ролса по обратния път. Няколко шофьори и полицаят го бяха видели на път за санаториума. Патрулт минал достатъчно близо, за да види, че са били само двама: мисис Дестър, която той идентифицирал по бялата и шапка, и Дестър.

– Как го е познал него? – запита Мадъкс, обвит в облак синьобял тютюнев дим.

Сърцето ми леко подскочи и за да скрия напрежението си, извадих табакерата и запалих цигара.

– Той видял, че Дестър носел палто от камилска вълна. Имаме описание от мис Темпъл как е бил облечен Дестър, когато напускал къщата.

Мадъкс обърна очи към Мариан. Той като че ли я забеляза за първи път.

– Вие сте видели Дестър да заминава?

– Да.

- Познавате ли Дестър?
- Не, видях го за първи път.
- Предполага се, че е бил болен. На вас болен ли ви се стори?
- Той беше много немощен. Очите го боляха.
- Откъде знаете това?
- Чух, че помоли да изгасят лампата в преддверието. Мадъкс се почеса по брадата с дръжката на лулата.
- Искате да кажете, че е слязъл на тъмно по стъпалата?
- Сърцето ми блъскаше толкова силно, че се уплаших да не го чуят.
- Не беше истински тъмно. Имаше четири стенни лампи, но осветлението беше много слабо.
- Значи не успяхте да видите лицето му?
- Не.
- Предполагам, че го наблюдавахте?
- Мисис Дестър ме помоли да бъда готова, в случай че и потрябва помощ за него. Помоли ме да не се показвам, защото мистър Дестър бил чувствителен.

– Потрябва ли му помощ?

– Не.

Мадъкс се обърна към Бромюич.

– Продължавай.

Личеше си, че на Бромюич не му харесват всичките тези прекъсвания. Неговото лице стана още по-мрачно.

– Получихме донесение от един шофьор, че е видял светлините на кола, излизаща от лесничейството Нюмарк. Едва когато прочел за изчезването на Дестър, си помислил, че трябва да съобщи какво е видял. Нюмарк е обявено за продажба от пет седмици и шофьорът знаел, че там не работи никой. Отидохме до лесничейството и намерихме мисис Дестър. Беше мъртва.

Наведох се напред, за да изгърся пепелта от цигарата си, като леко обърнах лицето си, за да не ме видят. Промених цвета си.

– Един от прозорците на бараката беше счупен. Ключалката на вратата беше махната. Мисис Дестър лежеше в една от стаите със завързани ръце и крака и запушена уста. Беше мъртва от двадесет и шест часа. Предполагам, че е умряла около час, след като патрулиращият полицаи я е видял на шосето.

Мадъкс зададе въпроса, който чаках от дълго време.

– Убита ли е била?

– Така мисля – отвърна Бромюич. – Била е ударена много силно по

челюстта и е паднала лошо върху тила си. Гръбначният стълб в основата на черепа е бил счупен от удара и падането е довършило фаталните наранявания. Съдебният лекар каза, че трябва да е умряла скоро след удара.

Бях напълно изстинал. Успях да запазя спокоен израз на лицето си само чрез някакъв невероятен инстинкт за самосъхранение.

– Който я е ударил явно не е знаел, че е извършил убийство – продължи с важен вид Бромуич, – иначе защо щеше да я връзва така?

– Ако беше умен, щеше да постъпи точно така, за да се признае за виновен в непредумишлено убийство, ако го хванат – отвърна тихо Мадъкс.

– Да, разбира се – каза неловко Бромуич. Той погледна към Мадвиг, който се втрени студено в него. – И аз си помислих за това.

– Някакви улики? – запита Мадъкс.

– Абсолютно никакви. Няма отпечатащи от пръсти. Запушалката на устата е копринено шалче, което е принадлежало на мисис Дестър. Връвта е от една шайга в стаята.

Мадъкс започна да се разхожда напред-назад пред камината.

– И никаква следа от Дестър?

– Какво те кара да мислиш, че той може да се измъкне?

– Все още го търсим. Не може да се измъкне.

Мадвиг се обади за първи път.

– Работим върху теорията, че Дестър е убил съпругата си.

Мадъкс се спря. Той изгледа Мадвиг, след това Бромуич и накрая мене. Успях да издържа на пронизващия му немигащ поглед. После изгледа Бърнет.

– Мислите ли, че Дестър би убил съпругата си?

– Дестър беше алкохолик. Можеше всичко да се очаква – рязко отвърна Бърнет.

– Знаем, че мисис Дестър и той не са се спогаждали – намеси се Мадвиг. – Нещата не са потръгнали още в началото на женитбата. Престанали са да живеят като мъж и жена от доста време. Говори се, че Дестър е започнал да пие по тази причина. Бил е безотговорен и натрупал много дългове. Разбирам защо тя е искала той да бъде под надзор. Мислим, че Дестър е разбрал колко трудно ще бъде да се измъкне от санаториума, след като влезе веднъж вътре. Смятаме, че е престанал да разсъждава нормално, опитал се е да убеди мисис Дестър да не го води в санаториума и когато тя е настояла, я ударил и убил. След това я закарал в лесничейството, завързал я, за да изглежда, че това са сторили

похитителите, а той самият се скрил с надеждата да повярваме, че е в техни ръце. Няма да се изненадам, ако не получим писмо за откуп от него.

Мадъкс се приближи бавно до мене и застана близо.

– А вие, мистър Неш, мислите ли, че Дестър би убил съпругата си?

– Не знам – отговорих аз, като едва отлепих устни. – Понякога ставаше много избухлив, когато пиеше. – Положително може да я е ударил, ако е отказала да направи това, което той иска. Може да е нещастен случай.

Е, поне бях включил теорията за нещастния случай в инсценировката.

Бромуич обаче възрази.

– Не е било нещастен случай. Никой не удря една жена толкова силно, освен ако няма намерение да я довърши.

Внезапно ми се догади. Ако ме хванеха, никога нямаше да повярват, че не съм искал да я убивам.

Мадъкс се отдалечи.

– Знаеше ли мисис Дестър, че съпругът и е застрахован? – запита той.

– Не знаеше, докато не и казах – отвърна Бърнет. – Неш ще потвърди това. Той беше с нас, когато тя ме запита дали Дестър е застрахован.

– Значи не знаеше?

– Тя ме попита.

– Казахте ли и размера на сумата?

– Аз самият не знаех, докато вие не ми казахте.

– Какво отговори тя, когато и съобщихте, че е застрахован?

– Надяваше се, че той ще може да вземе пари назаем срещу застрахователната полица, за да изплати дълговете си. Когато и напомних, че ако той умре, след като е взел пари назаем, може да не остане нищо за нея, тя отвърна, че не би могла да вземе парите от застраховката, ако те могат да му помогнат, докато е жив. Мисля, че това и прави голяма чест.

Мадъкс го погледна и после се изсмя. Неприятният лаещ тон на смеха му ни шокира. Бърнет почервения от гняв.

– Не виждам повод за смях.

– Аз виждам – каза Мадъкс. – Той посочи с дръжката на лулата си към Бърнет. – Ако смятате, че Хелън Дестър не е знаела, че съпругът и е застрахован за седемстотин и петдесет хиляди долара, трябва още веднъж да си помислите. Тя е знаела и ще ви кажа защо. Вече е била

замесена в една измамническа застрахователна афера. Имам навика да не изпускам от очи всеки, който е забъркан в някаква тъмна застрахователна сделка, макар това да няма нищо общо с моята компания. Имам информация за всеки, който е отправил неоснователни претенции, защото никога не се знае дали някой няма да се опита да ни изиграе. От дълго време следя Хелън Дестър. Познавам живота и и знам какво най-много я привлича. Преди четиринадесет месеца тя беше любовница на един нещастник на име Ван Томлин. Той се застраховал в нейна полза за двадесет хиляди долара. Не след дълго, когато бил в апартаментата и, паднал от прозореца. Застрахователната компания не струвала, но я заплашили, че ще оспорят претенциите и. Накрая се стигнало до компромис и тя прибрала седем хиляди вместо двадесет. Едва ли има нужда да ви казвам, че ако претенциите и бяха основателни, тя щеше да съди компанията, но не направи това, защото блъсна Ван Томлин от прозореца, и застрахователната компания го знаеше!

Тишината беше наелектризирана. Аз си мислех: слава богу, че нямахме възможност да продължим с тази моя безмозъчна идея. Сега разбирах, че никога нямаше да успеем. Нямахме никакви шансове срещу този човек.

– Искате да кажете, че мисис Дестър е убийца? – попита задавено Бърнет.

Мадъкс оголи в усмивка ситните си бели зъби.

– Точно това ви казвам, а ще ви кажа и нещо друго. Преди три години тя беше на двадесет и четири, компаньонка на една стара дама, която била достатъчно глупава да остави на мисис Дестър пет хиляди долара в завещанието си и още по-глупава да и го каже. След два месеца старата дама паднала по стълбището и си счупила врата.

Мадвиг се обърна към Бромуйч и го изгледа кръвнишки.

– Защо, по дяволите, не си разбрал това? – озъби се той.

– Търся Дестър – отвърна Бромуйч, а обичайно червеното му лице придоби морав цвят. – Не съм стигнал още до мисис Дестър.

Мадвиг изпръхтя презрително и се обърна към Мадъкс.

– Все пак тя не е убила Дестър, нали?

– Откъде знаеш? Къде е Дестър? Откъде знаеш, че не е мъртъв? Откъде знаеш, че не е възнамерявала да го убие, да инсценира отвличане и прибере парите от застраховката?

– Искаш да кажеш, че тя се е завързала, цапардосала се е по челостта и си е счупила проклетия врат! – възкликна Мадвиг, приведе се напред и кръвта нахлу в и без това моравото му лице.

Мадъкс извади кутия кибрит и запали отново лулата си. Движенията му бяха бавни и преднамерени. Почувствах как сърцето ми забави ритъма си. Ледени тръпки пропълзяха по гърба ми. Нещо се готвеше, разбирах това. Забелязах, че стискам юмруци и се приведох напред, както направи Мадвиг.

– Не, тя не го е направила – заяви Мадъкс. Лицето му придоби сурово, ледено изражение, което накара всички в стаята да вперят погледите си в него. – Но преди да приписвате смъртта и на Дестър, по-добре ще е да започнете да ровите за другия мъж. – Той спря и погледна към Мадвиг.

– Можеш да се обзаложиш на последния си долар, че има друг мъж.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Имах късмет, че Мадвиг и Бромуйч се чувстваха обидени от намесата на Мадъкс в случая. Не разбрах това веднага, но последвалите факти щяха да докажат, че те се отнасят връждебно не само към него, но и към неговите идеи.

Мадвиг каза:

– О, не знам мистър Мадъкс. Не искаме да усложняваме този случай твърде много. Според мене тя е била убита от Дестър. Това е една проста хипотеза. Те заминават заедно, тя е намерена убита, а той изчезва. Чиста работа. Случвало се е хиляди пъти и ще продължава да се случва още хиляди пъти по-нататък в живота.

Мадъкс се втренчи продължително в него с поглед, предизвикващ неудобство, и след това сви рамене.

– О'кей, не е моя работа да ви съветвам как да водите това разследване, но си спомнете какво казах, когато откриете трупа на Дестър: Търсете другия мъж.

– Какво те кара да мислиш, че Дестър е мъртъв? – запита остро Мадвиг.

– Когато един човек е застрахован за три четвърти милион и идва при мене, за да ме помоли да анулирам клаузата за самоубийство в застрахователната му полица с една зле скалъпена история за това, че не иска да се изкуши да свърши със себе си, веднага разбирам, че могат да се очакват неприятности. Когато знам, че е женен за една убийца, използваща богати мъже, ясно ми е от коя посока ще дойдат неприятностите. Когато чух, че той е изчезнал внезапно, а тя е била намерена мъртва при мистериозни обстоятелства, разбрах, че е бил направен хитър, но неуспешен опит да се измами моята компания. Ние трябва да го открием.

– Ще направим това – отвърна Мадвиг, а моравото му лице стана още по-тъмно.

– И нещо друго: кой наследява остатъка от неговото състояние, след като съпругата му е мъртва? – продължи Мадъкс. – Дестър оставил ли е завещание?

Нещо ме възвърна към живот. Наречете го интуиция, ако щете, но имах внезапното чувство, че никой не трябва да види завещанието, което Мариан намери, докато не ми се отдаде възможност да го прегледам. Доколкото познавах Дестър, той можеше да ми е оставил нещичко и ако

го беше направил, сякаш моментално да попадна на мушката. До сега нямаше мотив, с който черно на бяло можеше да се докаже, че аз съм го убил, но едно споменаване на името ми в завещанието му щеше да го осигури.

– Не знам – каза Бърнет. Не си попаднал на завещание, нали, Неш?

– Не още, но имам да прегледам доста документи – отвърнах аз.

Погледнах към Мариан, срещнах учудените и очи и и се намръщих. Направих това бързо и после хвърлих поглед към Бърнет. Изглежда не беше забелязал моя сигнал.

– Ако намеря нещо, веднага ще ви уведомя.

– Той има ли някакви роднини? – запита Мадъкс.

– Не, нито той, нито мисис Дестър. Мадъкс се почеса по ченето.

– Бих искал да знам кой ще бъде благодетелстван, ако моята компания трябва да изплати застраховката.

Той оголи в мрачна усмивка белите си зъби.

– Мога да заявя това: ние няма да я изплатим, освен ако не сме абсолютно убедени, че няма опит за измама. Въпреки всичко бих желал да разбера с кого ще си имаме работа.

– Ако Неш открие завещанието, ще ви уведомя – увери го Бърнет.

– О'кей. Е, сега трябва да се връщам в Сан Франциско. Ще намина пак. – Той се обърна към Мадвиг.

– Докато не се намери Дестър, жив или мъртъв, искам да има човек в тази къща. Мога да изпратя някой от моите детективи. Искам къщата да бъде денонощно под наблюдение докато се намери Дестър. Кой ще го организира – вие или аз?

Що се отнася до мене, това беше почти краят. Как сякаш да преместя тялото на Дестър, ако къщата се охраняваше денонощно от полицаи?

– Това едва ли е необходимо – отвърна Мадвиг намръщено. – Токущо казахте, че сте убеден в смъртта на Дестър.

– Искам да съм сигурен, че призракът му не се разхожда наоколо – отвърна Мадъкс с лека, но сурова усмивка.

– Сержант Луис може да остане – предложи Бромуйч. Мадвиг сви рамене.

– Да, той е тук в момента. Няма смисъл да използвате някой от вашите хора.

– Чудесно – рече Мадъкс и изчука пепелта от лулата си. – Ако намерите Дестър или неговото завещание, съобщете ми веднага. – Той се обърна към мене.

– Какво е вашето положение тук, мистър Неш?

– Платено ми е до края на месеца – отвърнах аз. – До тогава съм на разположение на мистър Бърнет.

– Аз не искам да остана – намеси се Мариан.

Мадъкс погледна към нея и после към Бърнет, който каза:

– Не можете ли да останете още няколко дена, мис Темпъл? Ще имаме нужда от вас при разследването. Някой трябва да се грижи за къщата. Естествено, ще ви се заплати. Много ще се радвам, ако останете.

Мариан се поколеба.

– Добре, ще остана до края на седмицата, но не повече.

– Благодаря ви. Дотогава ще имаме информация за Дестър.

Мадъкс, Мадвиг и Бромуйч бяха излезли в преддверието. Чувах, че Мадвиг говори с Луис. Бърнет продължи:

– Е, така и така съм тук, мога да хвърля един поглед върху документите на Дестър. Готови ли са?

– Щях да ги опаковам и да ви ги изпратя – отвърнах аз. В момента са в доста голяма бъркотия. Ако ми дадете време до утре сутринта, ще приготвя всичко.

Той се поколеба и след това кимна с глава.

– Направете това. Аз ще наредя на един от моите служители да ги разгледа.

Като кимна към Мариан и към мене, той излезе и се присъедини към останалите трима, които стояха и разговаряха до полицейската кола. Мариан дойде до мене.

– Глин, ти защо не...

Аз светкавично сложих ръка на устата и и прекъснах думите и.

– Луис е там навън – прошепнах аз. – Не казвай нищо. След това продължих на по-висок глас.

– Да се върнем в кабинета. Трябва да свършим доста работа.

Пребледняла, с разтревожени очи, Мариан ми разреши да я изведа в преддверието.

Луис се мотаеше около стълбището с ръце в джобовете, изпитото му изсечено лице беше намръщено.

Минахме покрай него, без да кажем нищо, и продължихме надолу по коридора към кабинета на Дестър. Аз затворих вратата и я заключих.

– Глин! Какво става? Защо не им каза, че сме намерили завещанието?

– Исках първо да го разгледам – отвърнах аз, като отидох от вратата до бюрото. – Трябва аз пръв да го разгледам.

– Но защо? Ти не трябва да правиш това. Адресирано е до мистър

Бърнет.

Бутнах настрана купчината сметки и намерих дългия плик. След това седнах, като го държах в ръка.

– Мога да го сложа в друг плик. Бърнет няма да знае, че е бил запечатан. Трябва първо да го разгледам.

Тя се приближи и застана срещу мене, с длани опрени на бюрото и уплаха в очите си.

– Но защо, Глин? Има ли нещо нередно?

– Не още. Ти чу какво каза Мадъкс за другия мъж, нали? Ако името ми фигурира в това завещание, той може да стигне до прибързаното заключение, че аз съм другият мъж.

Тя се вторачи в мене с широко отворени очи.

– Мога да имам неприятности, Мариан, ако не изпирам грижливо цялата история. Трябва да знаеш истината. За много кратко време Хелън и аз бяхме любовници.

Мариан се обърна, прекоси стаята и седна на един стол.

– Предположих това, Глин.

– Да, Мадъкс може да предположи същото. Ако намерят Дестър мъртъв, Мадъкс ще си помисли, че аз съм го убил, ако името ми се споменава в завещанието.

– Разбира се, че няма да си помисли това, Глин! Как можеш да говориш такива неща?

– Разбира се, че ще си помисли. Полицията работи по следната схема: съпруг, който е застрахован за много пари, внезапно умира. Съпругата има любовник. Тя умира. Любовникът наследява пари, оставени от съпруга. Заключение: любовникът е убил съпруга и вероятно съпругата. Случвало се е преди и ще продължава да се случва. Единственото, което те искат да открият сега това е някакъв мотив.

– Но полицията не работи по този начин, Глин. Те работят с улики ... – започна тя и спря, когато аз извадих джобното си ножче и разрязах плика.

– Те нямат никакви улики – отвърнах аз и извадих един единствен лист хартия от плика. – Аз ще се погрижа добре да нямат мотив, който да използват срещу мене.

Прочетох краткия документ. Докато четях думите, първо ми стана много горещо, а след това студено. Стана ми толкова студено като че ли се бях изправил срещу бушуващ арктически вятър.

Изложението беше съвсем ясно и конкретно. В него се казваше, че поради това, че съм спасил живота му, трябваше да получа всички пари,

останали след изплащането на дълговете към кредиторите му. В случай че Хелън умре и ако „Нашънъл Фиделити“ изплати застраховката, цялата сума оставаше на мене.

Мариан запита остро:

– Глин, какво има?

Аз ѝ подхвърлих завещанието.

– Прочети го – казах с треперещ глас. – Откаченият пиан глупак ми е завещал всичко!

Каква ирония на съдбата!

Ако не бях такъв тарикат и не се бях опитал да се докопам до застраховката, сега щях да имам прекрасната възможност да получа парите. Бях сигурен, че Хелън щеше да се провали срещу Мадъкс. Ако бях стоял в сянка, без да се меса и я бях оставил да се отърве от Дестър, тя вероятно щеше да завърши в килията за смъртници и парите автоматично щяха да дойдат при мене. Но не, трябваше да се правя на хитрец. Бях се поставил в положение да не мога да покажа на Бърнет завещанието. Веднага щях да стана център на внимание. Не само щяха да ми натресат смъртта на Хелън, но щяха да се постараят да ми припишат и смъртта на Дестър. Знаех, че никога няма да мога да издържа на полицейските разпити.

Направих всичко възможно да обясня на Мариан, че не искам парите, и докато съществуваше някаква тайна, свързана със смъртта на Дестър, щеше да бъде абсолютно неразумно някой да види завещанието.

– Засега ще го задържа – обясних аз. – Ако Дестър се появи, ще му го върна и ще го помоля да го унищожи. Не искам парите. Ако не е жив, аз самият ще го унищожа. Трябва да се измъкна от тази история, малката. Разбираш, нали?

– Но, разбира се, Глин, ако мистър Дестър е искал ти да получиш парите... – Тя спря внезапно и ме погледна. – Ти нямаш нищо общо с неговото изчезване, нали?

– Виждаш ли как тази идея изведнъж се появи в главата ти? Можеш ли да си представиш как ще реагира Мадъкс?

– Това не е отговор на въпроса ми – настоя рязко Мариан. – Не бих попитала, ако не се държиш толкова странно, Глин, а ти наистина се държиш странно.

– Не знам какво се е случило с Дестър и нямам нищо общо с неговото изчезване – отвърнах аз и направих усилие да я погледна в очите. – Признавам, че съм гузен. Хелън и аз бяхме любовници. Държах се като

глупак и поведението ми може да ми довлече неприятности с полицията. Мисля, че разбираш това?

– Само защото сте били любовници...

– Виж какво, хайде да не губим време. Знам какво правя. – Започнах да губя търпение. – Ще оставя временно завещанието в моята банка. Отивам веднага. Би ли продължила със списъка на тези сметки? Няма да се бавя дълго.

– Напълно ли си сигурен, че знаеш какво парвиш, Глин?

Станах, отидох до нея и я прегърнах.

– Не върша нищо лошо. Не желая парите му и не искам Мадъкс да знае, че ми ги е завещал. Не се тревожи и не казвай на никого, че знаеш за това.

Целунах я и като отключих вратата на кабинета, излязох в преддверието.

Нямаше и следа от Луис. Застанах, колебаейки се и си мислех за фризера. Ами ако Луис полюбопитстваше и надникнеше вътре? Трябваше на всяка цена да измъкна тази нощ тялото на Дестър оттам. Нямах представа как ще го направя в присъствието на Луис, който се мотаеше наоколо, но беше съвсем наложително.

Запътих се по коридора към кухнята, но в нея нямаше никой. Разгледах бутилките върху капака на фризера. Бяха на място. Отидох до него и натиснах ключа. Моторът издаде леко бръмчене и спря.

Останах дълго време с ръка, подпряна върху капака на фризера. Тялото щеше да се размрази напълно към полунощ. Дори в отпуснатото състояние знаех, че ще бъде дяволски трудна работа да го измъкна от фризера без чужда помощ.

Прогоних мисълта от главата си, излязох от кухнята, забързах към гаража, качих се в буика и стигнах до банката, откъдето взех ключа за сейфа.

След това отидох до компанията, в която бях наел депозитен сейф. Отворих го, извадих пистолета на Дестър и го покрех с една носна кърпичка, преди да го докосна. Пъхнах го в джоба си. Оставих завещанието върху прощалното писмо на Дестър, затворих сейфа и го заключих.

Беше вече след един часа, когато се върнах в къщата. На терасата имаше подредени прибори за трима. Влязох в кухнята и заварих Мариан да приготвя обяд.

– Моторът на фризера е изключен – каза тя, когато влязох. – Това нормално ли е?

– Да, едва ли ще го използваме сега, затова го изключих.

Чух някакъв звук зад себе си и като се обърнах, видях сержант Луис. С поглед вперен във фризера той премина с бързи крачки покрай мене и застана пред него.

– Винаги съм искал да имам едно от тези неща – обясни Луис. – Тоя е доста голям, нали?

Сърцето ми блъскаше лудо в гърдите, когато пристъпих и застанах до сержанта.

– Има и по-малки – отвърнах аз. – Семейство Дестър почти не използваше това чудовище.

– Наистина е огромен – повтори Луис.

Той премести погледа си към бутилките. – Доста голям запас от уиски е имал. Странно място да си държи човек бутилките.

– Аз ги сложих там. Той ги държеше в спалнята си.

– Ако организират разпродажба, може би ще успея да купя евтино този фризер – отбеляза Луис. – Какво има вътре? Оборудван ли е с вани и рафтове?

– Има две дълги вани – отвърнах аз, като с усилие запазих спокоен тон. – Сигурно някой от хотелите ще наддава за него.

– Да, предполагам, че си прав.

Той се загледа доста дълго във фризера, сви рамене и се обърна. Мариан съобщи, че обядът е готов и ние и помогнахме да изнесе чиниите на терасата. Луис като че ли се отпусна след доброто хапване и топлото слънце.

– Този приятел Мадъкс може да е страшно печен като застрахователен експерт, но що се отнася до разследване, има много скапани идеи. От една миля се вижда, че Дестър е почистил съпругата си. Ти разбираш това, нали? – погледна той към мене.

– Мисля, че е изгубил разсъдъка си и я е ударил твърде силно – отвърнах внимателно аз. – Едва ли е възнамерявал да я убие.

– Дали е възнамерявал или не, това си е чисто убийство – наклони назад плетения си стол Луис. – Чудя се къде ли е сега? Обзалагам се, че е в Мексико или на някое друго място, където надали ще ни хрумне да го търсим.

– Значи мислите, че няма да се върне? – запита Мариан.

– Няма вероятност. Защо ще иска да се връща? Без съмнение знае, че къщата е наблюдавана. Ще гледа да излезне колкото се може по-далеко от Холивуд. Това е единствената му надежда. – Луис хвърли поглед към мен. – Намери ли някакво завещание?

– Не.

– Този приятел Мадъкс си търси белята – каза Луис, като повдигна рамене. – Както и да е, не ме е грижа. В момента имам една хубава сладка работа.

– Тъкмо се сетих: ако искате да подремнете следобяд – предложих аз, – по-добре е да ви покажа вашата стая.

– Защо, по дяволите, ще искам да си подремна?

– Мислех, че ще стоите буден цяла нощ.

Той се изсмя.

– В случай че Дестър се върне? Не си познал. Не съм спал като хората, откакто започна тази история. Няма да пропусна шанса сега, когато Бромуйч не може да ми се обади посред нощ, за да му държа ръката.

Отместих назад стола си.

– Е, мисля, че е по-добре да се залавяме за работа. Мистър Бърнет иска документите на Дестър утре сутринта, а все още има много за довършване.

За първи път откакто чух, че Луис ще остане в къщата, чувството на страх започна да ме напуска. Ако не се мотаеше наоколо, имах възможност да замъкна тялото на Дестър в градината. Щеше да бъде рисковано, но трябваше да поема този риск.

Луис предложи на Мариан:

– Ще ти помогна да измиеш чиниите. Жена ми казва, че съм най-добрият мияч на чинии в квартала.

Влязох в кабинета на Дестър, затворих вратата и седнах. Измъкнах пистолета от джоба си и го оставих в най-горното чекмедже на бюрото. После нахлузих чифт ръкавици, които предварително бях приготвил, извадих лист хартия от етажерката и го поставих на пишешката машина. Свалях ръкавиците и седнах за момент, мислейки усилено. После напечатах следното:

Върнах се за пистолета. Това е краят. Не исках да я ударя толкова силно. Мислех, че мога да се измъкна, но сега знам, че е невъзможно. Както и да е, не искам да живея повече. Избирам лесния начин. За мене няма вече бъдеще...

Прочетох за момент писмото и след като си сложих отново ръкавиците, извадих листа от машината и го мушнах под купчина хартия за писане в най-горното чекмедже. Погледнах към часовника. Беше около два и половина. След около десетина часа, ако имах късмет, щях да съм свободен от целия този кошмар.

Мариан и аз успяхме да опаковаме документите на Дестър едва към

осем часа. Попаднахме на друго чекмедже със сметки, точно когато си мислехме, че сме свършили и това ни забави.

След като пресметнах окончателната сума, аз обяхих:

– Е, мисля, че това е почти всичко. Сега дължи към петдесет хиляди долара.

– Смяташ ли, че ако нещо се е случило с него, застрахователната компания ще плати? – запита Мариан.

– Не знам, зависи какво му се е случило. Както и да е, въобще не ме интересува. Не му искам парите. Е, мисля, че не е необходимо да оставаш повече, освен ако не искаш, малката. Защо не отидеш на кино или някъде другаде?

Тя поклати глава.

– Нямам желание. Ти искаш ли?

Мисълта да остана в къщата, очаквайки Луис да си легне, не беше особено приятна, но не се осмелявах да изляза. Той беше проявил умерен интерес към фризера. Имаше вероятност, макар и малка, останал сам, да свали бутилките от капака и да надникне вътре.

– Да влезем в дневната. Може да дават нещо интересно по телевизията.

Луис гледаше боксовите срещи, когато ние влязохме.

– Тия са абсолютно скапани – каза той, като се извърна и погледна към нас. – Ако искате някаква друга програма, нямам нищо против.

Мариан каза, че не и се гледа телевизия.

– Отивам в стаята си. Трябва да напиша няколко писма. Зарадвах се, че тя няма да бъде в къщата.

– Ще дойда с тебе – предложих й аз.

Отидохме до гаража в настъпващия здрач и се спряхме на входа.

– Връщам се – казах аз. – Искам да си легна рано. Цялата тая суматоха ме умори.

– Мислиш ли, че ще се случи нещо тази нощ, Глин?

– Сигурен съм, че нищо няма да стане. Не мисли за това, малката. Дестър е на много мили отук. След няколко дена ще можеш да напуснеш.

– Много ще се радвам.

Наведох се и я целунах.

– Ще се видим сутринта.

Завърнах се бързо в къщата. Луис се беше излегнал във фотьойла си и зяпаше двойка биячи, които много внимаваха да не се наранят взаимно.

– Тия въздухари танцуват по ринга от десет минути. Досега не са си ударили и по един тупаник.

Погледнах часовника си. Наближаваше девет часа. Трябваше да убия поне още четири часа, преди да започне последната фаза от този кошмар. Седнах, запалих цигара и се загледах в екрана на телевизора.

След като изминаха още пет отегчителни минути, съдията на ринга прекрати срещата и обяви, че я анулира.

– Съвсем навреме – презрително отбеляза Луис. – Както и да е, няма да получат никакви пари.

На ринга се качи друга двойка, която също започна бавна и скучна хватка. След малко забелязах, че Луис спи.

Погледнах към него. Изпитото му лице не се беше отпуснало в съня. Изглеждаше като изсечено от камък. Не смеех още нищо да предприема. Започнах да отмятам наум нещата, които непременно трябваше да помня. Бях подготвил всичко. Първо, трябваше да сваля бутилките от капака на фризера, да извадя тялото от там, да го занеса в градината и да стрелям с пистолета.

Изведнъж осъзнах с чувство на прилошаване, че няма да успея да се върна в къщата, преди Луис да е слязъл, за да провери какъв е този изстрел.

Не можех да рискувам да ме забележи в градината. Имаше вероятност да погледне през прозореца и да ме види, когато се връщам в къщата или пък да се втурне надолу по стъпалата и да се срещнем точно когато влизам.

Седях втрънен в яркия телевизионен екран и се опитвах да се преборя с надигашата се у мене паника. Как можех да избегна тази непредвидена пречка. Бяха ми необходими няколко минути, за да възприема факта, че ми липсва смелост да отнеса Дестър в градината. Тогава се досетих, че си усложнявам сам нещата. Поначало Дестър се беше самоубил в кабинета си. Най-безопасно за мене беше да инсценирам самоубийството му отново в кабинета. Можех да стрелям през отворения прозорец, фактът, че прозорецът е бил отворен, щеше да обясни начина, по който Дестър е влязъл в стаята. Започнах да дишам отново с пълни гърди. Така беше по-добре. Веднага след изстрела щях да прекося коридора и да вляза в кухнята, да изчакам, докато Луис отиде до кабинета, после да изляза от кухнята, да се промъкна до средата на стълбището, да се обърна и изтичам шумно надолу като че ли току-що съм напуснал стаята си.

Звучеше чудесно на теория, но потрепервах от мисълта, че ми се

налагаше да приложи всичко това на практика. Страхувах се да отворя фризера и да го видя отново, но трябваше да го направя.

Около десет и половина Луис се събуди внезапно. Аз го наблюдавах и когато видях, че се размърда, затворих очи и се престорих също на заспал.

– Дявол да го вземе! Тия въздухари още танцуват заедно – възкликна той с отвращение и се изправи.

Раздвижих се и отворих очи.

– Е, те ни приспаха и двамата. Какво повече искаш? – аз изключих телевизора. – Мисля да си лягам.

– Да – отвърна Луис и се протегна. – Само си губя времето. Трябваше отдавна да съм в леглото. – Той се изправи на крака. – Тука заключавате ли?

– Разбира се – казах аз. – Няма да ни отнеме дълго време. Ти се качвай.

– Мисля да те придружа. Не ми се иска някой крадец да се вмъкне, докато аз хъркам горе. Ще стана за майтап до края на живота си.

Той ме последва в преддверието, докато заключвах и пусках резето на входната врата и след това дойде с мен в кухнята, където заключих вратата към задния изход.

– Това е – рекох аз. – Хайде да се качваме. Той дръпна кухненските пердета.

– Този прозорец не е затворен – забеляза Луис и пусна резето. – Нека да прегледаме и останалите прозорци.

Можех да го удуша в този момент, но нямаше какво друго да направя, освен да го последвам в столовата, дневната и накрая в стаята на Дестър. Той провери и видя, че прозорците на дневната и столовата бяха затворени. Отвори вратата към кабинета на Дестър, светна лампата и отиде до прозореца.

– Този не е затворен – отбеляза Луис.

Бях втренчил поглед в бюрото, а по гърба ми пролазиха студени тръпки. Като някакъв небрежен глупак бях оставил съвсем открити ръкавиците до пишещата машина. Пристъпих с надеждата, че мога да ги дръпна незабелязано, преди той да се обърне, но се заковах на място, защото вече беше късно.

– Е, това е всичко – обяви той. – Сега никой не може да влезе, без да счупи някое стъкло.

Луис прекоси стаята, без да поглежда към бюрото, и излезе в коридора. Аз угасих лампата и го последвах, като оставих вратата

полуотворена.

– Да тръгваме – предложи той. – Ако чуеш нещо, обади ми се. Обикновено спя като мъртвец.

Качихме се горе заедно и се разделихме на най-горното стъпало. Той се запъти към стаята за гости в далечния край на коридора в съседство със спалнята на Хелън.

– Лека нощ – пожелах му аз. – Приятни сънища.

Той кимна с глава, влезе в спалнята си и затвори вратата.

Останах за момент, заслушвайки се, след това загасих лампите в преддверието от централния ключ и се запътих по коридора към стаята си. Влязох, пристъпих бавно към леглото и седнах върху него. Дали беше видял ръкавиците? Такова глупаво недоглеждане можеше да докара на човек смъртна присъда. За какво мислех, че да допусна такава грешка? Може и да не ги беше видял. Нищо не спомена, но какво ли означаваше това?

Усетих, че се изпотявам, когато осъзнах каква работа ме очаква тази нощ. Трябваше да сваля всички бутилки от фризера и след като извадя Дестър, да ги наредя отново абсолютно безшумно. Не се заблуждавах, че Луис спи като мъртвец, независимо от последната му забележка.

Той си мислеше, че е проверил всички прозорци и вярваше, че никой не може да влезе, без да счупи някое стъкло, но беше пропуснал килера за дрехи, който водеше към преддверието. От там трябваше да влезе Дестър, казах си аз. Луис обаче беше усложнил нещата. Принуден бях да стрелям в кабинета на Дестър. Това означаваше да сваля резето на прозореца, да го отворя, да стрелям през него, да го затворя и да спусна отново резето. Това щеше да ми отнеме почти цялото време, необходимо, за да се върна в стаята си. Трябваше да действам като светкавица, ако исках да изляза от кабинета, преди Луис да стигне до най-горното стъпало, откъдето можеше да погледне към преддверието.

Станах от леглото и бавно се съблякох. Облякох си пижамата и халата. Бях донесъл пистолета от кабинета. Проверих го, извадих празната гилза и заредих новия патрон на нейно място. Избърсах много внимателно пистолета с една носна кърпичка и след като я увих около дръжката, го сложих в джоба на халата си.

Първо трябваше да слеза до кабинета на Дестър и да взема ръкавиците. Знаех, че не трябва да докосвам нищо, без да съм ги сложил. Един отпечатък щеше да прати по дяволите всичките ми планове. Погледнах часовника си. Беше единайсет и пет. Не можех да започна нищо преди един часа. Трябваше да съм сигурен, че Луис е заспал непробудно.

Угасих лампата, отворих вратата и погледнах по коридора към неговата стая. Под вратата не се виждаше никаква светлина. Това поне означаваше, че си е легнал.

Дръпнах вратата, без да я затварям, добрах се пипнешком до леглото и се изтегнах върху него. Лежах в тъмнината, чаках, за първи път от много години насам се молех на бога.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Стенният часовник в преддверието удари един и четвърт. През последните два часа лежах на леглото, потънал в пот, и слушах как яростният дъжд шиба по стъклата на спалнята. Бурята беше толкова силна, че заглушаваше всеки друг шум в къщата. Тя продължи половин час и отмина също толкова бързо. Свалих краката си от леглото и седнах. Ослушах се, без да мръдна. Само тиктакането на часовника върху нощното шкафче и лудешкото биене на сърцето ми достигаха до ушите ми, докато седях в тъмнината. Пресегнах се и светнах нощната лампа. След това се изправих, нахлузих чехлите си и отидох до вратата, за да хвърля поглед към тъмнината в коридора. Изпод вратата на Луис не се виждаше никаква светлинка. Ослушах се в продължение на една безкрайна минута и след като се уверих, че спи, отидох до шкафа и извадих джобното си фенерче. Загасих нощната лампа и го светнах.

Движейки се безшумно, стигнах до преддверието и като продължих по коридора, влязох в кабинета на Дестър. Затворих вратата, светнах лампата и вдигнах ръкавиците, които лежаха на бюрото. Нахлузих ги, но ръцете ми трепереха толкова силно, че едва успях да измъкна прощалното признание изпод купчината хартия. Бях почти решил да си сваля ръкавиците, докато се опитвах да измъкна листа, но се спрях навреме. Сложих писмото в пишещата машина като внимавах да изравня последната дума с водача на машината. Отидох до прозореца, спуснах резето и леко го открегнах. Изгасих фенерчето, отворих вратата и заставах, заслушвайки се. Не се чуваше никакъв шум, който да предизвика безпокойството ми, и като събрах сили, закрачих безшумно по коридора. Осветявах пътя си с фенерчето, докато влязох в кухнята. Затворих и заключих вратата, след което светнах лампата и погледнах към фризера. Чувствах се страшно нервен в момента. Сърцето ми беше толкова силно, че се задушавах и ръцете ми с нахлузени върху тях ръкавици трепереха. Започнах да свалям трите дузини бутилки, които бяха натрупани върху капака на фризера. Внимавах да не ги чукна една в друга и ги нареждах на една страна. Без малко да се случи непоправимото тъкмо когато свалих последните бутилки. Докато вдигах две от тях, останалата се преобърна и започна да се търкаля към края на капака. Някак си успях да подложя ръка под нея тъкмо когато беше на сантиметри от пода и я задържах. Останах дълго време така, с изпотено лице и треперещо тяло.

После оставих бутилката и се изправих. Едва ми се размина. Отидох до вратата, завъртях ключа, открянах я леко и се ослушах.

Сега беше моментът. Трябваше да побързам, след като го измъкна от фризера. Ако Луис слезеше, преди да съм отнесъл Дестър в кабинета и преди да успея да стрелям, цялата тази нервна агония, моята грижлива подготовка, рискът, който поемах, отиваха по дяволите.

Върнах се в кухнята, отново затворих и заключих вратата и отидох до фризера. Нервите ми не издържаха, когато сложих ръце върху капака, за да го повдигна. Отстъпих назад и изтрих потта от лицето си с ръкава на халата. Отидох до бюфета, отворих го и извадих една чаша. Просто не можех да отворя фризера без глътка уиски. Разпечатах една от бутилките, като се пипках заради ръкавиците, но накрая успях, налях три пръста уиски в чашата и го ливнах в гърлото си. Почувствах как уискито ме блъсна в стомаха и самообладанието ми се възвърна. Питието свърши работа. Устоях на изкушението, макар че ми се искаше да повтора. Оставих чашата и отворената бутилка уиски на масата и се обърнах към фризера. Внезапно замръзнах на място, докато вдигах капака. Сърцето ми подскочи и лудо запрепуска. Стори ми се, че чух нещо. Не изскърцаха ли стъпалата като че ли нечии стъпки се прокрадваха надолу? Пуснах бързо капака, отидох до вратата, угасих лампата, отключих вратата и я открянах сантиметър-два. Ослушах се, затаил дъх, като се опитвах да чуя някакъв друг шум, освен биенето на сърцето ми. Стоях така може би около пет мъчителни минути, но не чух нищо необичайно и накрая, убеден, че всичко е плод на въображението ми, отново затворих и заключих вратата. Светнах лампата и се облегнах на рамката, опитвайки се да контролирам треперещите си крайници.

Върнах се до фризера, надигнах капака и погледнах към Дестър, докато дъхът ми свиреше между стиснатите зъби. Той лежеше на една страна и раната на главата му не се виждаше. Изглеждаше съвсем естествено, като че ли беше заспал. Наведох се и го докоснах по шията. Беше почти топъл. Във фризера имаше по-малко влага, отколкото предполагам. Повечето беше поета от дрехите му, които бяха мокри при докосване. Това не ме разтревожи особено, тъй като си помислих, че след проливния дъжд полицията едва ли щеше да изпита подозрения, защото Дестър беше без връхно палто. Хванах го под мишниците и го издърпах нагоре. Беше доста по-тежък, отколкото си мислех. Когато тялото му започна да се измъква бавно навън от фризера, забелязах малка локвичка кръв на дъното. Раната започваше да кърви отново, след като охладителният процес беше спрял.

Бяха ми необходими три-четири адски минути, за да го измъкна от фризера върху пода на кухнята и когато успях да сторя това, се почувствах смъртно изтощен. Трябваше да се облегна на фризера, за да си поема дъх. Не посмях да се бавя твърде дълго. Той трябваше да кърви в кабинета. Това беше съществена част от моя план, иначе щяха да разберат, че не се е застрелял там. Отидох до вратата на кухнята, отключих я, отворих я и се ослушах, но нищо не чух. Изтичах бързо в кабинета, отворих широко вратата и светнах лампата. Не бих се опитал да пренеса Дестър по коридора в тъмнината. Можех да се блъсна в стената или да вдигна някакъв шум, който да събуди Луис.

Върнах се в кухнята, вдигнах Дестър на рамо и се отправих надолу по коридора към кабинета. Коленете ми се огъваха под мъртвата тежест, дъхът ми излизаше задавено от устата, сърцето ми блъскаше в гърдите, а потта ме ослепяваше. Накрая успях да се добера до кабинета, без да вдигна никакъв шум, и много внимателно го плъзнах от рамото си на пода до бюрото. От раната му започна да тече кръв по килима.

Грабнах фенерчето и започнах крачка по крачка да преглеждам килима по обратния път към кухнята. Искях да се уверя, че не са останали никакви издайнически кървави петна. Открих едно малко петно към средата на коридора. Имах късмет, че не бяха повече. Взех един мокър парцал от кухнята и старателно изтърках петното. Полицията трябваше да огледа много шателно килима, за да го открие. После се върнах в кухнята и трескаво почистих фризера, като внимавах да отстраня и най-малката следа от кръв. След това избърсах пода на кухнята, изпрах парцала и го скрих в една тенджера. Щях да го хвърля на сутринта, казах си аз. Затворих капака на фризера и започнах отново да редя бутилките. Чувствах се по-добре сега. Можех да се контролирам много по-успешно. Три четвърти от работата беше свършена. Оставаше ми да стрелям през прозореца, да го затворя и да изчезна от кабинета, преди Луис да излезе от стаята си. Вярвах, че мога да го направя. Тъкмо поставях последната бутилка на място, чух звук, който ме превърна във вцепенена, ужасена статуя.

Този път нямаше грешка. Една дъска беше изскърцала шумно. Парпетът също изскърца. Движейки се като автомат, аз пристъпих до ключа за лампата и го натиснах. Отворих кухненската врата и надзърнах в тъмнината. Никога през живота си не се бях чувствал толкова уплашен. Видях внезапна светлина на стълбището като че ли някой беше светнал за момент с фенерче, за да види къде върви. Разбрах, че Луис се промъква към преддверието.

Пръстите ми обгърнаха дръжката на пистолета и аз го измъкнах от джоба на халата. Изстинал и треперещ, посегнах и светнах лампата в кухнята.

Знаех, че Луис ще види светлината на кухненската лампа в коридора. Какво ли щеше да направи? Да влезе и да провери или щеше да действа предпазливо и да излезе през входната врата, за да надникне през кухненския прозорец?

Тишината, която цареше извън кухнята за малко не ме побърка. Сърцето ми блъскаше като парен чук. Една дъска изскърца на стълбището. Това ми подсказа, че той слиза надолу и има още време, докато стигне до мене. Разбрах, че не е разумно да стоя зад вратата, защото Луис едва ли щеше да се хване на вдицата.

Промъкнах се през кухнята, като грабнах една бутилна уиски по пътя към килера. Открехнах леко вратата на килера. Близко до нея имаше една ниша със завеса, в която стояха метлите и другите неща за почистване. Пристъпих зад завесата, като държах бутилката в дясната си ръка, а пистолета в лявата. Застанах, без да мърдам, чаках и се ослушвах. След малко чух лек шум от стъпки, което означаваше, че той се намира пред кухненската врата. Надзърнах през една пролука на завесите и видях, че вратата се отвори. Сега го зърнах добре. Луис беше напълно облечен и това ме поразя. В ръката си държеше полицейски револвер калибър 38 спешъл.

Наблюдавах го иззад завесите, но той не побърза да влезе. Наведе се напред и блъсна силно вратата, която шумно се тресна в стената. Имах щастие, че се бях преместил. Вратата щеше да ме прикове към стената, ако бях останал зад нея. Той се огледа наоколо, очите му се спряха за момент върху килера и после отиде до вратата, която водеше към двора. Влезе предпазливо в кухнята и прекоси до изхода, завъртя дръжката и разбра, че вратата е все още заключена.

– Хайде, Дестър – заповяда Луис с нисък дрезгав глас. – Излизай с вдигнати ръце!

Аз не се помръднах и почувствах как потта се стича по лицето ми.

Той се обърна бързо и застана с лице към вратата на килера.

– Излизай! Знаем, че си вътре!

Изчака няколко секунди, след което внезапно и бързо прекоси до вратата на килера и я отвори с ритник.

В този момент беше с гръб към мене. Аз дръпнах завесата и хвърлих бутилката през главата му към отсрещната стена. Тя падна с трясък върху пода и се пръсна като миниатюрна бомба, а парчета стъкло и

пръски уиски се разхвърчаха по стената и пода.

Луис замръзна с поглед, вперен в разбитата бутилка. Хванал пистолета за цевта, аз го халосах по главата и той се строполи на колене. Революерт падна от ръката му. Издаде задавен стон и се опита да се изправи, но аз го халосах отново. Този път го ударих доста по-силно. Ръката ми изтръпна от сътресението при удара, който стоварих по главата му с дръжката на пистолета. Той се просна на пода по лице със задавено изпъшкване.

Отстъпих назад. Целият треперех и едва не се строполих до него.

Не ме беше видял. Бях сигурен в това. Колко ли дълго щеше да остане в безсъзнание? Хванах го под мишниците и го завлякох в килера, тръснах го на пода, затворих вратата и я заключих. След това се върнах тичешком в кабинета на Дестър, олюлявайки се като пиян.

Извадих малка електрическа печка от дъното на един шкаф до бюрото. Включих я и я поставих близо до тялото на Дестър. Знаех, че е жизнено важно да ускоря процеса на размразяване, а също и да изсуша до известна степен дрехите му.

Спрях се да прегледам пижамата и халата си и добре, че направих това. Върху панталона на пижамата имаше продълговато петно кръв, а друго по-голямо – беше цъфнало на халата ми.

Излязох от кабинета и хукнах като стрела нагоре, съблякох дрехите си и си сложих чиста пижама. Скрих изцапаните между дюшека и пружината на леглото.

Слязох отново в кабинета. Разгледах отблизо тялото на Дестър, като предварително събрах сили. Кръвта от раната вече беше образувала впечатляващ малък ореол около главата му. Докоснах лицето му. Беше топло. Мускулите му бяха отпуснати. Не можех да направя нищо повече в момента. Трябваше да има повече кръв, но с малко повече късмет съдебният лекар нямаше да забележи това. Взех пистолета на Дестър, който бях оставил на бюрото, отидох до прозореца, насочих нагоре и навън дулото и натиснах спусъка. Гръмотевичният трясък и ослепяващият пламък така ме разтърсиха, че аз едва не изпуснах пистолета. Нямах много време.

Поставих пистолета до тялото, затворих прозореца, спуснах резето и изтичах по коридора до килера за дрехи. Вдигнах прозореца и го оставих полуотворен.

Свалих си ръкавиците, препуснах нагоре и ги скрих при изцапаните пижама и халат.

Докато слизах по стълбището, чух, че телефонът звъни. Това

трябва да е Мариан, помислих си аз. Отидох в кабинета и вдигнах слушалката.

– Глин, какво става? – Гласът и звучеше пискливо и тревожно. – Това изстрел ли беше?

– Да. Остани там, където си. Това беше Дестър. Той се застреля. Не говори повече, трябва да се обадя на полицията. Луис изчезна...

– Но, Глин...

– Затвори сега, искам да телефонирам – казах аз и сложих слушалката.

Отидох до електрическата печка, изключих я, извадих щепсела и я сложих обратно в шкафа. Само след няколко минути полицията щеше да пристигне. Разполагах с много малко свободно време, за да се уверя, че не съм оставил никаква следа или не съм допуснал някаква грешка. Хвърлих поглед към тялото на Дестър и проверих признанието му. Бутнах с крак пистолета по-близо до главата му.

Седях в дневната с димяща цигара между пръстите и се вслушвах разсеяно в дъжда, който биеше по прозорците. Мариан се беше свила на кълбо върху дивана и дремеше. Един полицай с масивен врат стоеше до вратата с гръб към нас. Часовникът над камината показваше четири часа без двамайт и осем минути.

Останалата част от къщата гъмжеше от полиция. Зърнах няколко детективи, които влизаха и излизаха от кабинета на Дестър. Двама журналисти спореха с един полицейски сержант. Те искаха да говорят с мене, но сержантът не ги пускаше в дневната.

Не бяха изминали и четири минути от моето обаждане, когато една патрулна кола спря пред къщата. Десетина минути по-късно пристигна Бромуйч с една група от отдела за убийства. Те откряха Луис за по-малко от пет минути.

Бромуйч ме запита какво се е случило. Казах му, че съм чул изстрел, слязъл съм долу и съм намерил тялото на Дестър в кабинета, без да откря Луис. Това беше всичко, което можех да му кажа.

– О'кей, сядай в дневната, ще говорим по-късно – нареди той.

Аз се качих горе, облякох си палто и панталони върху пижамата и отново слязох в дневната. Вече бяха довели Мариан от апартамента над гаража. След като Бромуйч се увери, че тя няма какво да му каже, освен че е чула изстрела, той я изпрати при мене.

Не си казахме почти нищо. Едва ли можехме да говорим в присъствието на полиция до вратата. Тя се беше свила върху дивана и затворила

очи.

Чакахме дълго и нервите ми се изопнаха. Видях един висок, кокалест мъж, който прекоси преддверието, и чух полицаят да казва:

– Направо по коридора, Док, от лявата страна.

Този кокалест мъж беше човекът, който можеше да направи на пух и прах всичките ми планове. Копнеех за едно питие, но не смеех да пийна. Ето защо само пуших и чаках. Към четири часа пристигна една линейка и видях как изнесоха Луис на носилка. Едва тогава с ужас осъзнах, че можеше да съм го убил.

– Добре ли е сержантът? – запитах аз полицаия до вратата.

Той се обърна и ме изгледа враждебно с малките си остри очи.

– Да, чувства се отлично. Само му е счупен черепа, иначе нищо му няма.

По начина, по който говореше, беше ясно, че не му пука много за Луис. Продължих да чакам.

В четири и половина пристигна друг фургон. Влязоха четирима мъже, които носеха дълъг черен сандък, приличащ на ковчег. Предположих, че са от моргата. Около пет и десет те отново минаха през преддверието със сандъка на рамене, а коленете им леко се подгъваха под тежестта.

След като беше престоял почти десет дни във фризера, Дестър най-после се беше запътил към гроба си. Аз обърнах глава, защото ми прилоша, а глухото тупване на ковчега от раменете на мъжете върху пода на фургона ме накара да изтръпна.

Първите лъчи на зората започнаха да надничат през пролуките на завесите, когато Бромюич влезе в стаята. Той вървеше наперено, а в суровите му очи се четеше самонадеяност.

– Вие двамата може да си лягате. Искам ви на разследването след два-три дни. Съжалявам, че ви задържах. Бях скрил стиснатите си юмруци в джобовете. При думите му пръстите ми отново се отпуснаха, а ръцете ми се разтрепераха.

– Няма ли други въпроси? – запитах аз, като се опитвах да говоря спокойно.

Той се ухили:

– Всичко е ясно. Казах на този дърдорко Мадъкс как е било, но той не искаше и да чуе. Ясно е като бял ден, че Дестър не е заминал в санаториума. По пътя са се скарали. Той я цапардосал, убил я и я скрил в лесничейството. След това разбрал, че не му достига смелост, за да приведе в действие мнимото отвличане, и решил да се измъкне по най-

лесния начин. Видя ли признанието му?

Кимнах с глава.

– Ето на, върнал се за пистолета, самоубил се и това е всичко.

Не можех да повярвам, че говори напълно сериозно. Изключено беше да няма никакви подозрения, че нещата не стоят точно така, а сигурно и докторът имаше известни съмнения.

– Значи можем да си лягаме? – повторих аз думите му, за да се уверя, че съм чул съвсем точно.

– Разбира се, лягайте си. Аз ще говоря с пресата. Може би ще искат да разменят някоя дума с тебе, преди да си тръгнеш. Остани още пет минути.

– Добре ли е сержант Луис?

– Той е същият дърдорко. Аз предчувствах, че Дестър ще се върне и бях предупредил Луис да си отваря очите, но тоя смотаняк допусна да му строшат черепа. Нищо, ще се оправи. Главата му е твърда като камък.

Той излезе в предверието и започна да говори с журналистите. Мариан и аз се спогледахме. Успях да и се усмихна.

– Е, изглежда това е всичко – успокоих я аз. – Предполагам, че ще си тръгнеш утре, по-точно днес. Ще ти помогна да си намериш квартира.

Тя започна да казва нещо, когато журналистите нахлуха в стаята. През следващия половин час отговаряхме на изстрелваните срещу нас въпроси. Искяха да научат нещо за личния живот на Дестър; дали се беше карал с Хелън, как е реагирала тя, какво мислех за тях двамата, все от тоя сорт.

Внимавах да не кажа нещо, което можеше да се окаже невярно, но намерих, че са се карали и понякога той е трошал разни неща. Не бих казал, че буйства, обясних им аз. Може би беше малко сприхав. Внуших им, че не съм изненадан от факта, че Хелън е била убита от него с юмручен удар.

Накрая успяхме да се отървем от тях. Бромуйч си беше вече тръгнал. Остана само полицаят, който пазеше до вратата на дневната. Той каза, че Бромуйч му е наредил да не си тръгва още няколко часа, в случай че разни зяпачи се опитат да се вмъкнат в къщата.

Мариан реши да се върне в апартамента над гаража. Разбрахме се да се видим отново в десет часа. Изпратих я до апартамента.

– Ще отпътувам за Рим веднага след разследването, Глин, – каза тя. – Искам да се махна от всичко това. Идваш с мене, нали?

Все още имах повечето от двете хиляди долара, които Дестър ми беше платил. Не бяха много, но аз също исках да се махна. Не се поколебах.

– Разбира се, че идвам.

– Ще успееш ли? – погледна ме тревожно тя. – Ще си получиш ли дотогава наследството?

Вперих поглед в нея, без да разбирам за какво говори.

После си спомних, че имах неблагоприятното да и кажа, че чакам наследство, преди да се провалят плановете ми за парите от застраховката.

– Ами не, мисля, че няма да стане сега – отвърнах аз, – но съм сложил настрана малко пари. Ще се оправим. Може да си намеря работа в Рим.

– Да поговорим за това на закуска.

Не обсъждахме повече. Аз се върнах в къщата. Полицаят седеше на терасата и се приличаше на ранното утринно слънце. Той си беше направил кафе и ми кимна с глава, когато минах покрай него и влязох вътре. Спрях се за минута две в преддверието и се опитах да осъзная, че съм ВЪН от опасност. Предстоеше, разбира се, разследването. Някои любопитен следовател можеше да зададе неудобни въпроси, но ми се струваше, че главната опасност е отминала. Изглеждаше невероятно, че планът ми беше толкова успешен. Все още имах да свърша някои работи. Трябваше да изхвърля мръсния парцал от тенджерата, както и пижамата, и халата. Веднага след като останех съвсем сам в къщата, щях да ги изгоря.

Почувствах, че не мога да живея и миг повече без глътка уиски. Напрежението и огромната тревога през последните четири часа ме бяха изтощили. Влязох в дневната и се запътих към бара, но изведнъж замръзнах на място, сърцето ми започна да прескача, а нервите ми заиграха.

В един от фотьойлите се беше изтегнал висок мургав мъж, горе-долу на моя възраст, с чаша уиски в ръка и цигара, увиснала на устните му.

Той вдигна поглед към мене и ми се ухили бавно и мързеливо. Силно загорялото му насмешливо и грозно лице светна, когато той се усмихна и размахна към мене чашата с уиски.

– Скапан навик да се пие по това време – жизнерадостно каза той. – Жена ми ще получи удар, ако ме види. Не съм мигнал цяла нощ, а не мога да издържам, ако не съм спал дванадесет часа.

Останах неподвижен и го гледах, без да кажа нито дума.

– Вие от пресата ли сте? – изтръгна се най-после с усилие от мене.

– Кой, аз? Приличам ли на журналист? – Усмивката му стана по-широка. – Не, аз съм Стийв Хармъс – специален следовател от застрахователната компания „Нашънъл Фиделити“. Чакам старчето Мадъкс. Ще се появи всеки момент.

Почувствах как ме полазиха ледени тръпки.

– Мадъкс?

– Точно така. Никои не може да спре стария вълк да си пъха гагата в такава историйка. – Той отново се ухили. – Удари едно питие. Струва ми се, че имаш нужда.

Към седем и петнайсет Мадъкс влезе с широки крачки в дневната. Дотогава се бях избръснал, изкъпал и облякъл, движейки се като автомат със сърце, замръзнало от страх. Продължавах да си внушавам, че ако полицията е удовлетворена, нямаше причина Мадъкс да не е. Напомнях си отново и отново, че е в интерес на неговата компания да приеме теорията, че Дестър е убил съпругата си и след това се е застрелял. Ако следователят докажеше, че Дестър се е самоубил, то компанията на Мадъкс не носеше отговорност за седемстотин и петдесетте хиляди долара. Едва ли щеше да бъде такъв глупак и да се опита да докаже, че Дестър е бил убит. Сигурно щеше да се улови за възможността да не изплати парите.

През последния час Хармъс разсъждаваше с бавен и провлачен глас за политическата ситуация. Изглежда проявяваше голям интерес към отношението на Русия и политиката на Америка в Европа. Аз почти не слушах какво говори, но това не го обезкуражи и той не спря.

В момента, в който Мадъкс влезе в дневната, забелязах рязка промяна у Хармъс. Той не изглеждаше вече мързелив. Лицето му стана съредоточено, погледът му се изостри и върлинещото му тяло се изправи като че някаква пружина се освободи вътре в него.

Мадъкс ни изгледа и отиде до празната камина. Облегна се с гръб на нея, извади лулата си и започна да я тъпче с тютюн.

– Струва ми се, че преча – казах аз. – Ще се кача горе в стаята си.

– Останете, мистър Неш – отвърна Мадъкс. – Може да ни помогнете с някои неща. Седнете. Седни и ти, Стийв.

Той изчака да седнем, запали лулата си и запита:

– Е, на какво ви прилича?

Хармъс запали цигара.

– Спомняш ли си историята с онази стриптизьорка миналата

година?

– Когато тя се опита да ни изиграе с милион и половина долара ли? Едва не се хванахме на хитрия и номер. Е, този случай много прилича на него.

Ледените пръсти на мъртвец ме сграбчиха за сърцето, когато той изрече тези думи.

Никой от двамата не ме погледна и не успяха да забележат конвулсивното ми трепване.

Мадъкс запита:

– Какво те кара да мислиш така?

– Случили са се неща, които е невъзможно да се случат в действителност – отговори Хармъс, като потъна още по-дълбоко във фотьойла си.

– Очевидно е хитър трик, но не мога да разбера как е изпълнен. Дестър например е трябвало да влезе в къщата през прозореца на килера за дрехи. Всички други прозорци и врати са били заключени. Прозорецът на килера за дрехи беше отворен. Би трябвало да е влязъл оттам, но не е така, защото аз стоях през цялата вечер точно пред този прозорец и наблюдавах къщата. Дестър не е влязъл по този начин, тъй че как е станало?

– Може да е бил скрит в къщата през целия следобяд – предположи Мадъкс.

– Не е възможно. Луис ми каза, че е претърсил основно къщата в шест часа вечерта, когато заех поста си в градината. Дестър не е бил тогава в къщата и не е влязъл след този час, но въпреки всичко беше намерен мъртъв в кабинета си.

Мадъкс отиде до един стол и седна.

– Да, това е доста озадачаващо. Нещо друго?

– По време на кариерата си съм виждал десетина самоубийства с изстрели в главата – продължи Хармъс. – Въпреки че беше доста изпоплескано, Дестър е кървил много малко. Ако не беше абсолютно невъзможно, бих казал, че се е застрелял някъде другаде и след това се е преместил в кабинета си, за да довърши там кървенето. Мадъкс се раздвижи нетърпеливо.

– Какво каза съдебният лекар?

Хармъс сви рамене.

– Беше учуден, но явно това не промени убеждението му, че Дестър се е самоубил. В края на краищата има труп, пистолет до него, изстрел в главата, причинил моментална смърт, настъпила преди не повече от

петнайсет минути. Трупът не би могъл да е внесен в къщата, защото аз наблюдавах отвън и всички прозорци и врати бяха заключени, освен прозореца на килера за дрехи, през който е трудно, да не кажа невъзможно, да се провери едно мъртво тяло. Тъй че докторът само сви рамене, каза, че понякога на този свят се случват странни неща и че няма представа защо Дестър не е кървил повече. Съгласи се с настоящото положение, защото нямаше под ръка друга подходяща теория.

Мадъкс се ухили широко и показа белите си зъби.

– Ние обаче знаем повече, нали? Струва ми се, споменах, че имам известен опит с различни измамници, мистър Неш. Няма да повярвате какви номера измислят някои, за да направят лесен удар. Стигнал съм дотам, че не вярвам вече на очите и ушите си. Разчитам само на интуицията си. Не можете да си представите колко често ми се отплаща тя.

– Трябва да имаш бая силна интуиция, за да обясниш защо Дестър не е кървил достатъчно – намеси се Хармъс.

Мадъкс само махна с ръка.

– Имаш ли нещо друго?

– Нямаше никакви отпечатьци от пръсти. Нито един. Дестър е оставил признание; няма отпечатьци нито по хартията, нито по пишещата машина. Очевидно си е сипал едно питие и е изпуснал бутилката уиски, но също няма отпечатьци нито по чашата, нито по счупената бутилка. Нямаше нищо по пистолета. Той беше добре избърсан. Нямаше отпечатьци и по прозореца на килера, а се предполага, че той трябва да го е отворил.

– Може да е бил с ръкавици.

– Тогава къде са те? Претърсих навсякъде, но не успях да ги намеря. Защо човек трябва да пише прощално писмо с ръкавици?

Извадих кърпата си и избърсах потта от лицето си. Чувствах се толкова зле, че въобще не ми пукаше дали ме гледат или не. Никой от двамата не прояви интерес към мене.

– После има нещо друго – продължи Хармъс. – Когато Дестър напуснал къщата на път за санаториума заедно с мисис Дестър, той бил облечен с палто от камилска вълна и тъмносиви панталони и носел тъмнокафява шапка и велурени обувки. Когато го намериха в кабинета, нямаше шапка и връхно палто, панталоните му бяха сини, а на краката си носеше черни кожени обувки.

– Бромуич какво каза за това?

– Той си помисли, че Дестър е изцапал дрехите си, докато е бил в лесничеството и се е преоблякъл с дрехите, които е носел в куфара.

Бромуич е организиран търсене на палтото от камилска вълна. Проверява всички багажни отделения като начало. Ще му отнеме доста време, но той е започнал с тези, които са близо до мястото, където е бил зарязан ролсът.

Мадъкс се почеса по брадата с дръжката на лулата. Изглеждаше спокоен и в очите му се четеше самодоволство.

– Май са ни задали една хубава малка гатанка. Знаех си, че това е опит за измама. Подуших го. На някого му е дошла наум хитрата идея да спечели куп мангизи. Казах на Бромуич да търси другия мъж. Е, ако той не го направи, ще го търсим ние.

– Мислиш ли, че има друг мъж? Мислиш ли, че мисис Дестър е имала любовник?

– Абсолютно съм сигурен, че е имала. Двамата са скроили план да убият Дестър и да грабнат парите. Тя не е измислила сама всичко това. Последния път, когато се опита да измами една застрахователна компания, едва не попадна в пандиза. Това е доста по-умен и добре пресметнат план. Някой мъж го е измислил и кой може да бъде той, освен приятелчето на мисис Дестър?

– Наистина ли смяташ, че Дестър е бил убит? – запита Хармъс. – Това не е много окуражително за застрахователната компания, нали? Ще трябва да изплатим застраховката, ако Дестър е бил убит.

Погледнах крадешком към Мадъкс. Всичко зависеше от неговия отговор. Мадъкс се усмихна на Хармъс, без да ми обърне внимание.

– Виж сега, ние никога не сме се измъквали от изплащането на застраховка и никога няма да го направим. Може би много по-малки компании щяха да си затраят и да приемат заключението на полицията, че Дестър се е самоубил, но аз гледам по-широко на нещата. Това е убийство. Хубаво, може да ни струва три четвърти милион, но в перспектива ще ни спести пари. Никога не съм оставял безнаказана някоя измама. Набутал съм осемнайсет тарикати в килията за осъдени на смърт. Други тарикати започват да разбират прекрасно, че не е безопасно да си играят с „Нашънъл Фи-делити“. Ако отмина с лека ръка този случай, ще си имам неприятности по-нататък. Аз няма да го оставя така и ще докажа, че това е убийство. Ще бъде много хубава реклама за нас и ще служи за предупреждение на всички измамници. – Усмивката му стана още по-широка. – Но това не означава, че трябва непременно да платим. Може да не е в интерес на обществеността да уредим такава застраховка. Запомни тази фраза – интересите на обществеността. Те са спрели много изплащания в миналото и ще продължават да ги спират в бъдещето. Ще

ви кажа нещо и на двамата. Мисля, че мисис Дестър и приятелчето и са знаели, че ще ги преследваме с всички средства, ако Дестър е бил убит и тя предявява претенции към застраховката. Така че какво правят те? Ще ви кажа: решават да убият Дестър и да представят убийството като самоубийство. По този начин на тях им е добре известно, че губят всякаква надежда да получат застраховката. Те са се надявали, че след като не предявят претенции за парите, ние ще си затраем и ще ги оставим да се измъкнат безнаказано. Сега, играта е следната. Той се приведе напред и насочи дръжката на лулата си към Хармъс.

– Те са достатъчно умни, за да знаят, че ако не уредим изплащането, ние ще трябва да върнем вноските, а знаете ли колко е платил Дестър през изминалите години? Сто и четири хиляди долара. Те са преследвали тези пари, а не трите четвърти милион. Това е било твърде опасно, докато върнатите вноски са си стрували труда и са били много по-безопасни. О'кей, дълговете на Дестър възлизат на петдесет хиляди долара. След като продадат къщата, мебелите, колите и всичко останало, ще има достатъчно пари, за да се изплатят дълговете. Щели са да им останат сто и четири хиляди долара, които са си една хубава малка сумичка. Хармъс сподави прозаявката си.

– Мисля, че си на прав път – каза той. – Бях забравил, че вноските трябва да бъдат върнати. Какво тогава се е случило с мисис Дестър? Какво се е объркало?

Мадъкс сви рамене.

– Не знам и не ме интересува. Може да са се скарали. Може приятелят и да я е убил. Или пък Дестър. Не знам, нека полицията се занимава с този проблем. Това, което аз знам е, че нашият клиент е бил убит и аз ще се погрижа дяволски добре убиецът да не успее да се измъкне.

Той се извърна внезапно и ме изгледа.

– Е, мистър Неш, вие какво мислите за всичко, което казах досега? Само мълчахте до този момент. Имате ли някакво предположение кой може да е приятелят на мисис Дестър?

Разбрах, че ме очаква отчаяна битка. Все още можех да се измъкна, ако изиграех добре картите си, но ако направех една единствена грешка, бях загубен.

– Не знам кой може да е – отвърнах аз, като срещнах с усилие настоячивия му, изпитателен поглед, – но веднъж наистина я видях с един мъж.

Мадъкс се усмихна. Той премести погледа си към Хармъс.

– Видя ли? Подълбай повечко и все нещичко ще изскочи на

повърхността. – Той отново се обърна към мене. – Кога беше това, мистър Неш?

– Може би преди седмица, не съм много сигурен. Бях слязъл до града. Видях мисис Дестър и този мъж да излизат от „Браун Дарби клуб“.

– Можете ли да го опишете?

– Да, разбира се. – Думите излитаха от устата ми без почти никакво усилие. – Беше висок, светъл, с руси мустаци, около трийсет и пет-шест годишен, с приятна външност.

Мадъкс погледна към Хармъс.

– Чу ли всичко? В „Браун Дарби клуб“. Трябва да намериш този приятел.

– Да – отвърна Хармъс. – Има не повече от двайсетина хиляди високи светли мъже с руси мустаци и приятна външност в Холивуд, но това няма значение. Ще го открия.

– Останахте ли с впечатление, мистър Неш, че отношенията им са повече от приятелски? – запита Мадъкс.

– Страхувам се, че не успях да разбера. Минах с колата покрай тях. Просто ги зърнах. Беше сложила ръката си върху неговата. Нямах достатъчно време да разбера дали са в добри или лоши отношения. Просто ги видях.

– Е, и това е нещо – рече Мадъкс и се изправи. – По-добре ще бъде, ако веднага започнеш работа – нареди той на Хармъс. – Върви в „Браун Дарби клуб“ и виж дали можеш да получиш някаква информация за този приятел. Аз ще говоря с Бромуйч.

Хармъс се протегна бавно и стана.

– Не съм мигнал цяло денонощие. Предполагам, че това не ти прави особено впечатление, нали?

Мадъкс подмина забележката без коментар. Той се обърна към мене.

– Благодаря за информацията, мистър Неш. Точно такава нещо търсех.

– Видях ги заедно само веднъж.

– Един път е достатъчно. – Той сграбчи ръката ми в своето прилично на трошачка за кости ръкостискане, кимна ми с глава и се запъти през дневната към предверието.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

„Без паника!“

Изговорих високо думите, докато гледах как колата на Мадъкс изчезва надолу по алеята. Голямата стая изглеждаше изоставена и празна.

Дали Мадъкс не си играеше с мене? – почудих се аз. Дали беше отгатнал, че аз съм любовникът на Хелън? Капан ли ми поставяше, или беше наистина повярвал в историята за високия мъж в Браун Дарби?

Предполагах, че е на път за полицейското управление, за да докара полицаите, които да ме арестуват. Знаех, че не трябва да губя нито миг, докато бях още на свобода. Трябваше да се отърва от пижамата, халата и ръкавиците. Трябваше да унищожа завещанието. Рано или късно, ако ме арестуваха, полицията щеше да узнае, че съм имал депозитен сейф и да получи разрешение за обиск.

Щеше да бъде фатално за мене, ако намереха завещанието.

Влязох бързо в кухнята и извадих от тенджерата мръсния, влажен парцал, с който бях почистил фризера, и после изтичах горе в спалнята си. Сложих пижамата, халата, ръкавиците и парцала в един куфар заедно със стария ми работен костюм и няколко нови ризи и чорапи върху тях. Затворих куфара, оставих го на леглото, отидох до прозореца и погледнах надолу към терасата.

Полицаят се разхождаше напред-назад с ръце зад гърба си и прихлупена фуражка, която предпазваше очите му от слънцето. Реших да изляза през задния вход, да пресека градината и стигна до градинската врата, която водеше към една задна улица. Тя щеше да ме отведе до автобусната спирка в долния край на Хилсайд Кресънт.

Вдигнах куфара и слязох бързо по стъпалата, минах през коридора и кухнята и излязох през задния изход.

След четири минути бърз ход стигнах до спирката. Минута по-късно пристигна един автобус и аз се качих в него. Поглеждах през прозореца, за да видя дали не ме следва някоя кола, но дългата стръмна улица беше пуста. Слязох на кръстовището на Фигероа стрийт и Файърстоун. Движейки се бързо, аз се смесих с тълпата бизнесмени и продавачки, които отиваха на работа. Стигнах до денонощните депозитни трезори тъкмо когато уличният часовник удари осем и половина.

Движението беше доста интензивно и аз не пресякох веднага улицата. Добре, че не го направих. Забелязах една голяма черна кола,

паркирана близо до входа на трезорите, в която седяха четирима едри мъже с масивни вратове. Разбрах веднага, че са полицаи и бързо се шумгнах в един магазин далеч от техните погледи. Какво правеха пред трезорите? Мене ли чакаха, или искаха да арестуват някой друг? Само в едно бях сигурен: те не стояха там за развлечение. Към сърцето ми пролазиха ледени тръпки. Това ли беше началото? Дали чакаха да направя някой погрешен ход, преди да атакуват внезапно?

Опитах се да си внуша, че четиримата мъже в колата не чакаха мене. Най-вероятно не знаеха нищо за мене, но въпреки това няха куража да прекося улицата и да вляза в трезорите. Върнах се по обратния път и се вмъкнах в една денонощна дрогерия зад ъгъла. Поръчах си кафе и седнах с цигара в ръка, докато се чудех какво да правя.

Чувствах нарастващо желание да напусна града. Извадих портфейла си и проверих колко пари имам у себе си. Не бяха много: пет долара и малко дребни. Имах две хиляди в банката. Имах ли достатъчно смелост да изчакам, докато тя отвори? Трябваше да чакам, казах си аз. Без пари бях загубен.

Преместих се от дрогерията в един снекбар, а след това в друга дрогерия. Стрелките на часовника ми бавно пълзяха. След три кафета и след като бях изпушил всичките си цигари, реших, че е време да тръгна към банката. Вървах бавно и се оглеждах за всеки, който можеше да е детектив. Този път се приближих предпазливо, като се движех по отсрещната страна на улицата. Забелязах друга черна кола, паркирана на около четирийсет метра от банката, в която също седяха четирима мъже.

Пристъпих в един покрит пасаж с магазини извън погледа им. Разбрах, че полицията е по следите ми. Това не можеше да бъде съвпадение. Те ме чакаха да изгубя самообладание, да си изтегля парите и да избягам.

Влязох в една дрогерия, поръчах си кафе и седнах на една маса до стената. Ръцете ми трепереха толкова силно, че се страхувах да вдигна чашата. Трябваше да изчезна, преди да е щракнал капанът, но как щях да направя това без нари?

Тогава си спомних за Соли. Можеше да ми заеме достатъчно, за да изчезна от града. Той самият беше имал неприятности с полицията и добре знаеше какво означава да си загазил по такъв начин.

Отидох до телефоните и позвъних в офиса на Соли.

Патси вдигна слушалката.

– Там ли е Джак?

– Не. Ти ли си, Глин?

– Да, аз съм. Слушай, Патси, много е важно да говоря с Джак. Къде мога да го открия?

– Той е в полицейското управление.

Сърцето ми подскочи в гърдите.

– Той... какво?

– В полицейското управление е. Един детектив дойде преди половин час и го отведе там. Глин, неприятности ли имаш?

Оголих зъби в безрадостна усмивка. Много слабичко и неточно звучеше.

– Може и да имам – отвърнах аз. – Какво знаеш, Патси?

– Джак ме изгони от стаята, но аз подслушвах на вратата – каза Патси, като говореше тихо и бързо. – Детективът задаваше въпроси за тебе и мисис Дестър.

Избърсах потта от лицето си.

– Какви въпроси?

– Искаше да разбере дали Джак знае нещо за тебе и нея; дали сте били в приятелски отношения и дали си излизал с нея.

– Какво каза той, Патси?

– Не знам. Не можех да остана толкова дълго пред вратата. След няколко минути Джак излезе и каза, че отива до управлението.

– Как изглеждаше?

– Уплашен. Стой настрана от него, Глин. Не трябва да му се доверяваш. Той мисли само за себе си.

– Предполагам, че е така. Благодаря ти, Патси. Много ти благодаря.

– Мога ли да направя нещо друго за тебе? Тази жена е мъртва, нали? Пише във вестниците.

– Да, мъртва е. Не, нищо не можеш да направиш. Дочуване, малката, и благодаря.

Затворих и се върнах на масата, като се спрях на бара да си купя цигари. Запалих една и седнах отново. Соли щеше да им каже как съм му предложил петстотин долара, за да се разрови в миналото на Хелън. Щяха да се досетят, че съм имал намерение да я изнудвам. Устата ми пресъхна. Това щеше да обясни защо съм я убил, ако някога ме свържеха с убийството и. Почувствах как се затяга мрежата. Обхваналата ме паника заплашваше да ме задуши. Останах абсолютно неподвижен няколко минути и се опитвах да намеря някакъв изход. Спомних си за Мариан. Тя можеше да има някакви пари, които да ми даде на заем. Влязох отново в телефонната кабина и набрах номера на Дестър. Обади се един

мъжки глас. Бях забравил за полицая, когото бяха оставили да наблюдава къщата. Имаше деривати навсякъде. Сигурно щеше да подслушва какво говорят. Знаех, че не трябва да замесвам Мариан в тази история.

– Здравейте – каза полицаят. – Кой се обажда?

Затворих телефона и излязох от кабината. Почувствах се обграден и победен. Едва не се предадох в този момент. Ако имах достатъчно кураж, щях да отида в полицейското управление и да им разкажа истината. Казах си, че все още имам някакъв малък шанс да се измъкна, ако действам много бързо. Трябваше да се отърва от куфара. Ако ме хванеха с него, не виждах как мога да отхвърля обвинението.

Вдигнах куфара и напуснах дрогерията. С бързи стъпки се отправих към централната автогара и влязох в гардероба за багаж.

– Искам да оставя това за няколко дни – казах аз на служителю, който безразлично пое куфара, шляпна му един етикет, даде ми квитанция и го захвърли на една етажерка.

С малко късмет щях да съм извън страната, когато намерят куфара, ако въобще го намереха. Чувствах се по-малко уплашен, след като се отървах от него. Излязох през летящите врати на слънце. Имаше наредени около двайсетина автобуси, чакащи да отпътуват за някъде. Тълпата от пътници се движеше около мене и ме блъскаше, докато аз се опитвах да реша кой автобус да взема. Накрая реших да се отправя за Сан Франциско. Отидох до разписанието, за да видя в колко часа тръгва автобусът.

Докато прекарвах с пръст по дългия списък с имена на населени места, зърнах с периферното си зрение, че един едър мъжага се приближи и застана зад мене.

Усетих как ми се свива сърцето. Обзе ме същият ужас, който човек изпитва по време на кошмарен сън. Бавно обърнах глава. Масивен червендалест мъж в опърпан костюм и широкопола шапка ме гледаше втрещено. На физиономията му ясно беше изписано, че е ченге. Четеше се от километър.

– О'кей, Неш – каза рязко той. – Трябваш ни. Хайде да тръгваме.

Стоях и гледах, неспособен да мисля или да се помръдна.

Друг едър юначага се материализира от тълпата и плътно се приближи до мене.

– Не се вълнувай – каза първото ченге. – Няма нужда да се тревожиш. Лейтенант Бромуч иска да говори с тебе. Хайде, тръгвай.

Отидох с тях до колата и влязох отзад с ченгето, докато другият седна на волана.

Тогава видях трети детектив, който излезе от гардероба с моя куфар в ръка. Той седна на предната седалка и сложи куфара върху коленете си.

– Да тръгваме – предложи първото ченге с отегчен и безизразен глас.

Колата потегли.

Погледнах през прозореца към движението по улицата, към хората, крачещи по тротоарите, към витрините на магазините и синевата на небето. Струваше ми се изключително важно да запечатам в съзнанието си всички тези познати неща. Имах предчувствие, че никога повече няма да ги видя.

Стаята беше малка, с мръсно жълти стени и миришеше на застоял тютюнев дим, неизмити тела и карболов разтвор. Мебелировката се състоеше от два твърди стола с прави облегалки и голяма маса, изпоплескана с мастилени петна.

Един отегчен полицаи седеше на стол до вратата и мрачно се взираше в голяма синкава муха, която пълзеше по тавана. Седнах на един стол до масата и зачаках.

Бяха изминали четири часа, откакто ме доведоха в тази стая. Бяха ми дали чаша кафе, което стоеше на масата, изстинало и недокоснато. Чинийката беше препълнена с мои фасове.

Полицаят не беше отронил нито една дума през тези четири часа. От време на време преместваше неподвижния си суров поглед към мене и после пак към мухата.

Не си правех никакви илюзии. Бях изпаднал в беда. Това най-вероятно беше началото на края на живота ми. Можеше да е първата крачка към газовата камера. По време на безкрайното чакане бях решил, че единствената ми надежда е да им кажа истината. От адвокатата ми зависеше дали съдебните заседатели щяха да ми повярват или не. Поне прощалното писмо на Дестър щеше да им попречи да ме обвинят в убийството му, но дали щяха да повярват, че никога не съм искал да убия Хелън? Дори и да ми повярваха, щях да отида за дълго време в затвора. Може би газовата камера беше за предпочитане пред двайсет години зад решетките.

Вратата внезапно се отвори и ченгето, което ме беше арестувало на автогарата, влезе в стаята.

– Лейтенантът те очаква – съобщи той.

Станах, прекосих стаята и го последвах по един дълъг коридор в

друга стая, която изглеждаше по-приветлива от тази, която току-що бях напуснал.

Бромуич стоеше до прозореца с намръщено лице и пура между зъбите. Разположил се върху един стол с твърда облегалка, с лула в ръка седеше Мадъкс.

Бромуич посочи към другия стол.

– Сядай – нареди той.

Полицаят, който ме доведе, излезе и остави вратата по-луотворена. С бавни крачки аз отидох до стола и седнах. Бромуич погледна към Мадъкс.

– О'кей, твой е за десет минути. След това ми трябва на мене.

– Благодаря, лейтенант – отвърна Мадъкс. – Няма да се бавя повече.

Бромуич ме изгледа враждебно и излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Мадъкс започна да пълни лулата си.

– Е, Неш – рече той без да ме гледа – не изкара дълго, нали? Сигурно си се потрудил здравата и си мислел, че номерът ще успее, но доста бързо се провали. Планът ти беше хитър и едва не ме заблуди. Успях да се добера до две улики, които ме насочиха на вярна следа. Проучих миналото ти и открих, че си работил за една хладилна компания преди няколко години. Това ме накара да се замисля. После говорих с мис Темпъл и тя ми каза как се е разхождала насън, а ти си настоял да остави включен фризера. Разбрах как си нагласил всичко. Само две улики и прекрасната ти идея отива на кино, Неш. Наистина умно измислено, но не би могло да се осъществи на практика. Липсата на кръв и отпечатъци определено сочеха към престъпление. Трябваше само да се поразровя повече, за да разбера целия ти номер.

Не казах нищо, само го гледах, докато палеше лулата си.

– Спукана ти е работата, Неш – продължи той. – Случаят е съвсем очевиден. Ние сме специалисти по такива мошеничества. Не ни е необходимо твоето признание. Разполагаме с достатъчно доказателства, за да те вкараме два пъти в газовата камера, но веднъж е достатъчно.

– Не съм убил Дестър – отвърнах аз с треперещ глас. – Вие не можете да докажете, че съм го извършил. Имам прощалното му писмо. Той се самоуби.

– Не, ти си го убил – възрази меко Мадъкс. – Ще ти кажа защо и как си го направил. Той те е наел като шофьор. Хелън и ти сте хлътнали един по друг. Тя е знаела, че той е застрахован за три четвърти милион и

е искала да се добере до парите по същия начин, както при застраховката на Ван Томлин. Но ти си умен. Знаел си, че ако Дестър бъде убит, вие ще бъдете първите заподозрени. Ти си разбрал, че Дестър е анулирал клаузата за самоубийството в застрахователната полица. Открил си също, че той вече е изплатил на вноски сто и четири хиляди долара, а ти е било ясно, че ако една застрахователна компания не уреди някакъв иск, *тя трябва да върне всички вноски.* – Той наблегна върху тези думи. – Решил си, че е по-безопасно да се добереш до по-малката сума и това е бил планът ти. Не ти се искало обаче да поделиш плячката с Хелън Дестър. Накарал си Соли да се разрови в миналото и и си разбрал, че тя е убила Ван Томлин. Макар че Дестър и съпругата му не са се разбирали, той все още е бил влюбен в нея. Ти си го изнудил. Заплашил си го, че ще съобщиш на полицията какво си открил, освен ако не ти даде някакви пари... колкото може. Дал ти е две хиляди и шестстотин долара, което е довършило сметката му. Можем да докажем това. Имаме чека.

– Това е лъжа! – изкрещях аз и го изгледах свирепо. – Той ми плати годишната заплата. Каза, че е по-добре да получа парите, докато все още има.

Мадъкс сви рамене.

– Някой ще повярва ли? Както и да е, можеш да поспориш за това със съдебните заседатели. Аз ти казвам какво се е случило, в какво ще повярват те. Не си останал доволен от такава дреболия като две хиляди и шестстотин долара – изнудвачите са винаги незадоволени. Накарал си го да ти завещае останалата част от състоянието си, след като бъдат изплатени дълговете. Видяхме завещанието и ти фигурираш в него, Неш. Всичко остава на тебе след смъртта на Хелън Дестър. Двата сте го сложили във фризера. Защо сте го поставили там, вместо да се обадите веднага на полицията и да им съобщите, че Дестър се е самоубил? Ще ти кажа защо. Накарал си Хелън Дестър да повярва, че искате да се доберете до застраховката от три четвърти милион. Казал си и, че според плана трябва да изглежда, че Дестър е бил отвлечен и по-късно убит, за да може тя да претендира за пълната сума. Искал си да я отведеш до лесничейството и това е бил единственият начин да го направиш. Представил си се за Дестър пред Мариан Темиъл, когато си напуснал къщата. Завел си Хелън Дестър в лесничейството и там си я убил. Завързал си я и си я оставил. Идеята ти е била да хвърлиш вината за нейното убийство върху Дестър, а след това да го представиш като отвлечане. Той е трябвало да обезумее, да се върне вкъщи, да напише признание и да се самоубие. Смятал си работата за опечена, но когато Хармс започна да

разследва и посочи уличаващите факти, че няма отпечатащи, че Дестър не е могъл да влезе в къщата, без да го видят, и че не е кървил достатъчно, ти загуби самообладание. Разбрах, че имаш депозитен сейф и накрая Бромуйч да организира наблюдение. Помолих го също да блокира достъпа до банката. И какво направи ти? Това, което би направил всеки виновен: опита се да офейкаш.

– Не съм убил Дестър! – извиках аз. – И нея не съм убил! Това беше нещастен случай! Не съм имал намерение да я ударя...

– Не бих говорил така на твоето място – посъветва ме Мадъкс и изчука лулата си. – Не бих казал нищо, преди да говоря с адвокатата си. Между другото, познаваш ли някой добър адвокат? Ако не познаваш, мога да ти помогна. Имам предвид един човек, който ще се бори докрай за тебе, макар и да има само искрица надежда.

– Не искам никого, когото ти препоръчваш – отговорих аз.

– Не ставай глупак. Мене въобще не ме интересува. Моята работа беше да попреча на всеки, който иска да измъкне пари от компанията ми. Аз направих това. Този приятел може да ти помогне.

Не познавах никого. Трябваше да имам адвокат.

– Добре, съгласен съм.

– О'кей, ще му се обадя да дойде веднага тук – каза Мадъкс. – Той е добър, но не мисля, че ще може да те спаси. Мисля, че никой не може да те отърве. Поне можеш да си сигурен, че ще опита. – Мадъкс стана и се запъти към вратата.

– Е, сбогом. Няма да ти пожелавам всичко хубаво. Смятам, че не го заслужаваш.

Заслушах се в стъпките му, които заглъхнаха по коридора.

След около минута Бромуйч влезе в стаята с двама детективи.

Когато се вгледах в суровите, безпощадни очи, разбрах, че това е началото на края ми.

КРАЙ

© 1956 Джеймс Хадли Чейс
© 1993 Димитър Божанов, превод от английски

James Hadley Chase
There's Always a Price Tag, 1956

Сканиране и разпознаване: Хари С. Тотел

Публикация:
Издателска къща „Петриков“, София, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3582>]